

ДЖЕЙМС ХАДЛИ ЧЕЙС НЕ ПИТАЙ!

Превод от английски: Владимир Германов, 1993

chitanka.info

1

От една седмица седях в мизерния си апартамент — сам, втрещен в празното пространство пред себе си и чаках. Вече няха никакви пари и което беше още по-лошо — нямаше откъде да взема заем. С живота точно в този момент ме свързваше единствено телефонът. Когато той иззвъня — за първи път от цели седем отвратителни дни — едва не си счупих краката, за да вдигна слушалката.

— Обажда се секретарката на Лу Пренц.

— Здравсти, Лиз! — Неслучайно бях актьор на второстепенни роли. Заставих гласа си да изразява искрено удоволствие — не отчаян писък за помощ, а да бъде равен, без паника, абсолютно спокоен. — Хвана ме на вратата. Тъкмо излизах.

Знаех много добре, че тези бръщолевения няма да минат на Лиз Мартин, но пък щеше да ги изслуша без да каже дума. Вече достатъчно дълго беше работила за Лу Пренц, за да е наясно, че всичките му клиенти просто вият за работа.

— Мистър Пренц иска да ви види спешно, мистър Стивънс — каза ми тя. — Да му предам ли, че ще дойдете?

— Какво означава „спешно“?

— Днес следобед в три.

Беше време, когато Лу Пренц разговаряше с мен за бизнес пред порция изобилен обяд в някое лъскаво заведение, но това беше някъде в далечното минало. Сега, когато имаше желание да ме види, то беше единствено, за да ми напомни, че му дължа петстотин и три долара.

— Да не би да се притеснява за парите, Лиз? — попитах аз с отегчен глас. — Заради тях ли иска да ме види?

— Става дума за работа, мистър Стивънс.

— Ще дойда точно в три.

Затворих телефона и въздъхнах дълбоко, с облекчение. Дявол да го вземе! Как имах нужда от работа! От каквато и да е проклета работа!

Преди няколко години имах голям успех — тогава играх злодея в някои уестърни. След това на няколко пъти станах *„приятелят, който никога не спечелва сърцето на момичето“* — само второстепенни роли. След това се превърнах в *„онзи, когото застрелват в началото на филма“* и после в *„типът, който се навърта наоколо и гледа заплашително“* — за около петдесет секунди в кадър. След това вече нямаше нищо особено — само няколко дребни епизодични роли, една по-голяма в някакъв телевизионен сериал и сега, както се казва в нашия бранш — почивах.

Бях прехвърлил четиридесетте — висок, представителен, чернокос и разведен. Гардеробът ми, внимателно поддържан, започваше да показва признаци на износване. А аз продължавах да чакам и да чакам. Бях толкова закъсал, че дори ме беше страх да изляза от къщи да не би да ме няма, ако ме потърсят по телефона. Ядях само по един хамбургер на ден, който поръчвах да ми донесат. Но не преставах да се надявам на големия пробив.

Лу Пренц беше известен като последната възможна спирка за неуспелите и застаряващи актьори и актриси. Когато големите агенции, не чак толкова големите агенции и малките агенции преставаха да проявяват интерес към някого, Лу Пренц проявяваше желание поне да опита с него. Той често пускаше мазната си усмивка и казваше:

— *Кой знае? Някой глупак може и да те вземе, а това означава долари в банковата ми сметка.*

За да отдам дължимото на Лу, трябва да призная, че преди шест месеца, когато вълците вече виеха до самата ми врата, той не ме остави да умра от глад. Когато ми даваше мангизите, каза, че ми имал доверие. Бил убеден, че ще му ги върна, заедно с двадесетте и пет процента лихва. Когато ги взех, аз с радост се съгласих с него, но чувствах, че поема голям риск. Бях продал дори колата си.

Но щом Лиз каза, че става дума за работа, значи ставаше дума за работа. Лиз Мартин беше отракано осемнадесетгодишно момиче. Работеше при Лу от три години и ако някой можеше да има златно сърце, това беше тя. Виждал съм я да плаче при вида на старите изпосталели актриси, които нерядко изритваха от офиса на шефа ѝ.

Когато влязох в малката стаичка, която служеше за приемна, заварих Лиз да пише на машината като бясна. Усмихнах ѝ се с широка,

приятелска усмивка.

Лиз беше слаба, дребна блондинка с големи сини очи и излъчване като на кокер шпаньол — малко тъжен, но копнеещ да го погалиш.

— Здравсти, Лиз — поздравих аз и затворих вратата. — Алигаторът свърши ли с дъвкането на поредните кости?

Тя кимна и посочи вратата към офиса на Лу.

— Влизайте направо, мистър Стивънс. Желая ви успех.

Лу Пренц седеше зад бюрото си, опрял тлъстите си ръце на мръсния плот и затворил очи. Плътната червенина на лицето му ми подсказа, че пак е намалявал съдържанието на някоя бутилка скоч за чужда сметка.

Лу беше нисък, набит и прекалено дебел. Плешив и гладко избръснат, когато си спомнеше, че трябва да се избръсне, той имаше вид на вуйчо непрокопсаник, върнал се за малко у дома, за да потърси някой и друг забравен долар. Винаги носеше един и същ лъщящ син костюм. Падаше си по вратовръзки с ръчно изрисувани цветя и зелени като бирена бутилка ризи. Едва когато отвори очи и ме погледна, си припомних, че той беше не само умен, не само хитър, но и корав като шведска стомана.

— Седни, Джери — посочи ми той стола за посетители. — Струва ми се, че се появи нещо, което може да ти е от полза.

Аз седнах много внимателно, тъй като знаех, че този стол е удобен колкото девствен пояс, и че е направен специално, за да прогонва клиентите на Лу, колкото се може по-скоро.

— Изглеждаш добре, Лу — казах му аз. — Не сме се виждали отдавна.

— Зарежи тия реплики от долнопробните филми — срязва ме той и се оригна тихо. — Само слушай.

Той се вторачи в мен с малките си очички и присви клепачи.

— Дължиш ми петстотин и три долара.

— Да оставим тази стара история, Лу. Кажи какво имаш за мен.

— Само ти го припомням, защото ако пипнеш сегашната работа, първото нещо, което ще направиш, ще бъде да ми се издължиш.

— Каква работа? Нещо в телевизията ли?

— Не знам точно каква е работата, но инстинктът ми подсказва, че в нея има доста пари. — Той чукна с пръст клюнестия си нос. —

Естествено, ако я дадат на теб.

— Сигурно си преял на обяд — констатирах аз. — Имам чувството, че блънуваш.

— Престани да ми губиш времето! Млъкни и слушай!

И аз започнах да слушам.

В десет часа сутринта в офиса му го посетил някакъв човек, който се представил като Джоузеф Дюран. Направил му много силно впечатление. Бил на около четиридесет, добре нахранен, мургав и загладен. Бил облечен с безупречен костюм, какъвто може да се купи само срещу много пари. Носел черни обувки от гущерова кожа и вратовръзка от Пиер Карден. Лу забелязваше такива подробности. Изобщо, от този човек лъхал ароматът на богатството.

Мистър Дюран му казал, че иска да наеме някой актьор без ангажименти. Разбрал, след като се поинтересувал тук и там, че мистър Пренц се занимава именно с безработни актьори.

Лу му се усмихнал с мазната си усмивка и му казал, че има и много други клиенти, които печелят добри пари в киното и телевизията.

Мистър Дюран махнал с ръка при тази очевидна лъжа и помолил да му покажат снимки на свободните в момента актьори, които желаят да получат ангажимент.

Лу му обяснил, че притежава четиристотин фотографии на актьори, които, за жалост, в момента почиват.

— Ще ги прегледам — отговорил Дюран.

— Четиристотин снимки? Може би ще е по-лесно, ако ми кажете какъв човек горе-долу ви трябва... След това ще пусна данните в компютъра (Лиз Мартин) и ще ви предоставя подборка.

Дюран кимнал одобрително.

— Трябва ми мъж между тридесет и пет и четиридесет и петгодишна възраст — обяснил той. — Трябва да е поне един и осемдесет висок... ръстът в случая е много съществен. Трябва да е слаб, не повече от осемдесет килограма, да умее да кара кола, да язди кон и да плува добре. Не искам да е някой от онези нафукани актьорчета, които се мислят за богове.

В папките си Лу имал само петима безработни колеги, които едва бегло отговаряли на тези изисквания, и освен това се смятали за супер

богове. Устроил му голямо представление докато му показвал снимките. Дюран ги оглеждал внимателно.

Лу ми се усмихна с мазната си усмивка.

— Спря се на теб, Джери. Но преди да те ангажира иска да те види.

— А за каква работа става дума? — попитах аз. — И кой е той? Търсач на таланти ли?

— Съмнявам се — сви рамене Лу. — Държеше се потайно. Знам само едно... Че смърди на мангизи и че двамата с теб имаме остра нужда от тях... Прав ли съм?

— Не питай — казах аз, изпълнен с чувства.

— О'кей. Довечера, точно в десет и половина, ще влезеш във фойето на хотел „Плаза“. След това ще отидеш до вестникарския щанд и ще купиш списание „Нюзик“. После ще влезеш в бара и ще си поръчаш сухо мартини. Ще започнеш да преглеждаш списанието, ще размениш няколко думи с бармана и след като си изпиеш питието, ще се върнеш във фойето. Не прави нищо от тези неща през куп за грош. Ще те наблюдават. Мистър Дюран иска да види как се държиш, как ходиш, какви са маниерите ти. Ще седнеш във фойето. Ако Дюран е доволен, ще дойде при теб. Ако се издъниш, няма да дойде, а ти ще изчакаш половин час и ще забравиш, че си ходил там. Е, това е. Всичко зависи от теб.

— И нямаш представа какво иска, така ли?

— Никаква.

— За пари не стана ли въпрос?

— Не стана. Това е само проба, Джери. Всичко зависи от теб.

Замислих се. Стори ми се доста странно, но все пак можеше да се окаже някаква работа.

— И имаше вид на богат?

— Просто вони на мангизи.

— Е, добре. Нищо не губя. Ще отида на срещата. Лу пусна в действие мазната си усмивка:

— И не забравяй, дръж се кротко. Този тип знае какво иска.

— Да се държа кротко? Това значи винаги да казвам „да“, така ли?

— Бързо схващаш, Джери. Точно това значи.

— Ами ако ме наеме? Как ще се разберем с плащането? Ти ли ще се занимаваш с това?

Малките очички на Лу станаха ледени.

— Ако заговори за пари, кажи му да се обърне към мен. Аз съм твой импресарио, нали така?

— Така изглежда. Друг нямам. — Пуснах в действие една момчешка усмивка, но без искреността. — Добре, ще бъда там навреме. — Млъкнах за малко и добавих: — Лу, има още една малка подробност, която трябва да уредим, преди да те оставя отново да се отдадеш на къртовския си труд... Ще отида до „Плаза“. Ще купя списание „Нюзуик“. Ще поръчам картини... нали така? Той ме гледаше подозрително.

— Това трябва да направиш.

Аз пуснах още по-широка момчешка усмивка.

— Ас какво?

Лу се втренчи в мен.

— Не те разбирам.

— Хайде да погледнем жестоките факти в очите. Аз съм гол като пушка. Дори трябваше да дойда пеша до скапания ти офис. Даже и колата си продадох.

Лу се изпъна назад в стола си и изпъшка:

— Невъзможно! Дадох ти...

— Това беше преди шест месеца, Лу. Сега имам точно един долар и двадесет цента.

Той затвори очи и изпусна тихо стенание. Виждах, че се бори със себе си. Най-накрая отвори очи, извади двадесетдоларова банкнота от добре натъпканото си портмоне и я сложи на бюрото отпред, сякаш беше направена от китайски порцелан.

Когато протегнах ръка, за да я взема, той каза:

— И гледай да получиш тази работа, Джери! За последен път ти давам пари! Ако не я получиш, повече не ми се мяркай пред очите. Ясно ли е?

Аз мушнах банкнотата в празния си портфейл.

— Винаги съм смятал, че имаш златно сърце, Лу. Ще разказвам на внуците си колко щедър си бил. Малките копеленца ще си изплачат очите от умиление.

Лу изсумтя.

— Сега ми дължиш петстотин двадесет и три долара, плюс двадесет и пет процента лихва. Върви си.

Излязох в приемната, където двама опърпани застаряващи мъже чакаха, за да се срещнат с Лу. Видът им беше потискащ, но все пак успях да се усмихна лъчезарно на Лиз. Тръгнах по улицата. Докато крачех към мизерния си апартамент, се надявах, както никога не се бях надявал дотогава, че тази вечер най-накрая ще направя пробива, от който толкова имах нужда.

* * *

Когато влязох във фойето на хотел „Плаза“, стенният часовник показваше точно 10,30.

В по-добрите дни често бях посещавал този хотел, бях ползвал бара и ресторанта, бях водил в тях желаещите куклички. Тогава портиерът ми се усмихваше и повдигаше шапката си за поздрав, но сега едва ме удостои с поглед и избърза по тротоара, за да отвори вратата на един кадилак, от който се разляха един дебел мъж и една още по-дебела жена.

Фойето както обикновено беше пълно с хора, които се шляеха насам-натам и се поздравяваха — мъжете, облечени във вечерни костюми, а жените — с боядисани в цветовете на войната лица. Никой не ми обърна никакво внимание, когато прекосих фойето, за да отида до щанда за вестници. Старата сладурана, която продаваше зад него още от отварянето на хотела, ми се усмихна.

— Здравейте, мистър Стивънс! Не съм ви виждала от толкова време! В чужбина ли бяхте?

Е, поне някой ме помнеше.

— Във Франция — излъгах аз. — Как си?

— Средна работа. Остаряваме. А вие, мистър Стивънс?

— Добре съм. Дай ми „Нюзуик“, сладурче.

Тя заскимтя от удоволствие. Колко лесно е да зарадваш хората, които нямат пари и слава! Подаде ми списанието и аз платих. След това, понеже знаех, че може да ме наблюдават, ѝ се усмихнах с най-очарователната си усмивка, казах ѝ, че изглежда по-млада от последния път, когато я бях виждал и я оставих направо замаяна от

радост. Отправих се бавно през тълпата към бара. Устоях на изкушението да се огледам и да се опитам да позная мистър Дюран. Само се надявах да е там и да наблюдава изпълнението ми.

Заведението беше претъпкано. Трябваше да си проправям път между дебелите ухаещи жени и дебелите шкембести мъже, за да стигна до целта си.

Йо-Йо, чернокожият барман, приготвяше някакви коктейли. Доста беше надебелял, откакто го бях видял за последен път. Той ме погледна бегло, след това продължително и накрая ми се усмихна.

— Здравсти, мистър Стивънс. Ей сега ще дойда. Аз подпрях лакти на бара. Още един ме помнеше. Когато Йо-Йо най-накрая дойде при мен, аз си поръчах сухо мартини.

— Отдавна не сте идвали, мистър Стивънс — каза той и протегна ръка към шейкъра. — Забравихме си физиономиите.

— Аха. Знаеш как са нещата. — Не му пробутах дивотията за Париж, защото Йо-Йо разбираше от такива работи.

— Така е. Един идва, друг си отива, какво можеш да направиш? — Имаше ли съчувствие в погледа му? — Както и да е. Радвам се да ви видя отново.

Той ми наля питието и забърза към някаква компания, която роптаеше, че вече няма какво да пие.

Изведнъж се почувствах много добре. Бяха минали месеци, преди някой да ми каже, че му е приятно да ме види.

Чудех се дали изпълнението ми с Йо-Йо е било достатъчно дълго. С чаша в ръка аз се огледах наоколо, но тълпата беше толкова гъста, че изобщо не успях да разбера дали сред хората има някой, който прилича на мистър Дюран — така, както ми го описа Лу. Отпих от чашата и прегледах списанието. Когато Йо-Йо свърши, му махнах да дойде.

— Дай ми пакет „Честърфийлд“, моля те.

— Веднага, мистър Стивънс. — Той ми подаде цигарите. — Харесва ли ви питието?

— Чудесно е. Никой не може да прави сухо мартини като теб.

Йо-Йо се ухили.

— Е, доста питиета съм направил през живота си.

— Бързам. Искам да ти платя веднага — и сложих десет долара на бара.

Йо-Йо ми върна рестото, а аз бутнах към него четвърт долар.

— Надявам се да ви видя пак, мистър Стивънс — каза той и отиде да приготвя други коктейли.

Аз довърших мартинито, запалих цигара и се върнах бавно във фоайето. Сега там имаше по-малко хора. Тълпата се процеждаше към ресторанта и изходите.

Сърцето ми започна да бие прекалено бързо. Ами ако Дюран не се появи? Наложих си маската на безразличие и отидох до един от фотьойлите. Седнах, отворих списанието и вперих невиждащ поглед в напечатаните страници. Ами ако се бях издънил, както каза Лу Пренц? Не виждах някой да се е затичал да ме наеме на работа.

„Дръж се на положение“ — казах си аз и угасих цигарата в пепелника на масата пред мен. Кръстосах крака и прелистих страницата.

Минаха двадесет тягостни минути, без да се случи нищо. Фоайето вече беше почти празно. Огледах се. Една възрастна двойка седеше недалеч от мен. Слаб мъж и още по-слаба жена разговаряха с администратора на рецепцията. Четирима пикולי седяха на една пейка в очакване на гости. Една дребна старица с тъжно изражение на лицето и мъничък пудел за компания седеше съвсем сама. Двама мъже с пури преглеждаха някакви книжа. Нямаше никой, който да има дори далечна прилика с мистър Дюран.

Аз чаках. Нямаше какво друго да правя и докато седях, около мен започна да се сгъстява черният облак на отчаянието. След още петнадесет минути облакът беше достатъчно гъст.

Бях се провалил!

Оставих списанието и запалих цигара. Какво щях да правя сега? Замислих се за дългия път пеша до апартамента си. Не можех да си позволя такси. От парите на Лу ми бяха останали единадесет долара и няколко цента — това беше цялата ми финансова мощ — но поне засега нямаше да умра от глад. Имах и покрив над главата си, но още колко време щях да го имам?

Сериозно ли говореше Лу, когато каза, че не иска да му се мяркам пред очите, ако не му върна парите? Замислих се върху това и реших, че блъфира. Не би ме изпуснал от ноктите си, преди да му се издължа.

Значи това е — обратно в апартамента, готов за ново безкрайно очакване край телефона. Парите на Лу поне щяха да ме спасят от гладна смърт.

Във фоайето се чувствах добре. Никой не ме безпокоеше. Просто не ми се искаше да го оставя, за да започна дългия мрачен преход към къщи. Наместих се по-удобно и започнах да оглеждам другите хора наоколо. Слабият мъж и още по-слабата жена си бяха отишли. При застаряващата двойка беше дошла друга застаряваща двойка и сега те заедно отиваха към ресторанта. Двамата бизнесмени продължаваха да пушат пурите си и да обсъждат това, което имаха да обсъждат.

Погледът ми се спря върху дребната старица с пудела.

Фоайетата на хотелите са пълни с дребни старици — някои от тях са слаби, други тлъсти, но винаги са сами и много самотни. Тази дребна старица беше типичният случай. Предположих, че е загубила съпруга си, че има пари, че в момента е на организирана обиколка из Калифорния, а иначе живее в някое самотно имение, където иконом и няколко застаряващи камериерки я ограбват безогледно. Очевидно беше похарчила известна сума и за себе си — пепеляворусата ѝ перука беше безупречна, очилата бяха инкрустирани със скъпоценни камъни, изумруденозелената рокля вероятно струваше цяло състояние, а по пръстите ѝ блестяха пръстени с диаманти.

Усетих, че се е втренчила в мен и отместих поглед. Въпреки че вече не я гледах, пак чувствах, че ме зяпа.

По дяволите! Нима тази самотница си беше въобразила нещо? Изглежда беше, защото стана от креслото, взе пудела и дойде при мен.

— Вие трябва да сте мистър Джери Стивънс! — възкликна тя, след като застана до стола ми.

„Боже мили!“ — помислих си аз докато ставах. Само това ми липсваше сега! Показах ѝ чаровната си усмивка.

— Мистър Стивънс! Не искам да ви безпокоя, но просто трябва да ви кажа колко ми хареса изпълнението ви в „Шерифът от ранчо Хикс“!

Ако имаше класация за смърдящи филми, „Шерифът от ранчо Хикс“ щеше да обере всички оскари. Отново си залепих чаровната усмивка.

— Много мило от ваша страна, мадам. Благодаря ви.

— Следя с интерес всичките ви филми, мистър Стивънс — продължи тя. — Вие имате забележителен талант.

Талант? Стори ми се, че чух магарешкия смях на Лу.

Погледнах я в очите и леко се стреснах.

Тази жена не беше съвсем като обикновените хотелски самотници. В тъмносините ѝ очи имаше стоманен оттенък, а устните ѝ бяха тънки като лист хартия.

— Благодаря — казах аз, защото не знаех какво друго мога да кажа.

Тя продължаваше да ме гледа усмихната.

— Тъкмо се канех да вечерям. Чудех се дали не бихте дошли с мен? — Тя замълча за миг и продължи:

О, мистър Стивънс! Бъдете мой гост! Ще ми доставите такова голямо удоволствие! — Направи още една пауза, видя, че се колебае и добави: — Толкова бих искала да ми разкажете за вашата работа... Но може би вече сте вечеряли?

Вечерял! За последен път бях ял някъде по обяд — един мазен хамбургер! Бях обезумял от глад.

Въпреки това се колебаех. Бяха минали около четиридесет минути. Мистър Дюран имаше достатъчно време, за да ми се обади. Тази старица очевидно беше фрашкана с мангизи. Бъдете мой гост! Не можех да устоя на такава покана. Мисълта за голямата сочна пържола и купчината пържени картопки изпълни устата ми със слюнка.

— О, с удоволствие. Благодаря ви.

Тя плесна с ръце.

— Толкова се радвам! Не мислех, че... — Усмихна се. — Хайде да тръгваме тогава. Обожавам уестърните! Сигурна съм, че ще ми разкажете как се снимат. Трябва да има толкова много интересни трикове!

Старицата тръгна към изхода. Аз се изненадах. Бях си помислил, че ще вечеряме в ресторанта на хотела, но тя продължаваше да върви. Последвах я.

Вън на стъпалата портиерът вдигна шапката си и ѝ се поклони, след което подсвирна. Почти веднага от тъмнината се появи един тъмносин ролс-ройс „Силвър Клауд“. Един японец със сива униформа излезе и отвори вратата.

— Има един приятен малък ресторант... — каза старицата. — Сигурно го знаете... „Бенбоу“. Ще се отегчите ли, ако вечеряме в него?

„Бенбоу“! Никога не бях ходил там, но бях чувал за него. Най-добрият ресторант в цялата околност. Дори в охолните си дни не се осмелявах да погледна ценоразписа му!

Преди да успее да каже каквото и да било, тя се качи в колата. Малко замаян, но освободен от тъмния облак на отчаянието, който вече се бе разсеял, аз се настанех удобно на седалката до нея.

Шофьорът седна зад кормилото и колата се плъзна по улицата.

— Мадам — казах аз и се усмихнах в нейната посока, — не успях да разбера името ви.

— О, колко глупаво от моя страна — тя сложи ръка на лакътя ми.

Пуделът, който държеше в скута си, скочи оттам и се качи на коленете ми. Малкото животно започна да ме ближе по лицето. Ако нещо може да ме изкара от равновесие, това е да ме ближе куче. Аз го бутнах настрана доста рязко и в същия момент почувствах остра болка в бедрото си. Кучето изджафка и падна на пода. Аз се надигнах:

— Мадам! — възкликнах възмутено. — Вашето куче ме ухапа!

— Уважаеми мистър Стивънс. Предполагам, че се заблуждавате. Сигурна съм, че Куки никога не би направил подобно нещо. Той е най-милият малък джентълмен и обожаваше... — Останалата част от думите ѝ потъна в мрак.

* * *

Стаята беше голяма, луксозно обзаведена и меко осветена от няколко лампи с абажури. Намерих се легнал в едно двойно легло. Главата ми тежеше и устата ми беше суха. Направих усилие, изправих се на лакти и огледах озадачен обстановката. Точно срещу леглото имаше огромно огледало. Отражението ми в него, така, както лежах на леглото, показваше, че съм не само озадачен, но и доста уплашен.

Все пак луксозното обзавеждане донякъде ме успокои. Доста пари бяха похарчени, за да се направи тази стая повече от уютна, а парите винаги ми вдъхваха увереност. Тежките завеси на прозореца бяха спуснати.

Погледнах си часовника. Беше 8,45. Сутринта или вечерта? Колко време бях лежал в това легло? Когато се качих в ролс-ройса, беше 23.00. Спомних си убождането в бедрото, което бях взел за ухапване от пудела. С известна доза ужас осъзнах, че дребната старица ми е забила спринцовка с някакъв бързодействащ наркотик.

„Боже мили! — помислих си аз. — Нима са ме отвлекли?“

Смъкнах се от леглото, отидох до прозореца и дръпнах завесите. Прозорецът беше закрит с тежък метален капак. Бутнах го, но не помръдна. Обърнах се към стаята и забелязах врата. Още докато приближавах, видях, че няма дръжка. Беше непоклатима като капака на прозореца. Влязох в банята. Всичко беше свръхлуксозно, но нямаше прозорец. Погледнах вградения в стената шкаф. Вътре имаше две четки за зъби в целофанови опаковки, електрическа самобръсначка, флакон одеколон, дунапренова гъба за баня, също в целофан, и тоалетни сапуни. Погледнах се в огледалото. По четината на лицето си разбрах, че съм бил упоен само няколко часа.

Докато се възползвах от тоалетните принадлежности, се опитах да овладеем страха си. Това беше добър ход. След като се измих и избръснах, се върнах в стаята значително по-спокоен. Освен това усетих, че съм гладен.

Отидох до леглото и видях, че до нощната лампа на шкафчето има бутон. Вероятно звънец. Поколебах се за миг и го натиснах. Задържах пръста си няколко секунди и след това го махнах оттам.

След това седнах в голямото кресло и зачаках. Не се наложи да чакам дълго. Вратата без дръжка се плъзна встрани и влезе мъж, който буташе количка за сервиране. Вратата веднага се затвори зад него.

Този човек беше гигант. Беше поне с десет сантиметра по-висок от мен, а аз съм метър осемдесет и три. На раменете му можеше да завиди всеки щангист, а ръцете му бяха огромни и мускулести. Главата му беше изцяло бръсната, а лицето му напомняше на герой от някакъв комикс на ужаса — дебел нос, уста без устни и малки блестящи очички. Докато се снимах в уестърните, бях попадал на много здравеняци, изпълняващи ролята на злодея грубиян, но извън снимачната площадка всички те бяха като котенца в сравнение с този. Той беше непредсказуем като горила и опасен като ранен тигър.

Мъжът избута количката до средата на стаята и ме погледна. Свирепите му малки очички ме смразиха. Започнах да казвам нещо, но

млъкнах. Честна дума, изкара ми акъла от страх. Останах да го гледам с отворена уста, а той се върна до вратата. Тя се отвори и се затвори след него. Извадих кърпата си, избърсах лицето и ръцете си, но ароматът на топла храна ме накара да скоча на крака. Приблжих се до количката. Какво пиршество! Дебела, сочна пържола, купичка все още цвърчащи пържени картофи, купчина палачинки, от които се стичаше кленов сироп, препечени филийки, масло, конфитюр и цяла кана кафе.

Придърпах един стол и започнах да се тъпча както трябва. „Храната дава сила“ — казах си аз и ухапах пържолата. Е, наистина бях отвлечен, но поне нямаше да умра от глад. Когато приключих с яденето и се убедих, че не е останало нищо, на количката видях пакет „Честърфийлд“ и запалка. Запалих цигара, седнах отново на креслото и зачаках.

Сега се чувствах много по-спокойно. Замислих се за предишната нощ и за дребната старица. Струваше ми се, че тя има нещо общо с мистър Дюран. Само това би могло да обясни отвлечането ми. Изпълнен с надежда, аз реших, че мистър Дюран ме е одобрил и че по известни само на него причини ме е довел в тази стая, за да продължи пробата. След това се замислих за маймуната, която докара количката, и пак започнах да се потя. Казах си, че не бива да се правя на герой пред такъв звяр. Да се спречкаш с подобен човек беше все едно да се спречкаш с банциг, а аз решително няхах такива намерения. Така че продължих да чакам и да се потя.

Измина половин час. Непрекъснато гледах часовника си и се чудех кога ли ще започне действието. Бях изпушил четири цигари и вече започвах да нервнича, когато вратата изведнъж се отвори и влезе маймуната. Следваше я нисък мургав мъж, когото веднага познах по черните обувки от гущерова кожа — беше Джоузеф Дюран.

Понечих да се надигна, но той ме сръза с твърд металически глас:

— Не ставайте, мистър Стивънс.

Той отиде до другото кресло и се настани. Аз го разгледах. Описанието на Лу беше съвсем точно, само дето беше пропуснал да спомене, че мистър Дюран излъчваше не само аромат на богатство, но и някаква зловеща заплаха — нещо, което не можеше да се сгреши.

Погледнах маймуната, застанала до вратата. Гледаше ме както тигър би гледал закуската си. Реших да изчакам Дюран да заговори

първи.

Изглежда не бързаше никак. Нетрепващите му черни очи ме проучиха внимателно, след което кимна, както се надявах, с одобрение.

— Мистър Стивънс — каза той накрая, — естествено, вие се чудите защо е всичко това. Няма нужда да се безпокоите. Беше абсолютно наложително да ви доведем тук именно по начина, по който ви доведохме.

— Отвлечането е федерално престъпление — отговорих аз, ядосан, че гласът ми звучи толкова неуверено.

— Така смятам и аз. — Той погледна ноктите си. — Мистър Стивънс, моментът не е подходящ, за да се задълбочаваме върху правните аспекти на довеждането ви тук. Може би по-късно, но не сега. — Той праметна единия си силен крак върху другия и обувката от гущерова кожа се залюля към мен. — Има факти, отнасящи се за вас, които бих желал да потвърдим. — Замълча за секунда и продължи: — Вие сте второстепенен актьор, играл с известен успех в няколко уестърна. От около шест месеца нямате работа. Усилено търсите работа. — Той ме изгледа. — Вярно ли е това?

— Да, вярно е. Наистина търся работа — отговорих аз сякаш, за да се защитя. — Уестърните в момента не са много на мода. Те...

— Нямате никакви пари — прекъсна ме Дюран. — Всъщност, мистър Стивънс, вие не само нямате никакви пари, но имате и дълг, а се налага да плащате и наем. Прав ли съм?

— Прав сте — свих рамене. Той кимна.

— Предполагам, че мога да ви предложа работа. Възнаграждението за нея ще бъде повече от добро. Готов съм да ви плащам по хиляда долара на ден, в продължение на най-малко тридесет дни, може би повече, но при положение, че отговаряте на някои условия.

Останах като гръмнат и не помръднах дълго време.

По хиляда долара на ден, в продължение на най-малко тридесет дни, може би повече!

„Това не може да е вярно — казах си аз. — Къде е клопката?“

И все пак, като гледах този човек, не можех да не си дам сметка, че хиляда долара на ден за него са направо нищо. Както каза Лу, той просто вонеше на мангизи.

Само че не бях толкова замаян, че веднага да приема такова предложение. Нещо у този човек ми подсказваше, че мога да си имам големи неприятности. Отново погледнах маймуната — стоеше неподвижна, втрещена в мен.

— Струва ми се приемливо — отговорих аз с безразличен тон. — А какви са условията?

— Искам да купя вашата пълна и безусловна преданост — отговори той. — Доколкото разбрах имате кротък нрав. Вярно ли е това?

— Зависи. Досега не съм се карал с режисьорите, но...

Той ме прекъсна с махване на ръка.

— Безусловна преданост. Нека ви обясня какво означава това. Ще ви наема срещу хиляда долара на ден само ако правите точно това, което ви кажа, без да задавате каквито и да било въпроси и без никакво колебание. Ето това разбирам под „безусловна преданост“. Това, което ще искам от вас не е опасно, не е в разрез със закона и е напълно по силите ви. Или ще ми осигурите безусловната си преданост, или няма да ви наема.

„Трябва да има някаква клопка в това“ — помислих си аз, но в ума ми вече се въртеше мисълта за хилядата долара на ден.

— А какво ще трябва да правя?

Той ме изгледа продължително и се почувствах неудобно.

— Значи не сте готови да ми гарантирате безусловната си преданост, без да научите допълнителни подробности?

Имаше ли в гласа му предупреждение? Пак започнах да се потя. Да ти плащат по хиляда долара на ден е чудесно, но и с костите си чувствах, че тук има някаква клопка. Отвличането, онази маймуна до вратата, голямата сума за примамка, Дюран, който имаше вид на човек, свързан с мафията... всичко това взето заедно започваше да ме плаши. *Това, което ще искам от вас не е опасно, не е в разрез със закона и е напълно по силите ви.* Това ми се стори прекалено хубаво, за да е истина. Въпреки че бях сериозно закъсал за пари, няхах никакво намерение да се хвърлям в каквото и да било начинание слепешката.

— Не — казах аз твърдо. — Не съм готов да продам безусловната си преданост, освен ако не науча какво ще трябва да правя.

Откъм маймуната се чу ниско гърлено ръмжене — нещо като тътен на далечна буря. Дюран се почеса по челото, намръщи се и сви рамене.

— Много добре, мистър Стивънс. Надявах се, тази сума да се окаже достатъчна, за да ви накара да приемете, каквато и работа да ви предложи.

— Но сте сгрешили — казах аз. — Така че можете да ми обясните какво искате от мен.

Тънките му устни се разтеглиха в усойна усмивка.

— Тъй като настоявате, ще ви обясня в общи линии какво се иска от вас.

Той замълча, измъкна от джоба си табакера от гущерова кожа, извади от нея пура, завъртя я между устните си и отрязва края ѝ със златна резачка. Погледна през рамо към маймуната, тя пристъпи напред, драсна клечка кибрит и му я поднесе, за да запали.

Докато продължаваше всичко това, аз извадих от пакета си цигара и щракнах със запалката.

— Искам да се въплътите в един човек, който външно прилича на вас — каза Дюран зад облак гъст, миришещ на скъпа пура дим.

Това беше последното нещо, което бях очаквал да чуя.

— Да се въплътя? Кой е този човек?

— На сегашния етап, това е нещо, което няма нужда да знаете.

— А защо трябва да се въплъщавам в него? Дюран направи жест, сякаш го дразнеше някаква досадна муха.

— Човекът, за когото ще се представяте, трябва да може да се придвижва свободно — каза той с внезапен изблик на нетърпение в гласа. — Една група хора непрекъснато го наблюдава. Той трябва да може да се придвижва свободно, за да осъществи една много важна сделка. Тъй като конкурентите му и пресата непрекъснато му досаждат и пречат, решихме да наемем дубльор — ако не се лъжа, така се нарича в киното — човек, който ще отвлече вниманието на тези хора и журналистите, които вече наистина стават нетърпими. Самият той в това време ще може да напусне страната незабелязано, да пътува из Европа и да приключи с тази сделка без непрекъснато да се притеснява, че някой го следи и наблюдава. След като сделката приключи, ще можете да се върнете към нормалния си начин на живот, но с около тридесет хиляди долара на ваше име в банката.

Аз се облегнах и се замислих за всичко това, а Дюран продължи да пуши, загледан някъде встрани. Бях чел достатъчно за промишления шпионаж. Веднъж дори бях играл такъв шпионин в някакъв долнопробен филм. Машинациите, до които прибегваха едрите риби от бизнеса, отдавна бяха престанали да ме изненадват.

Ако въпросната едра риба беше станала обект на шпионаж от страна на конкуренцията, беше съвсем нормално, даже умно, да си наеме двойник. Аз изобщо нямаше да се притесня, ако ме следят и шпионират, а освен това щях да получавам и по хиляда долара на ден.

— Но защо беше нужно да ме отвличате? — попитах аз, за да печеля време.

Дюран изпусна въздишка на нетърпение.

— Сега вече знаете какво се иска от вас — каза той нервно. — Предполагам разбирате, че е нужна пълна дискретност. Сега никой не знае къде сте. Ако откажете да ни сътрудничите, ще бъдете упоен отново и върнат у дома ви.

Отново се замислих и попитах:

— А какво ми гарантира, че ще ми се плати, когато свърша работата?

Усойната усмивка се появи отново. Дюран извади от портфейла си къс хартия. Маймуната пристъпи напред, взе го от ръката му и ми го подаде.

Беше разписка за хиляда долара, внесени на мое име в „Чейс Нашънъл Банк“.

— Всеки ден, докато сте тук и работите за мен, ще получавате подобна разписка — каза Дюран. — За парите не бива да се безпокоите.

Престанах да се колебая.

Не е опасно, не е в разрез със закона и е напълно по силите ви.

Така че, защо не?

— О'кей, мистър Дюран — казах аз. — Съгласен съм.

— Да разбирам ли тогава, мистър Стивънс — попита той и черните му очи станаха като върхове на шило, — че съм купил безусловната ви преданост? И че ще правите точно това, което ви кажа?

Само за миг трепнах, но после взех решението.

— Съгласен съм — повторих аз.

2

Седях на креслото и чаках.

Бях се обвързал. Бях казал на Дюран, че може да разполага с безусловната ми преданост. В портфейла ми имаше разписка за хиляда долара. Според него, утре щях да имам още една такава, за още хиляда долара.

Трябваше да се направя на някой от големите босове в бизнеса, докато той отиде да уреди сделка, която конкуренцията му или искаше да осуети, или да проучи с подробности. В замяна на този театър след тридесет дни в „Чейс Нашънъл Банк“ на мое име щеше да има тридесет хиляди долара.

Когато повторих, че съм съгласен, Дюран кимна, стана и отиде до вратата. Там спря, обърна се към мен, погледна ме с нетрепващите си черни очи и каза:

— Чакайте тук, мистър Стивънс.

След това излезе, следван от маймуната, и вратата се плъзна обратно на мястото си.

Така че аз запалих цигара и започнах да чакам.

Далеч не се чувствах спокоен. Нещо у Дюран и маймуната ме плашеше, но пък ми трябваха и парите. Увериха ме, че няма нищо опасно, няма да нарушавам закона и ми се струваше, че би трябвало да отида на психиатър, ако отклоня такова предложение.

Продължих да чакам притеснен още тридесет минути и тогава вратата се отвори. Влезе дребната старица, заедно с пудела си. Изглежда тази врата се управляваше от фотоклетка, защото се плъзна на мястото си почти веднага след нея. Дамата беше с жълто-кафяво поло от кашмир и черни панталони, а на врата ѝ висеше огърлица с перли, чийто блясък подсказваше, че са истински.

Тя спря и ми се усмихна приятелски. Пуделът започна да скимти и да иска да скочи от ръцете ѝ, сякаш бързаше да ме обlige.

— Мистър Стивънс — каза тя. — Може ли да вляза? Аз я изгледах кисело и станах.

— Но вие вече сте вътре, нали?

Тя направи още няколко крачки напред и без да престава да се усмихва, седна на стола, на който преди това беше седял Дюран.

— Дойдох, за да ви се извиня, мистър Стивънс. Напълно разбирам какво чувствате. Всичко това, предполагам, ви се струва толкова странно...

Аз останах прав и казах:

— Мистър Дюран ми обясни.

— Разбира се, но не искам да останете с никакви лоши чувства, мистър Стивънс. Моля ви седнете. Струва ми се, че трябва да ви обясня още някои неща.

Аз седнах.

— Колко сте добър — каза тя, втренчила в мен тъмносините си студени очи. — Кажете ми, мистър Стивънс, жива ли е майка ви?

— Почина преди пет години — отговорих аз троснато.

— Колко тъжно. Мистър Стивънс, сигурна съм, че ако беше жива, щеше да постъпи като мен. Този, за когото искаме да се представите, е мой син.

Замислих се за майка си — мила, блага женица, без грам мозък в главата си... но имаше чиста съвест и изпитваше страх от Бога.

— Майка ми не би упоила човек, за да го отвлече — казах аз ледено. — Да я оставим настрана от всичко това.

Старицата започна да си играе с ухото на пудела.

— Човек никога не знае какво може да направи една майка — каза тя, все още усмихната. — Ако изпадне в беда, може да постъпи съвсем непредвидимо.

Това започваше да ме отегчава. Свих рамене и не казах нищо.

— Искам да ми повярвате, мистър Стивънс, че наистина се възхищавам от работата и таланта ви. Много съм щастлива, че се съгласихте да ни сътрудничите. Помощта ви ще бъде оценена повече от високо.

— Плащат ми добре — казах аз дървено.

— Да. Както разбрах, парите са нещо важно за вас.

— А не са ли важни за повечето хора?

— Боя се, че все още сте враждебно настроен, мистър Стивънс. Искрено ви моля да забравите огорчението си. Ще свършите нещо много важно, а след това ще разполагате с доста голяма сума пари. —

Тя се усмихна. — Правя всичко това заради сина си. Моля ви да ме разберете.

Само че аз не можех да забравя случилото се. Нещо у тази старица ме плашеше, така както ме плашеше и Дюран, но все пак направих усилие. Заставих се да се усмихна.

Тя кимна.

— Така е по-добре. — Потупа пудела по гърба. — Винаги, когато съм гледала филмите ви, съм си мислила каква хубава усмивка имате, мистър Стивънс!

— Благодаря.

— А сега, да се залавяме за работа, както обича да се изразява синът ми. Вие бяхте така любезен, да ни обещаете безусловната си преданост. — За миг усмивката ѝ сякаш застина и стоманата в тъмносиния ѝ поглед пролича съвсем ясно. — Така ли е?

— Честно казано — отговорих аз, — тази фраза започна да ми омръзва. Казах на мистър Дюран, че съм съгласен с условията му. Трябва ли пак да повтаряме всичко това от начало?

Тя се засмя весело.

— Трябва да прощавате на възрастните дами, мистър Стивънс. Те са склонни да повтарят едно и също. А, между другото, наричайте ме Хариет. Да си говорим на „ти“. Мога ли да ви наричам Джери?

— Естествено.

— Ще започнем днес следобед, Джери. Имам много добър гримьор, който ще те преобрази така, че да приличаш колкото се може повече на сина ми. Моля те да бъдеш търпелив с него. Той е перфекционист, и трябва да призная, малко досаден с това си качество. Искаме да сме сигурни, че ще приличаш на сина ми толкова много, че никой, който те гледа от разстояние, да не забележи разликата. Разбираш ме, нали?

— Не възразявам, мадам.

— Моля те, наричай ме Хариет.

— О'кей, Хариет.

Тя вдигна едното ухо на пудела, потри го между пръстите си и кучето заскимтя от удоволствие.

— След това ще има и други занимания. Ще трябва да научиш и някои други неща, но съм сигурна, че ще се справиш бързо. Повечето актьори умеят това — усмихна ми се тя.

— Ще се постарая максимално — отговорих аз.

— Да, разбира се. Няма да представлява никаква трудност за теб, но е много важно. — Старицата замълча за миг и попита: — Женен ли си, Джери?

Този неочакван въпрос ме изненада.

— Разведен съм — отвърнах троснато.

— Толкова много хора от света на киното се развеждат... Къде е жена ти?

— Има ли някакво значение?

Тя поклати глава и се усмихна игриво.

— Моля те, Джери, бъди отзивчив. Ако не ме интересуваше, нямаше да те попитам.

— В Ню Йорк е. Омъжи се пак.

— Не се ли виждате с нея?

— Не съм я виждал от пет години.

— Имате ли деца?

— Не.

— Каза, че майка ти е починала. А баща ти?

— Той също.

— Имаш ли близки? Братя, сестри?

По гърба ми започнаха да пропълзят тръпки.

— Щом се налага да знаете, ще ви кажа направо. Нямам никакви роднини.

— Колко тъжно! — Тя не изглеждаше никак тъжна. — Значи си съвсем сам?

— Така е.

Тя кимна.

— Един привлекателен мъж като теб би трябвало да има приятелка. Разкажи ми за нея.

— Актьор с долар и тридесет цента в джоба не може да има приятелка.

Тя отново кимна.

— Да, разбира се. Но, Джери, много скоро, с тридесет хиляди долара в банката, ти ще имаш много приятелки. Всичко е въпрос на време.

Тук беше много права. Когато печелех добре, можех да имам всичките приятелки, от които имах нужда. С тридесет хиляди в

банката, щеше да е достатъчно да подсвирна.

— Сега, след като ни увери в безусловната си преданост, Джери — продължи тя след малко, — искам да ти кажа някои неща за Мацо. — Тя отново направи пауза, за да погали пудела. — Наистина не зная какво бих правила без него. Външният му вид малко заблуждава, но едва ли има нещо, което не би направил за мен... би направил всичко.

Аз я погледнах с празен поглед.

— Ти вече го видя. Мацо е моят предан и честен прислужник, този, който ти донесе вкусната закуска, която поръчах специално за теб.

Аз зяпнах.

— Искаш да кажеш този... тази маймуна? Тя потупа пудела.

— Не бива да се изразяваш грубо за външния вид на Мацо. Никой не може да бъде хубав като теб, Джери. Мацо ще бъде твой постоянен спътник. Ще ти помага в много неща. Без него едва ли ще успееш да изпълниш ролята си както трябва. От много години Мацо е бодигард на сина ми. Когато ви виждат заедно, впечатлението, че ти си синът ми, ще се засилва още повече.

Мисълта, че тази маймуна ще бъде навсякъде с мен ме накара да настръхна като оскубана кокошка. Понечих да възразя, но тя ме прекъсна:

— Да сменим темата, Джери. Познаваш ли Лари Едуардс?

— Да, разбира се! — отговорих аз изненадан от въпроса ѝ. — Какво общо има той?

Естествено, че познавах Лари Едуардс. Беше като мен — безработен второстепенен актьор. Често се срещахме в офиса на Лу Пренц, и двамата закъсали за работа. Помежду си нямахме много допирни точки, тъй като често възникваше въпросът кой ще получи ролята, за която се надявахме и двамата, но все пак от време на време пиехме по някоя бира заедно и се оплакахме един на друг от тежките времена.

— Просто се питах дали го познаваш. Той доста приличаше на теб външно, висок, чернокос... — каза Хариет и се усмихна. — Разбира се, далеч нямаше твоя характер. Разглеждахме кандидатурата му за работата, която прие да свършиш ти. Всъщност, доведохме го тук и обсъдихме възможностите с него, но той реши да не приеме

предложението ни. Създаде множество проблеми. Толкова се радвам, че не смяташ да създаваш проблеми, Джери... Толкова се радвам...

Аз се вгледах в нея и ме полазиха студени тръпки.

— Говорите за него в минало време — отбелязах.

— Да... Колко тъжно. — Тя се изправи. — Ще помоля Мацо да ти донесе нещо за четене. Моля те кажи му какво би искал за обяд. — Тя тръгна към вратата.

— Какво се е случило с Лари? — попитах аз и усетих, че ръцете ми треперят.

— О, нима не знаеш? Претърпя злополука. Нещо не е било в ред със спирачките на колата му, доколкото разбрах. — Тъмносините ѝ очи се заковаха в мен. — Мъртъв е.

Плъзгащата се врата се отвори и тя излезе.

* * *

Един час по-късно вратата отново се отвори и влезе Мацо с един наръч евтини романчета. Остави ги на масата.

— Искаш ли нещо за четене?

Чувах гласа му за първи път и звукът ме стресна. Беше тих и хриптящ, а бях очаквал мечешки рев.

— Благодаря — отговорих.

Той отиде до стола, на който седеше Хариет и се настани. Ухили ми се и ми показа два реда малки бели зъби, на които би завидял и плъх.

— Ще живеем заедно, приятел, така че по-добре да се опознаем, какво ще кажеш?

— Защо не?

Той кимна с бръснатата си глава.

— Няма нищо страшно, приятел. Само прави това, което ти казвам. Много лесно е да изкараш тези пари, само не започвай да задаваш въпроси. Като ти кажа да си изсекнеш носа, ще го изсекнеш. Чаткаш ли? Като ти кажа да погледнеш наляво, гледаш наляво. Чаткаш ли? Казвам ти да гледаш надясно, гледаш надясно. Чаткаш ли. Казвам ти да бягаш бързо, бягаш бързо. Чаткаш ли?

— Аха. Разбрах какво искаш да ми кажеш. Той сбърчи чело.

— Наистина ли чаткаш к'вото ти казах?

— Наистина.

— О'кей. Онзи другият глупак не го чатна. — Усмивката на Мацо изчезна и той отново заприлича на тигър, оглеждащ закуската си. — Много лошо за него.

Устата ми пресъхна.

— Чух, че претърпял злополука.

— Аха. Леваците като него често имат злополуки. — Усмихна ми се пак. — Ти си готин, приятел. Ти няма да имаш злополука.

Не казах нищо. Намекът беше повече от ясен — Лари Едуардс не беше пожелал да им върви по свирката и затова го бяха ликвидирали. Не можех да приема такова нещо, но намека си беше намек.

— Започваме работа още днес следобед, приятел. Ти само се дръж на ниво, нали?

Аз кимнах.

— Ще дойде един смотаняк, за да поработи над теб. Ти само ще стоиш кротко и ще го оставиш да прави каквото иска, чаткаш ли?

Кимнах отново.

Той се усмихна.

— Знаеш ли, приятел, имам чувството, че с теб ще се сработим хубаво. Гледах онзи филм, в който играеше. „Шерифът от ранчо Хикс“. Стори ми се помия.

— И на мен — казах аз пресипнало. Усмивката му стана още по-широка.

— Виждаш ли, че съм прав? Ще се сработим много хубаво.

— Мисис Хариет каза, че го е харесала.

— Ще ѝ хареса... жени! Харесва им всичко, което мърда. — Мацо стана. — К'во искаш да ядеш на обяд, приятел? К'вото кажеш, имаш го.

Стомахът ми още ме болеше. Мисълта за храна ме накара да потрепера.

— Закусих много добре. Благодаря, не искам нищо. Мацо се засмя леко. Звучеше сякаш някой е настъпил ковашки мях.

— Ей, успокой се, приятел. Няма от к'во да се стряскаш. Ще накарам да ти направят нещо леко, а?

Той придвижи едрото си тяло до вратата, обърна се, усмихна се като плъх и излезе. Дали Лари наистина беше убит? Седях и се потях.

„Нещо не е било наред със спирачките...“

Не, не можех да повярвам. Прогоних тази страховита мисъл от главата си. И продължих да седя неподвижно. Дори не станах, за да хвърля едно око на романчетата. Мисълта, че съм се ангажирал, че трябваше да правя всичко, което тези хора ми кажат, защото съм приел парите им, ме плашеше.

„Претърпя злополука. Нещо не е било в ред със спирачките на колата му. Мъртъв е.“

Спомних си усмивката на Мацо. Като на плъх.

„Човече Божи! — помислих си аз. — В каква каша се забърка!“ Нима наистина беше възможно да ми видят сметката, ако не правя каквото ми кажат? Продължих да стоя неподвижно и да се отдавам на страха си. Мацо докара количката в 13,00.

— Хапни нещо, приятел. Следобедът няма да ти е никак лек. — Той се вгледа в мен. — Добре ли си?

— Добре съм, но не искам нищо.

— Хапни нещо, чаткаш ли? — в тихия му глас изведнъж се появи ръмжение. — Чака те работа.

И си излезе.

Така че започнах да ям супата от омари, защото се страхувах. Беше толкова хубава, че я изядох всичката, след което седнах на креслото и започнах да се боря с желанието да повърна.

След това започна действието. Дойде Мацо, видя празната купичка, усмихна се и изкара количката навън. След това дойде Хариет, този път без пудела, заедно с някакъв нисък, дебел мъж, облечен с бяла престилка с къси ръкави, който носеше нещо подобно на скъпа тоалетна чантичка.

Този човек беше гледка, която си заслужаваше да се види. Косата му, дълга и гъста, беше боядисана в кайсиев цвят. Клепачите му бяха оцветени в светлосиньо, а устните — в чисто розово. Той спря, след като вратата се затвори и ми се усмихна полуковарно, полубезцеремонно.

— Джери, скъпи — каза Хариет. — Това е Чарлс. Той знае какво трябва да направи. Много те моля, остави го да работи. Искам да съм напълно сигурна, че ще заприличаш на сина ми. — Тя се обърна към ниския дебелак и добави: — Запознай се с Джери Стивънс.

— Какво мило момче! — изригна Чарлс и подскочи напред. — Не мога да ви кажа колко се вълнувам, че ви виждам! Гледах толкова много от прекрасните ви филми! Какъв талант! „Шерифът от ранчо Хикс“! О, бях очарован! — Той сграбчи ръката ми и я раздруса. — Удоволствието ми е безкрайно, безкрайно!

— Благодаря — отговорих аз, без да вярвам и на дума от това излияние.

— Чарлс! — Строгата нотка в гласа на Хариет го накара да замръзне. — Губиш времето ми!

— Да, да разбира се. — Той й се усмихна сгърчено. — Не бива да губим никакво време!

Видях по челото му да избиват капчици пот.

— Тогава се залавяй за работа. — Тя отиде до вратата. Позвъни ми, когато свършиш.

Двамата с Чарлс я проследихме с поглед докато излезе и след като вратата се плъзна на мястото си, аз го попитах:

— Какво искаш да направя?

— Седнете, моля, мистър Стивънс.

Чарлс отиде до кутията, отвори я и се оказа, че вътре има пълен гримьорски комплект. От него той извади един шублер, тефтерче и молив за писане.

— Трябва да измеря лицето ви, мистър Стивънс. Извинете ме за неудобството, което ще ви причиня.

Задържах главата си неподвижно, докато той вземе мерките, които записваше в тефтера.

Докато мереше разстоянието между очите ми, долови, че шепне нещо. Заедно с останалия порой от думи, чух нещо такова:

— Прекрасни очи, толкова изразителни! *Отвялякоха ме! Кои са тези хора!* Мистър Стивънс! Чертите ви са толкова правилни! *Тази ужасна жена ме плаши! Държи ме тук повече от два месеца!* А сега, позволете ми да измеря ушите ви. Обърнете глава леко вдясно... *Коя е тя? Моля ви, кажете ми!* Много добре. А сега, позволете, лявото ухо.

Дадох си сметка, че това застаряващо педи е в същото положение в каквото бях и аз. Бяха го отвлекли, за да ме превърне в сина на Хариет.

— Не знам — прошепнах му аз в отговор. — Трябва да се направя на сина й. И мен ме отвлякоха.

След това погледнах покрай него, докато измерваше лявото ми ухо, и видях, че Мацо е влязъл без да го чуя. Само видът му, така, както се беше втренчил в мен, беше достатъчен, за да ме вцепени от страх.

Чарлс видя как се променя изражението на лицето ми и погледна назад през рамо. Усетих как дебелият му туловище започва да трепери.

— А, Мацо! — възкликна той с тънък, писклив глас. — Вече свърших. Всичко ще стане отлично!

Мацо влезе по-навътре в стаята. Върху ръката му бяха метнати някакви дрехи. Той хвърли на Чарлс познатия ми поглед на гладен тигър, след което ми се усмихна като плъх.

— Облечи ги, приятел — подкани ме той и хвърли костюма на стола.

— Разбира се — каза Чарлс. — Дрехите.

Не преставах да се потя. Съблякох се и облякох дрехите, които донесе Мацо.

Ама пък какъв костюм! Тъмносив плат, който изглежда струваше цяло състояние. Стана ми, сякаш беше шит за мен.

Чарлс с уплашен поглед се засуети наоколо, потупа костюма и се отдръпна назад.

— Дрехите няма да са никакъв проблем — каза той. Мацо ми се усмихна.

— Имаш късмет. На онзи левак не му станаха.

Аз съблякох костюма и отново си сложих моите дрехи, докато те ме наблюдавах.

Мислите ми се замятаха като обезумели в някаква болезнена паника. „Боже! В какво се забърках!“ — питах се аз. Погледнах треперещия, обилно изпотен Чарлс, който се усмихваше на Мацо с поглед на куче, очакващо да го набият.

— Косата — каза Чарлс. — И за нея трябва да се погрижим. Моля ви седнете, мистър Стивънс.

Той отиде до банята и се върна с една кърпа, която уви около раменете ми.

От кутията извади гребен и ножица. Започна да ме подстригва, докато Мацо крачеше напред-назад из стаята.

Между щраканията с ножицата, когато Мацо беше далеч от нас, той се навеждаше и шепнеше, като устните му почти докосваха ухото ми:

— Плащат ми толкова много! Страх ме е! Какво е станало с другия? С часове работих над него!

След това Мацо дойде и застана до нас, така че този страховит еднопосочен разговор трябваше да спре.

Най-накрая Чарлс отстъпи назад и ме огледа — очите му с боядисаните клепащи приличаха на езера от страх.

— Да, отлично — възкликна той. — А сега куцането. Мистър Стивънс, моля ви дайте ми дясната си обувка.

Свалих дясната си обувка и му я подадох. Той отиде до масата и седна. Извади от кутията някаква отвертка и с нея откърти част от тока. След това измъкна парче гъон и го завинти на мястото на откъртеното.

През това време аз седях и наблюдавах Мацо, а той гледаше ту Чарлс, ту мен.

— Я да видим — каза Чарлс, когато свърши. — Обуйте я, мистър Стивънс. Идете до прозореца и се върнете.

Обух обувката, станах и отидох до прозореца. Дебелото парче гъон, което беше завинтил на тока, леко нарушаваше равновесието ми. Ходех като човек с наранен крак. Докуцуках обратно и зачаках.

— Отлично — каза Чарлс. В този момент вратата се отвори и влезе мисис Хариет с пудела.

— Е, Чарлс?

— Косата. Моля ви кажете ми мнението си. Тъмносините очи ме огледаха продължително, след това тя кимна.

— Отлично. Чарлс, ти си истински художник. Той започна да се хили мазно и хиленето му се превърна в гримаса. Разбиха страховете му. Той беше отвлечен така, както и аз.

— А походката? — попита Хариет.

— Погрижихме се и за това. — Чарлс ми хвърли умолителен поглед. — Мистър Стивънс, мога ли да ви помоля да отидете до прозореца и да се върнете както преди малко?

Отидох до прозореца и се върнах.

— Моля те още веднъж, Джери — каза Хариет. Направих го още веднъж.

— Да, ще свърши работа — одобри тя. — Напредваме. Мацо, заведи Чарлс до стаята му. Чарлс! Не бива да губим и минута време! Започвай да работиш върху маската!

— Разбира се! — Той тръгна пред Мацо и излезе от стаята.

Харriet седна.

— Джери, трябва да заслужиш парите, които ти плащаме. Дотук всичко е както трябва, но те чака една доста по-трудна задача. Трябва да се научиш да се подписваш като сина ми.

Тогава влезе Дюран с черно куфарче в ръка. Той отиде до масата, седна, отвори куфарчето и извади от него пачка паус, писалка Паркър и купчина листа, които постави отгоре.

Харriet се изправи.

— Ще те оставя с мистър Дюран. Той ще ти обясни какво се иска от теб.

Тя си тръгна, а Дюран ме изглежда.

— Ела тук и седни, Стивънс — каза той. Отидох там и седнах на масата срещу него. Забелязах, че вече не съм „мистър“.

— Всичко е въпрос на упражняване, Стивънс — каза ми той. Ето това е подписът, който трябва да се научиш да имитираш. В началото ще го копираш върху пауса, докато свикнеш да го правиш съвсем свободно.

Той бутна към мен лист хартия, на който имаше някакъв подпис и постави отгоре парче паус.

— Прекопирай го и не преставай да се упражняваш, докато не свикнеш да го правиш сякаш е твой. Разбира се, това ще ти отнеме няколко дни. Започвай да работиш, Стивънс. Никой не получава по хиляда долара на ден, без да вложи труд.

Той стана, отиде до автоматичната врата и изчезна зад нея.

Погледнах надраскания с мастило подпис — Джон Мерил Фергюсън.

Дълго време останах втренчен в него, без да вярвам на очите си. *Джон Мерил Фергюсън.*

Ако подписът беше на Хауърд Хюз, едва ли щях да бъда позненадан. Хауърд Хюз беше умрял, но Джон Мерил Фергюсън според пресата беше жив и здрав. Докато чаках вкъщи да позвъни телефонът, четях доста вестници. Носеше ми ги съседът. В тях непрекъснато се споменаваха това име. Според тях, този човек беше поел жезъла от Хауърд Хюз. Наричаха го „тайнственият милиардер, държач в ръцете си конци, които могат да накарат политиците да затанцуват“. Това беше човекът, който с едно мръдване на пръста си можеше да накара

цените на световните борси да играят както му харесва и чиято финансова ръка контролираше всички по-едри сделки.

Стоях неподвижно и гледах подписа. Постепенно осъзнах страховития факт, че ме готвеха за двойник именно на този човек!

Аз! Аз, неуспелият, второстепенен актьор да играя ролята на един от най-богатите и могъщи хора в целия свят!

Сега осъзнах отговора на загадката, която ме измъчваше. Дребната старица с ролс-ройса й, Дюран, „вонящ“ на пари, Мацо, по всяка вероятност убиец, стоята в която се намирах с автоматичната врата и луксозното обзавеждане. И уплашеният Чарлс, отвлечен като мен.

Човек като Джон Мерил Фергюсън беше достатъчно само да каже — и това, което се случи на мен и на Чарлс просто се случваше и толкова.

Замислих се за Лари Едуардс.

„Леваците като него често имат злополуки. Ти си готин, приятел, ти няма да имаш злополука.“

Сега вече нямаше никакво съмнение, че Лари беше убит, защото е отказал да им се подчинява. Вече знаех с кого си имам работа, подозирах, че се крои някаква голяма сделка и че е нужна абсолютна дискретност. Те не биха го оставили да се разхожда и да приказва наляво и надясно какво е видял. И ето ти нещастен случай.

Но това нямаше да се случи с мен! Щях да правя каквото искат! Боже! И още как!

С потна, трепереща ръка аз придърпах към себе си листа паус и оригиналния подпис, и започнах да се опитвам отчаяно не само да заслужи хилядата долара на ден, но и да запазя живота си.

* * *

Два часа по-късно захвърлих химикалката и се вгледах в последния си опит: Подът около мен беше обсипан със смачкан паус. Последният ми опит да фалшифицирам подписа на Джон Мерил Фергюсън беше по-лош от първия.

Ръката ме болеше, пръстите ми бяха вдървени, а сърцето ми биеше като полудяло — от страх.

Бутнах стола назад и станах. Започнах да крача из стаята. Ами ако не успеех да се науча? Можеше ли Дюран да потърси някой друг? Щеше ли това да доведе до боцване с игла и нов добре организиран нещастен случай?

Трябваше да успея на всяка цена!

Раздвижих пръстите си, влязох в банята и пуснах топлата вода, докато не стана съвсем гореща. Натопих ръката си. След това изпразних мивката и я напълних с ледена вода. След малко китката ми се отпусна. Върнах се на масата и започнах да се опитвам отново.

Един час след това, все още се мъчех, когато влязоха Мацо и Дюран.

Дюран видя купчината смачкан паус на пода и дойде до масата. Взе последния ми опит и го проучи внимателно.

Аз го гледах с примряло сърце.

Най-накрая той проговори:

— Не е лошо. Както виждам, Стивънс, ти си решил да се справиш с работата си. Като начало това е много добре.

Аз се отпуснах на стола си с облекчение.

— Достатъчно за днес. Утре ще продължиш. — Той ме огледа със стоманените си безмилостни очи. — Имаш три дни, за да усъвършенстваш подписа. — И се обърна към Мацо: — Разчисти този боклук и виж от какво има нужда Стивънс.

След това си тръгна.

Мацо намери едно кошче и започна да събира смачкания паус. Аз му помогнах. Когато свършихме, той ми се усмихна.

— Приятелче, имам чувството, че ще оцелееш. Всеки, който може да се хареса на този кучи син, е умен.

Аз не казах нищо, но мислено отбелязах факта, че Мацо не се церемони с Дюран.

— Е, приятел, какво ще кажеш за малко разтоварване в салона, а? Човек като теб не може да си седи на задника по цял ден: Хайде да отидем да изпуснем парата.

Бях доволен, че мога да изляза от затвора си, да мина по дългия коридор и да вляза в асансьора. Спуснахме се надолу и когато пристигнахме, вратата се отвори и Мацо ме въведе в голям, напълно обзаведен салон за тренировки.

— Гледал съм те по телевизията, приятел. Голям бияч си — каза той и ми се усмихна като плъх. — Хайде да сложим за малко ръкавиците, а?

Аз наистина се смятах за добър. Когато играех лошите типове в уестърните, се гордеех с факта, че не използвам дубльор. Само че като погледнах този човек планина, усетих колебание.

— Трябва да пазя ръцете си, Мацо — отговорих аз. — Имам още да пиша.

Отново познатата усмивка.

— Така е, наистина. Но нищо няма да ти стане. Нали ще сме с ръкавици. Лек спаринг, само толкова.

Той отиде до едно шкафче и извади два чифта боксърски ръкавици. Видях, че няма какво да правя и махнах сакото и ризата си. Той също. Само видът на тази огромна маса мускули беше, достатъчен, за да ме разтревожи. Сложих си ръкавиците, изчаках го и той да сложи неговите и застанахме един срещу друг.

Заподскачах около него и забелязах, че е бавен в краката — с неговото тегло това и трябваше да се очаква. Той посегна с лявата ръка, аз се отдръпнах и го ударих здраво по носа. Мацо отскочи и в малките му очички видях изненада. Изстреля още една левачка. Посрещнах я с дясната ръкавица, но ударът му беше толкова силен, че отлетях назад. Знаех, че ако един от тези юмруци ме улучи, направо ще се просна възник. Блъскаше като парен чуку.

Заподскачахме учтиво един около друг. Удрях го по главата, когато се приближеше прекалено, а той пръхтеше. Продължихме така известно време и тогава забелязах как на устата му заигра зла усмивка. Инстинктивно почувствах, че се готви да ме смаже. Не му оставих време да се нагласи. Сkochих към него и с левачката го ударих по лицето. Той загуби равновесие, а аз пуснах в действие дясната си ръка, заедно с цялата си тежест. Юмрукът ми го улучи по челюстта и той се свлече на тепиха сякаш костите на краката му изведнъж се бяха превърнали в желе. Раменете му тупнаха тежко и очите му се обърнаха назад — временно напусна този свят.

Махнах веднага ръкавиците и коленичих край него. Вдигнах бръснатата му глава и започнах да му удрям шамари.

Изкарах си акъла да не би като се свести да ме направи на пихтия.

Трябваша му повече от десет секунди, за да изплува на повърхността. Когато видях, че в очите му проблясва живот, аз го изправих в седнало положение и се отдръпнах назад както човек би се отдръпнал от упоен тигър, който се изправя на крака.

Мацо се втренчи в мен и се усмихна — този път не като плъх, а с широка, приятелска усмивка.

— Това се казва кроше, приятел! — похвали ме той и поклати глава. — Бива си те!

Протегна ми ръка и аз го изтеглих да стане. Разтри челюстта си и изведнъж се разсмя:

— А аз бях толкова глупав, че да те взема за леке! Въздъхнах с облекчение.

— Извинявай, Мацо. Изплаши ме. Ако ме беше докачил с твоя юмрук, изобщо нямаше да мога да работя за мистър Дюран. Наложих се да пусна в действие най-доброто, което знам.

Той свали ръкавиците, разтри челюстта си отново и кимна с бръснатата си глава.

— Прав си, приятел. Слушай, не казвай за това на онзи кучи син. Ще ми откъсне топките. Става ли?

— Защо не. И стига с това „приятел“. Викай ми Джери.

Той се вгледа в мен и кимна.

— Добре. Е, Джери, хайде да поспортуваме. Макар и да бях почти напълно сигурен, че е убиец и се страхувах от него, вече имах чувството, че може би ще застане на моя страна. Поупражнявахме се с една футболна топка и на шведската стена, докато се изпотихме. Нещо ми подсказваше, че съм направил голяма крачка напред.

След като взехме душ и се облякохме, той ме качи в стаята ми.

Вече бях гладен.

— Не си казал, не си получил — заяви Мацо, когато му напомних, че е станало време за вечеря.

Поисках пиле „Мериленд“. Той ме потупа по рамото.

— Значи го обичаш. И аз. — Мацо разтри челюстта си и се усмихна по-широко. — Ти ще се отървеш жив.

Той потупа широките си гърди и добави:

— Аз ти го казвам. След това излезе.

Следващия ден беше досущ като предния.

Мацо докара количката със закуска и на нея имаше още една разписка за хиляда долара. Доста окуражаващо.

Закусих и седнах на масата, за да се упражнявам с подписа на Джон Мерил Фергюсън. Чувствах се по-спокойно и дори уверено.

След около час махнах пауса и започнах да се упражнявам направо върху обикновена хартия. След още един час все още продължавах да правя това, когато вратата се отвори и влезе Дюран. Застана зад мен и разгледа множеството ми опити.

— Вземи чист лист и се подпиши — каза той. Направих каквото ми каза, а той взе листа и го огледа внимателно.

— Да. Справяш се добре, Стивънс. Продължавай. Искam да се научиш да се подписваш с този подпис сякаш е твой.

Той се отдръпна от масата и добави:

— Погрижих се за някои неща. Платих наема ти, дрехите и личните ти вещи са опаковани и са пренесени тук. Срецнах се с импресариото ти, Пренц, и му платих комисионата, която искаше. Казах му, че си в Европа и че работиш за мен. Към него вече нямаш никакви ангажименти. Нито дългове. — Дюран замълча и ме погледна. — Сега си изцяло на мое разположение.

Хвана ме страх. Нещо във втречения му поглед караше в мозъка ми да мига червена светлина.

— Продължавай с подписа. Утре, ако резултатът ме удовлетворява, ще бъдеш преместен оттук и ще започнеш същинската работа.

— Къде ще отида? — попитах аз пресипнало.

— Ще научиш по-късно. Сега-засега, Стивънс, съм доволен от теб. И не забравяй. Не бива да задаваш въпроси — отговори той рязко и излезе.

Мина известно време, преди да мога отново да се заловя с досадните упражнения. Бях хлътнал дълбоко. Поне засега бяха доволни от мен и печелех пари.

Стана време за обяд. Мацо докара количката. Имаше огромна салата от скариди, гарнирана с парченца омар.

— Добре ли е? — попита ме той. — Хапни хубаво, Джери. Днес следобед те чака сериозна работа.

Два часа по-късно аз все още се упражнявах с подписа. Вратата се отвори и влязоха Мацо и Чарлс. Чарлс носеше кутията си. На едната ръка на Мацо висеше костюм, а в другата му имаше чифт обувки.

— Мистър Стивънс! — възкликна гримьорът задъхано. — Трябва да се залавяме за работа!

Очите му шареха наоколо, изпълнени със страх, а по челото му пак имаше капчици пот. Той сложи кутията на масата и от нея извади нещо подобно на голяма гумена ръкавица.

— Облечи това, Джери — каза Мацо.

Беше костюмът, който пробвах предния ден. Облякох го.

— А сега обувките. Сложих, и тях.

— Моля ви седнете, мистър Стивънс — каза Чарлс. Той разгъна внимателно парчето гума и се оказа, че то е лицева маска. Сложи я върху лицето ми.

— Това е най-фин латекс, мистър Стивънс — обясни той. — Няма да ви причинява никакво неудобство. Работил съм с него доста.

Той сложи гумената маска върху лицето ми. Тя не покриваше очите ми, така че можех да виждам спокойно.

— А сега веждите и мустаците — залепи ги и се отдръпна. — Не е трудно, мистър Стивънс. Ще имате на разположение достатъчно вежди и мустаци. Приготвил съм и три маски, ако се случи нещо непредвидено. Ще можете да си ги слагате и сам, без никакъв проблем.

Чарлс извади една снимка, разгледа я, след това разгледа мен.

— Отлично! Моля ви, идете пред огледалото. Убедете се сам.

Станах и закуцуках към стенното огледало, за да се видя. Полазиха ме студени тръпки. Та това не бях аз! Човекът в огледалото беше напълно непознат — хубаво, мургаво лице с тънък нос, стиснати устни и агресивна челюст. Тънките вежди и мустачките правеха лицето още по-характерно. Останах известно време втренчен в отражението и едва когато помръднах, се убедих, че съм аз, а не някой друг.

Хариет и Дюран бяха влезли в стаята.

Обърнах се.

— Ходи! — нареди Дюран.

Аз закуцуках до другия край на стаята и се върнах обратно.

— Превъзходно — възкликна Хариет. — Никой не би могъл да ги различи! Чарлс, талантът ти отговаря напълно на репутацията ти.

Чарлс проскимтя.

— Благодаря! Маската трябва да се поставя много внимателно. Мистър Стивънс е свикнал да се гримира, така че няма да има проблеми.

Той се усмихна неловко и добави:

— Сега, след като свърших работата си, бих искал да се прибера у дома. Имам много, много ангажименти.

— Разбира се — отговори Хариет и махна на Мацо. — Погрижи се Чарлс да се прибере у дома си.

— Благодаря ви, благодаря ви! — Лицето на гримьора светна от радост. — Можете напълно да разчитате на дискретността ми. Радвам се, че всичко е както трябва.

Той отиде до вратата и се обърна, за да ми се усмихне свенливо. — Радвам се, че се запознахме, мистър Стивънс. Довиждане.

— Довиждане — отговорих аз. Завиждах му, че се измъква от цялата, тази каша, но пък откъде можех тогава да знам, че няма да се видим повече?

3

Цялата следваща сутрин се упражнявах с подписа на Джон Мерил Фергюсън. Вече се справях доста добре и не си мислех, че е над възможностите ми.

И още веднъж върху количката със закуска, открих разписка за хиляда долара.

Докато се упражнявах след закуска, си спомних думите на Дюран, че днес ще изляза оттук и ще започна истинската работа. Колкото по-скоро започнеше тя, толкова по-скоро щях да съм свободен.

След обяд се появи Дюран с някакъв документ, който имаше съвсем официален вид, и го сложи на масата.

— Подпиши се тук с молив — каза той кратко. Взех молива и подписах Фергюсън със замах. Дюран погледна резултата и кимна.

— Повтори го с мастило.

Повторих подписа с писалката Паркър. Той отново погледна резултата, след това се втренчи с ледените си тъмни очи в мен и каза:

— Премина теста, Стивънс.

Седна на стола срещу мен и продължи:

— Ще влезеш в ролята на мистър Фергюсън тази вечер. Ще заминеш за резиденцията му в Парадайз сити, където ще се срещнеш с жена му. Тя е в течение на всичко. Няма защо да се притесняваш. Ще имаш свой собствен апартамент и няма да влизаш в контакт с персонала. Мистър Фергюсън от известно време също не е контактувал с него, така че никой няма да се изненада. За нещата, от които имаш нужда, ще се грижи Мацо. Когато се наложи, ще се появяваш в имението маскиран. Мацо ще бъде с теб. Три пъти седмично ще те закарват в главния офис на корпорацията. Там също ще те придружава Мацо и някои други. Никой от служителите няма да се доближава до теб. Единственото, което ще трябва да правиш, е да подписваш писма и документи. Всичко ще ръководя аз. Погрижил съм се личната секретарка на мистър Фергюсън да излезе в отпуск и съм я заменил с жена, която никога не го е виждала. Тя също няма да

представлява проблем. — Той замълча и се втренчи в мен. — Ще правиш точно това, което ти кажа. Ще подписваш всички документи, които ти дам, без да задаваш въпроси. — Той отново млъкна и се втренчи в мен. — Ясно ли е всичко това?

— Да — отговорих аз.

— Както виждаш, Стивънс, платен си твърде добре за толкова малко усилие.

Наистина, ако всичко щеше да е толкова просто, не можех да не се съглася с него. Но така ли щеше да е в действителност?

Дюран се изправи.

— Тръгваме тази вечер в седем. Ще бъдеш с маската. Мацо ще ти помага. Винаги, когато мистър Фергюсън пътува някъде, наоколо е пълно с журналисти и любопитни. Прави точно каквото ти каже Мацо няма да има никакви проблеми.

Той взе документа, който подписах и излезе.

Парадайз сити! Често бях чел за това фантастично място, където си играйкаха мултимилионерите и дори си бях мечтал да отида там на почивка. Значи ето къде живееше Фергюсън. И като капак на всичко, щях да се запозная с жена му!

„Човече! — казах си аз. — Започна да се изкачваш по социалната стълба.“ Обещах си, когато всичко това приключи, да взема някоя прекрасна кукличка и наистина да отида до Парадайз сити, за да похарча част от тридесетте хиляди долара от „Чейс Нашънъл Банк“.

С тези приятни мисли следобедът мина неусетно. Мацо дойде с един куфар в шест часа.

— Тръгваме, Джери — каза ми той. — Облечи тези дрехи.

Той извади сивкав ленен костюм, светлосиня копринена риза, тъмночервена широка вратовръзка и чифт жълто-кафяви обувки.

Облякох се.

— Готини дрехи, а? — Мацо пусна дрезгавия си смях. След това извади латексовата маска и ми я подаде.

— Можеш ли да си я сложиш сам?

— Разбира се.

Отидох с куцукане до банята. Не бяха забравили да променят тока и на тази обувка.

Поставянето на маската ми отне доста време. Боях се да не я повредя, но най-накрая се справих. След това залепих веждите и

мустаците.

Мацо стоеше на вратата и ме наблюдаваше.

— Голяма работа е това — отбеляза той. — Не бих те различил от шефа.

— Това е целта — отговорих.

— Ето ти шапката и тъмните очила.

Мацо ми подаде широкопола бяла шапка, която си сложих и чифт слънчеви очила. Отново се вгледа в мен.

— Ще повикам мистър Дюран. Иска да те види, преди да тръгнем. Застани до леглото и чакай.

Когато Мацо излезе, аз се огледах в дългото стенно огледало.

Значи така изглеждаше Джон Мерил Фергюсън — един от най-богатите хора на планетата.

Почувствах някаква особена възбуда. От огледалото ме гледаше Джон Мерил Фергюсън! Вдигнах дясната си ръка и Джон Мерил Фергюсън вдигна дясната си ръка. Направих две крачки назад, Джон Мерил Фергюсън също направи две крачки назад. Усмихнах му се — той също ми се усмихна.

След това ми дойде една мисъл. Какво имаше този човек, което аз нямам? Да оставим богатството и властта му. Разбира се, че не разполагах нито с едното, нито с другото, но имах неговото лице, неговите дрехи, умеех да фалшифицирам подписа му.

Тази мисъл започна да зрее в главата ми — засега беше само мъничко семенце, но семенцата покълват. Забравих за тази мисъл семенце, защото чух приближаването на Дюран.

Излязох с куцукане от банята, след това отидох до леглото, обърнах се и го погледнах в очите.

Почувствах удовлетворение, защото долових първоначалното стъписване в погледа му.

Той ме огледа хубаво и каза:

— Много добре.

След това се обърна към Мацо и подхвърли кратко:

— Тръгваме — и излезе от стаята.

— Казах ти, Джери! — ухили се Мацо. — Страхотно е!

Останах на мястото си и го погледнах право в очите.

— Искам да ти предложа нещо, Мацо — казах аз тихо. — Струва ми се, че ще е по-безопасно, ако отсега нататък ме наричаш „мистър

Фергюсън“ вместо „Джери“.

Той се втренчи в мен.

— К'во те прихваща? Слушай, приятел, ти не си шефът, ясно ли е? Няма да ти викам мистър Фергюсън. Ще правиш каквото ти кажа и това е.

— Добре, викай ми Джери или „приятел“, Мацо — отговорих аз. — Само че някой може да те чуе и тогава всичко отива по дяволите. Аз трябва да мина за мистър Фергюсън. Ще правя каквото ми кажеш, но е по-добре да ме наричаш така.

Той започна да разтрива бръснатата си глава с длан, докато размисли. Почти чувах как скърца мозъкът му. Най-накрая се съгласи:

— Аха. Прав си — и се ухили. — О'кей, мистър Фергюсън, сър, да тръгваме.

Когато излизахме от стаята, все още не бях разбрал, че малкото семенце е започнало да покълва.

Последвах Мацо по широкото стълбище в ярко осветения вестибюл.

Хариет Фергюсън, прегърнала малкия пудел, стоеше на прага на голямата всекидневна.

Дюран, с дипломатическо куфарче в ръка, стоеше на изхода.

Мацо се дръпна настрана.

— Продължавайте, мистър Фергюсън.

Минах покрай него по стълбите, видях, че старицата ме гледа, и спрях на най-долното стъпало. Погледнах я право в очите.

Чух как дъхът ѝ секва. Усмихнах ѝ се. Усмивката ми беше вдървена заради маската, но все пак беше усмивка.

— Фантастично! — възкликна тя и погледна към Дюран.

— Да — съгласи се той. — Сега трябва да вървим. Мацо ме побутна отзад. Аз закуцуках нататък и спрях пред мисис Хариет.

— Мадам — казах ѝ, — надявам се, че сте удовлетворена от резултата.

— Толкова приличаш на сина ми! — отговори тя и видях, че очите ѝ се насълзяват.

— За мен това би било привилегия — пуснах четката аз, взех ръката ѝ и я докоснах с устни — като във филм от 1935-а.

Обърнах се и тръгнах към Дюран, който ме наблюдаваше с киселата физиономия, която придобиваха режисьорите, когато се

мъчех да открадна някоя сцена от главния герой на филма.

Навън в стъпяващия се здрач чакаше ролс-ройсът. Японецът държеше вратата отворена.

Дюран се качи, аз се качих след него. Мацо седна отпред до шофьора.

Потеглихме и Дюран каза:

— Стивънс, когато стигнем на летището, там ще има журналисти. Те няма да могат да се доближат до теб, но все едно ще бъдат там. Ще летим със самолет на корпорацията. Ще правиш точно каквото ти каже Мацо и няма да има проблеми. Не бързай. Помни, че си Джон Мерил Фергюсън. Ще бъдеш добре охраняван. Когато се изкачиш по стълбата на самолета, можеш да се обърнеш и да махнеш с ръка. Разбираш ли?

— Да, мистър Дюран — отговорих аз.

— След като влезеш в самолета — продължи той, — ще кимнеш на стюардесата и ще седнеш. Никой няма да те безпокои, докато не пристигнем. За пристигането ще те инструктирам допълнително.

Семенцето продължаваше да поклъва.

— Има една подробност и тя може да се окаже съществена — казах аз. — Това е само предложение, мистър Дюран. Струва ми се, че ще е по-добре, ако престанете да ме наричате Стивънс. Не зная как се обръщате към мистър Фергюсън, но мисля, че ще е по-разумно ако се обръщате към мен по същия начин. Една грешка на езика пред хората би могла да провали цялата операция и не искам за това да бъда обвинен аз.

Не го погледнах, а се втренчих в тила на японеца шофьор.

След дълга пауза Дюран каза:

— Да, имате право, мистър Фергюсън. Демонстрирате добра интелигентност.

— Ако се провалим, мистър Дюран, не бих искал аз да съм виновният. Това е всичко.

— Да, съгласен съм. — Той дишаше тежко. — Тогава е по-добре да ме наричаш Джо.

Интонацията му ми подсказа, че това никак не му харесва.

— О'кей, Джо!

Докато стигнахме до летището не говорихме повече. Там Дюран ми напомни:

— Не прави нищо, не говори нищо. Остави това на Мацо.

Не можах да устоя на победата си:

— Разбрах, Джо.

Очевидно ролс-ройсът беше очакван.

Двамата униформени полицаи отвориха широкия портал и отдадоха чест. Аз се почувствах като кралска особа и вдигнах ръка в отговор на поздрава им.

— Не прави нищо! — изръмжа Дюран.

Колата мина по края на пистата. Напред се виждаха ослепителни прожектори и голяма тълпа. Зад нея имаше осветен самолет.

Дявол да го вземе, започвах да изпитвам удоволствие от всичко това. Минахме през една бариера, която веднага след нас се спусна. В подножието на стълбата към самолета стояха петнадесетина души. Напълно приличаха на това, което бяха — брутални бодигардове професионалисти.

Мацо се измъкна от колата. Дюран ме побутна, аз слязох, той слезе след мен.

— Тръгвай — изхриптя гласът му.

Тръгнах към стълбата, осветена от прожекторите. Тълпата зашумя.

„Мистър Фергюсън! Погледнете насам!“

„Мистър Фергюсън! Само две думи!“

„Мистър Фергюсън! Само за момент!“

Журналистите се надвикваха, за да привлекат вниманието ми. Засвяткаха фотосветкавици. Чувах жуженето на телевизионните камери. Това беше най-вълнуващият миг в живота ми! Точно за това си бях мечтал, когато се надявах, че един ден ще стана известна кинозвезда, а фотографите и журналистите ще се бият, за да се доберат до мен.

Заизкачвах се нагоре по стълбата, а Дюран ме следваше по петите. Сърцето ми биеше до пръсване.

— Мистър Фергюсън!

Това име се повтаряше непрекъснато. Шумът на тълпата кънтеше в ушите ми.

Наистина се чувствах страхотно!

На върха на стълбата спрях, обърнах се и погледнах към морето от физиономии, телевизионни камери, бодигардове и боричкащи се

фотографи. Чувствах се като президента на Съединените щати. Вдигнах ръка за поздрав в царствен жест, но Дюран буквално ме натъпка в самолета и шоуто приключи.

* * *

Често бях чел за частните самолети на големите баровци, но този наистина ме накара да зяпна, когато минах покрай двете усмихнати момичета с тъмнозелени униформи и кафяви високи шапки.

Вместо обикновените седалки за пътници тук имаше няколко малки кожени кресла, бюро за секретарка с висок черен стол, голям бар с напитки, съвещателна маса с десет места, а подът от стена до стена беше покрит с дебел тъмночервен килим.

В единия край имаше кожено кресло с поставка за краката, което изглеждаше достатъчно комфортно, за да можеш да спиш в него.

Дюран го посочи и каза:

— Седни там.

Отпуснах тялото си в мекия стол, свалих си шапката и я пуснах на пода. Веднага дойде Мацо, вдигна я и я прибра. Дюран отиде някъде напред и се скри от погледа ми. Чух как вратата на самолета се затваря.

През спуснатите перденца на илюминаторите се виждаше блясъка на прожекторите навън и ръката ме засърбя да дръпна най-близкото и да погледна тълпата още веднъж, но реших, че моментът не е подходящ.

След няколко минути реактивните двигатели се съживиха и не много след това потеглихме. Дюран се върна и седна зад бюрото. Извади от куфарчето някакви книжа и започна да ги преглежда.

Аз се отпуснах, затворих очи и се замислих за изпращането, което ми бяха устроили. Какво нещо е да имаш милиарди долари! Спомних си всичките тези тягостни години, през които се бях мъчил да пробия като филмова звезда. А сега изведнъж бяха започнали да се отнасят към мен като към един от най-богатите и влиятелни мъже на света. Ей Богу, хареса ми!

През следващите двадесет минути се задоволих да остана полулегнал на креслото, отдаден на мислите си, но след това ми

хрумна, че съм Джон Мерил Фергюсън и че трябва да ми се обърне малко внимание.

Дюран все още беше погълнат от документите пред себе си. Огледах се и видях, че Мацо дреме на един стол зад мен.

— Мацо! — повиках го рязко.

Двамата с Дюран ме погледнаха. Мацо се поколеба за миг, после стана и дойде до мен.

— Двоен скок с лед и нещо за ядене.

Мацо премигна, погледна въпросително Дюран, който ме изгледа кръвнишки, поколеба се и кимна.

— Разбира се, мистър Фергюсън — отзова се Мацо и се отдалечи.

Дюран остана втренчен в мен още известно време и пак се зачете в документите.

Една от стюардесите ми донесе уискито. Кимнах ѝ в знак на благодарност. Докато изпразних чашата, докараха количка с вечеря — отличен ордъвър, чудесно печено филе с винен сос и специално подбрани сирена.

Обслужваха ме двете стюардеси. Предположих, че Дюран е проявил достатъчно разсъдък, за да вземе момичета, които никога не са виждали истинския Фергюсън. Реакциите им бяха точно такива — като на момичета, обслужващи един от най-богатите и влиятелни хора на света. Едното от тях непрекъснато ми пускаше сладка секси усмивка. Бях сигурен, че ако мушнех ръка под късата ѝ поличка, изобщо нямаше да изпищи.

Последваха пури и бренди.

„Боже мой! Ето така трябва да се живее!“ — помислих си аз.

— Желаете ли нещо за четене, мистър Фергюсън? — попита секси мацето.

Спомних си, че съм бил изолиран от света в продължение на цели три дни.

— Донесете ми вестник, моля.

Момичето излетя като стрела и се върна с „Калифорния Таймс“.

Облегнах се и започнах да чета.

Във вестника нямаше нищо ново — колко тежка била рецесията, оптимистичните обещания на президента и ръмженето на руснаците. Разгърнах на новините от Холивуд. На филмовия свят вестникът

отделяше две страници — кой кого смята да съди, кои в кого се е влюбил, кой би могъл да получи Оскар... Все интересни за мен неща.

На втората страница имаше снимка на Чарлс, който беше направил маската ми.

Втренчих се в снимката и след това прочетох заглавието:

ЧАРЛС ДЮВАЙН, ВИДЕН ХУДОЖНИК ГРИМЬОР, СЕ САМОУБИВА.

Сърцето ми замря, когато зачетох нататък.

Чарлс Дювайн, пишеше в репортажа, бил заминал за два месеца в неизвестна посока, вероятно на почивка на остров Мартиника. Прибрал се в луксозния си апартамент в Санта Барбара преди два дни. Портиерът твърдял, че мистър Дювайн бил потиснат и нервен. На сутринта, при обичайната си обиколка, открил тялото му на тротоара край сградата. Било очевидно, че мистър Дювайн в състояние на депресия се е хвърлил от терасата на апартамента си, намиращ се на последния етаж. Според полицията, без съмнение ставало дума за самоубийство.

Затворих очи и оставих вестника да падне от треперещите ми пръсти.

Лари Едуардс би могъл да се разприказва — умрял при автомобилна злополука, заради неизправни спирачки. Чарлс Дювайн, който ме превърна в Джон Мерил Фергюсън, и който също можеше да се разприказва — решил да се самоубие.

Обхвана ме леден, вцепеняващ страх.

След това истината за моята съдба ме удари по главата като парен чук — *след като изпълня мисията си, аз също трябваше да умра!*

Веднъж приключили с тайнствената си сделка, Фергюсън и Дюран нямаше да ме оставят жив, защото и аз бих могъл да се разприказвам. Щяха да ми видят сметката така, както бяха видели сметката на Лари Едуардс и Чарлс Дювайн!

Толкова се уплаших, че едва не повърнах. Усетих по гърба ми да се стича студена пот. Усетих студена пот да избива и по лицето ми, под маската.

— Още малко уиски, мистър Фергюсън?

Каза го секси стюардесата, която се беше надвесила над мен.

Заради маската тя не можеше да види колко уплашен съм всъщност.

Уиски? Наистина имах нужда от уиски.

— Да, благодаря.

Тя постави голяма, наполовина пълна чаша на масичката до мен.

— Ако желаете да си починете, сър — каза след това тя, — спалнята ви е готова. Остават ни пет часа до приземяването.

— Да, ще отида там — отговорих аз и станах. Маската започваше да ме влудява. Трябваше да я махна поне за малко.

Стюардесата взе чашата, мина покрай бюрото на Дюран и тръгна към вратата.

— Ще подремна малко, Джо — обясних аз с пресипнал глас, когато Дюран вдигна поглед въпросително.

Видях, че Мацо става, но Дюран поклати глава и го накара да седне отново.

Последвах стюардесата до едно помещение с легло и стенен шкаф. През една врата се влизаше в малка баня.

Стюардесата сложи чашата с уиски на нощното шкафче и ми се усмихна.

— Желаете ли още нещо, мистър Фергюсън? През следващите два часа съм свободна. — Тя повдигна веждите си подканящо.

Ако не бях толкова уплашен и ако не горях от желание час по-скоро да сваля маската, може би щях да се поддам на изкушението.

— Не, нищо. Благодаря.

— Наричайте ме Фиби, мистър Фергюсън. Аз съм изцяло на ваше разположение.

Тя се поколеба за миг, после ми се усмихна пак, излезе и затвори вратата.

Аз се заключих, отидох в банята и внимателно свалих маската. Оставих я на тоалетката и се вгледах в огледалото.

Колко съсипан вид имах! Пред мен беше Джери Стивънс — обрুলеният от живота второстепенен актьор, умрял от страх, с капчици

пот по челото, с треперещи устни. Твърде далеч от последния път когато се бях виждал, твърде далеч от самоуверения, властен Джон Мерил Фергюсън, за когото се питах с какво е повече от мен.

Измих ръцете и лицето си и се върнах в спалнята. Изпих почти всичкото уиски, седнах на леглото и се помъчих да овладеем треперещите си ръце. Не успях, допих уискито и оставих чашата, за да не я изпусна.

След няколко минути питието започна да казва своето и пулсът ми се върна към нормалното. Запалих цигара.

Замислих се за Чарлс Дювайн. Може би двама главорези, може би дори самият Мацо, са чакали горкият Чарлс на терасата... Бодване с игла и навън през парапета.

Потреперих.

Това може да се случи и на теб. Това *непременно* ще се случи и на теб, когато Дюран повече няма да се нуждае от услугите ти. Е, поне знаеш какво да очакваш...

Дюран ми беше казал, че ще се правя на Фергюсън месец, може би повече. Това означаваше, че ще съм в безопасност най-малко още тридесет дни и през това време трябваше да намеря изход от този кошмар.

Започнах да овладявам страха си.

Тридесет дни!

Много неща могат да се случат за тридесет дни.

Бях предупреден. Не можеше да не настъпи удобен момент, когато да избягам. Можех да отида в полицията. Ченгетата щяха да ме защитят. Имах предостатъчно доказателства. Ще им покажа маската. Ще ги накарам да проверят сметката ми в „Чейс Нашънъл Банк“. Ще накарам Лу Пренц да им каже, как ме е наел Дюран.

Започнах да се успокоявам. Може би двете големи уискита ми вдъхваха увереност.

След това чух лек шум, който накара сърцето ми да затупти отново. Погледнах към вратата и видях, че някой се мъчи да отвори. Не успя, защото беше заключено.

Пак започнах да се потя.

— Всичко наред ли е, мистър Фергюсън? — чух хрипящия глас на Мацо от татък.

Уискито ми даде кураж да извикам:

— Разкарай се! Мъча се да поспя!

— О'кей, мистър Фергюсън.

Седях като вкаменен и гледах дръжката на вратата. Тя помръдна нагоре-надолу още веднъж и увисна неподвижна.

Така, както седях на леглото с поглед вперен във вратата, разбрах какво чувства уловен в капан заек.

* * *

Събуди ме тихо чукане.

— Мистър Фергюсън, моля да ме извините. Ще се приземим след час.

— Благодаря — отговорих аз и погледнах часовника си. Беше 23,30.

Не помня кога съм заспал. Помня, че преди това лежах на леглото и се борех със страха си. Уискито изглежда притежаваше голяма сила.

Съблякох се, взех душ и се избърснах, гледайки пребледнялата си физиономия в огледалото. След това си сложих маската, веждите и мустаците, което ми отне доста време.

Направих крачка назад и отново се погледнах. Пред мен стоеше Джон Мерил Фергюсън и при вида му страховете ми започнаха да се изпаряват.

Никой не можеше да ликвидира Джон Мерил Фергюсън! Той беше достатъчно силен, за да премахне хора като Лари Едуардс и Чарлс Дювайн, но никой не беше достатъчно силен, за да премахне него самия.

Тези детински разсъждения ми помогнаха донякъде да възвърна увереността си. Докато се обличах, продължих да се самоубеждавам, че стига да се намирам под закрилата на маската на Джон Мерил Фергюсън, непременно ще успея да се справя с кашата, в която се бях забъркал.

Отворих вратата и влязох в главната кабина. Дюран все още седеше зад бюрото и четеше документи. Мацо пиеше кафе.

— Още ли се занимаваш с това, Джо? — попитах аз съчувствено и го тупнах по рамото. — Работиш твърде много.

Без да погледна, за да видя как ще реагира, отидох до удобния стол и седнах. Забелязах, че Мацо се е втренил в мен.

Дойде Фиби и попита:

— Кафе, мистър Фергюсън?

— Да, разбира се — отговорих аз. — Благодаря. Когато допих кафето и изпуших цигарата си, самолетът вече кръжеше над летището в Маями.

При мен дойде Дюран.

— Оттук до резиденцията ще прелетим с хеликоптер — обясни той. — Отново ще има журналисти, но няма да могат да се приближат до теб. Ще имаш охрана. — Той замълча, за да ме погледне заплашително. — И не искам да разиграваш никакъв театър, ясно ли е?

— О'кей, Джо — отговорих аз. — Както кажеш, така ще бъде.

По червенината, която пропълзя на лицето му, разбрах, че никак не му харесва да го наричам „Джо“, но нямаше как иначе и той го знаеше.

Фиби, без униформената си шапка, надникна в кабината и ни предупреди да затегнем предпазните колани, защото сме започвали да се приземяваме.

След още пет минути самолетът кацна и спря в един страничен ъгъл на летището.

Наложи се да почакаме. Погледнах през близкия илюминатор и видях, че петнадесетината бодигардове вече са слезли и са се подредили заплашително в кръг около основата на стълбата. В далечината, добре осветени, зад една бариера се тълпяха журналисти и телевизионни оператори. Отново изпитах същата огромна възбуда — тези хора искаха да видят мен, опитваха се да поговорят с мен — *Джон Мерил Фергюсън*.

И отново чух същите викове. В ушите ми те звучаха като музика от Вагнер.

Петнадесетте горили затвориха кръга около мен и ме отведоха към един хеликоптер. Изкуших се да спра и да махна на онези хора, но ме водеха бързо и няхах никаква възможност да го направя. Буквално ме вдигнаха и ме напъхаха в хеликоптера. Дюран ме последва. Вратата се затвори с трясък.

Пилотът се обърна назад.

— Здравейте, мистър Фергюсън! — поздрави той с широка, пълна с уважение усмивка.

Мацо, който седеше зад мен, прошепна:

— Лейси.

— Здравей, Лейси — отвърнах аз сякаш беше стар приятел, когото не съм срещал отдавна. — Радвам се да те видя.

Очевидно не това трябваше да кажа, защото очите на Лейси се опулиха от изненада, но ми беше все едно. Отново се намирах в облаците сред безсмъртните.

Витлото се завъртя и хеликоптерът се издигна.

— Затваряй си устата — изръмжа Дюран под носа си.

— О'кей, Джо. Както кажеш.

Гледах надолу към тълпата журналисти, фоторепортери и телевизионни оператори, очертана в светлината на прожекторите. Гледах тези хора, докато се изгубиха от погледа ми.

Минаха около двадесет минути, преди да зърна Парадайз сити за първи път. И какъв град беше това! В ярката бяла светлина на луната видях плажовете — в полунощ те все още бяха пълни с хора, които се къпеха в морето, видях палмите, широките булеварди, претъпкани с автомобили, луксозните къщи, построени сред декари райски градини по хълмовете — всичко говореше за баснословните богатства на жителите им.

Хеликоптерът прелетя над широк залив, пълен с моторници и яхти и се насочи към парче земя, което ми заприлича на остров. По-късно научих, че това е Парадайз Ларго — мястото, където живеят най-богатите. Препреминахме над някаква горичка и пред погледа ми се откри резиденцията на Джон Мерил Фергюсън — аристократична постройка от тези, които могат да се видят във филмите от 1959-а — голяма, внушителна конструкция, заобиколена от английски ливади и лехи, потънали в цветя.

Хеликоптерът се приземи на ливадата доста далеч от къщата.

Когато тръгнах след Мацо, не можах да се въздържа и казах на пилота:

— Благодаря за полета, Лейси.

— За мен е удоволствие, мистър Фергюсън — отговори той сякаш не вярваше на ушите си.

Очакваше ни електрическа количка, като тези, които се използват при игра на голф. Дюран, който изглеждаше като самия Божия гняв, ми махна да се кача на предната седалка и сам се качи отзад. Мацо се мушна зад кормилото и потеглихме към къщата.

Ама пък какво удоволствие изпитвах от всичко това!

— Слушай, Стивънс! — каза Дюран като се наведе напред и ме потупа по рамото. — Казах ти да си държиш устата затворена! Мистър Фергюсън никога не разговаря с персонала си!

— Съжалявам, Джо. Ще знам за следващия път. Ще бъде както искаш.

Спряхме пред входа на къщата. Всички лампи на терасата бяха запалени. Двойните врати бяха отворени. Слязохме и тръгнах след Мацо нагоре по двадесетте мраморни стъпала към терасата, където спрях, за да се огледам — на нея имаше маси, шезлонги и саксии с разцъфнали бегонии.

Влязохме в голям вестибюл и тръгнахме по дълъг, широк коридор. По стените висяха множество картини на съвременни художници. Стигнахме до асансьора.

— Заведи го в апартамента му — просъска Дюран на Мацо. — Мисис Фергюсън ще се види с него утре сутринта.

И си тръгна.

Мацо ми се ухили и отвори вратата на асансьора.

— Нали чу какво каза шефът, мистър Фергюсън? — и ми махна да влизам вътре.

Докато се изкачвахме казах:

— Бас хващам, че като малък майка му го е мразела.

— Ако не е, трябва да е била луда — отговори Мацо и се засмя като ковашки мях.

Асансьорът спря и излязохме в един коридор. Пред нас имаше две врати.

— Ето тук, мистър Фергюсън — каза Мацо и отвори едната от тях.

Той запали лампата и видях една толкова луксозно обзаведена стая, че се стъписах и спрях на прага.

Вътре имаше всичко, което би могъл да пожелае един милиардер — огромно бюро с телефони и магнетофон, няколко удобни кресла, две големи канапета, телевизор, добре зареден бар, огромна камина и

дебел жълто-кафяв килим, който покриваше целия под. И тук на стените висяха картини от съвременни художници. Познах четири платна на самия Пикасо. Имаше поне десетметров панорамен прозорец и стъклени врати, през които се излизаше на широка украсена с цветя тераса.

— Ето това е спалнята, мистър Фергюсън — каза Мацо и отвори още една врата. Хилеше се на увисналата ми от изумление челюст.

Влязохме в друга огромна стая — същия жълто-кафяв килим, вградени шкафове, още един телевизор и широко легло, в което преспокойно можеха да спят шестима. И тук по стените висяха картини.

— Хубаво, а? — попита Мацо.

Аз продължавах да стоя с провиснала челюст. За мен това беше връхът на лукса.

— Е, хайде да поспим — каза Мацо. — Утре ще имаш доста работа. Банята е ето там.

Той отиде до един от шкафовете и извади копринена пижама и чифт чехли. Хвърли пижамата върху леглото и каза:

— Ще се видим утре — и си тръгна.

Известно време се оглеждах без да помръдна, след това чух тихо щракване. Мацо ме заключи.

* * *

Сънувах еротичен сън, в който гонех Фиби — съвсем гола, ако не се брои униформената ѝ шапка. Тъкмо я настигах, когато усетих тежка ръка на рамото си. Отворих очи и видях Мацо, надвесен над мен.

— Непременно ли трябваше да ме будиш? — озъбих му се аз и седнах. — Тъкмо щях да спипам една мадама...

Той се засмя пресипнало и каза:

— Време е за закуска, мистър Фергюсън. След това, на работа.

Отиде до един от шкафовете и извади копринен халат.

— По-бързо.

Измъкнах се от леглото с пышкане и влязох в банята. Взех душ, избръснах се, сложих си халата и се върнах в спалнята, където вече ме

очакваше Мацо със сервирана закуска. Седнах, а той ми наля кафе и ме подкани да опитам панираните бъбреци.

След като закусих ми каза:

— Тук има всякакви дрехи, мистър Фергюсън. — Отвори шкафовете и добави: — Всичко необходимо.

Аз отидох и надзърнах. Веднъж бях поканен в къщата на един голям фукльо — преуспяла кинозвезда. Той садистично ми показва гардероба си и аз се поболях от завист. Но онова беше нищо в сравнение с гардероба на Джон Мерил Фергюсън. Трябва да имаше около двеста костюма, цели рафтове с ризи, цели рафтове с обувки и така нататък.

— Преди да се облечеш — каза Мацо, — си сложи маската. Ще те разглеждат.

Влязох отново в банята, преобразих се и се върнах в спалнята.

Някъде около двадесет минути ми бяха необходими, за да се спра на един светлосин костюм на райета, който ми стана, сякаш беше шит за мен. Докато се обличах си спомних, че днес трябваше да се срещна с жената на Фергюсън.

— Що за птица е жена му, Мацо? — попитах аз, докато завързвах тъмносинята вратовръзка от Пиер Карден.

Той подсвирна тихо и продължително.

— Ще разбереш така, както разбрах и аз. Само гледай. И един съвет от мен, не насилвай нещата. — Мацо потри гладко обръснатата си челюст и ме погледна. — Така, както се държиш с Дюран, няма проблеми. Той нищо не може да направи и ще не ще, трябва да го приеме. Но внимавай с мисис Фергюсън. За нея ти си Джери Стивънс. Случвало ѝ се е да мачка и второстепенни актьори. Дори шефът се държи с нея внимателно, а Дюран като че ли го е страх. Мен ме гледа, както се гледа тримесечен червясал труп. Така че, внимавай.

За момент тази информация ме разстрои, но след като погледнах в огледалото и видях Джон Мерил Фергюсън, се успокоих.

— О'кей, Мацо. Ще внимавам.

Във всекидневната иззвъня телефон, Мацо отиде и вдигна слушалката.

— Да, мистър Дюран. Готов е. Аз отидох при него.

— Мисис Фергюсън е тръгнала и скоро ще бъде тук — обясни Мацо. — Досега се справяш отлично. Внимавай. Не обръщай каруцата

без време.

Изведнъж се почувствах така, както някога, когато за първи път стъпих на снимачна площадка. Отидох до бюрото и се настаних зад него. За да си намеря някакво занимание, взех подвързания дневник на Джон Мерил Фергюсън и запрелиствах страниците. Всеки половин час от всеки Божи ден в началото на годината беше запълнен със задачи и с непознати за мен имена. Фергюсън наистина беше много зает човек. След това стигнах до месец юни — преди три месеца. Имената започваха да оредяват. За юли бяха отбелязани само три. За август — едно. За септември — нито едно.

Не чух да се отваря вратата. Гледах празните страници за месец септември и чух, че Мацо се прокашля. Вдигнах поглед.

Тя стоеше до вратата и ме гледаше.

Имах чувството, че докато съм жив, ще помня първата си среща с Лорета Мерил Фергюсън. Има жени и жени. В моя занаят бях виждал както най-добрите, така и най-лошите — дебелите и кльощавите, кокетките и красавиците, коравосърдечните и мекосърдечните, големите звезди и малките звездички, държанките, отчаяните, покварените, незадоволените, нимфоманките и... Но защо да продължавам? Бях виждал всякакви, но никога не бях виждал жена като съпругата на Джон Мерил Фергюсън.

При вида ѝ дъхът на всеки мъж би секнал. Едва ли би могло да се опише точно — беше висока, слаба, с пълни гърди, дълги бедра — нещата, които имат повечето кинозвезди... Но най-много ме впечатли лицето ѝ. Очертано от гарвановочерна коса, като на Клеопатра, то имаше цвят на стара слонова кост и чертите му бяха съвършени — малък нос, широки устни и големи теменужени очи.

Беше не само най-красивата жена, която съм виждал, но и най-чувствената.

При вида ѝ устата ми пресъхна, а сърцето ми затуптя като полудяло.

Останах седнал, втренчен в нея.

Влезе Дюран.

— Стани! — извика той.

Аз се изправих, без да отделям поглед от фантастичната жена пред себе си.

— Прекоси стаята!

Аз закуцуках до другия край, обърнах се и зачаках. Тя ме гледаше сякаш бях дресирано куче.

— Според мен, мадам — каза Дюран, — той е приемлив.

— Накарай го да каже нещо. — Имаше нисък, възбуждащ глас. Говореше сякаш не съществувах.

— Кажи нещо! — озъби се Дюран.

Успях да зърна отражението си в стенното огледало. Видях Джон Мерил Фергюсън — един от най-богатите и могъщи мъже в целия свят. Никой не можеше да казва на Джон Мерил Фергюсън какво да прави!

Посочих вратата.

— Разкарай се от тук, Джо! — пролаях. — И ти Мацо! Искam да поговоря с жена си!

Стоях до бюрото и гледах Лорета Мерил Фергюсън. Бяхме сами.

След избухването ми, Дюран с пурпурночервено лице започна да бълва змии и гущери, но с едно махване на ръката Лорета Мерил Фергюсън го накара да млъкне.

— Вървете си!

Гласът ѝ изплющя като камшик. Дюран и Мацо излязоха от стаята и затвориха вратата сякаш беше от яйчени черупки. Така че останахме сами.

Тя ме изгледа продължително, след това отиде до едно от канапетата и седна.

— Свали тази маска. Искам да видя истинското ти лице.

Отидох в банята и внимателно свалих веждите, мустаците и маската. Измих потната си физиономия и се върнах във всекидневната.

Застанах отново до бюрото, а тя ме погледна така, както касапин гледа телешко филе. Само че аз бях свикнал да ме оглеждат всякакви импресарии, кинорежисьори и оператори, така че не се смутих ни най-малко. Чаках и я гледах право в очите, а нетрепващият ми поглед изглежда я обърка, защото не издържа и очите ѝ се отместиха — малка победа за мен.

— Седни! — Гласът ѝ отново изплющя като камшик.

Аз нарочно отидох до прозореца и погледнах навън към обширната, безупречно окосена английска ливада. Гърбът ми беше полуобърнат към нея.

— Казах да седнеш! — озъби се тя пак.

— Колко хубаво е тук, мисис Фергюсън... Не, не е толкова хубаво, колкото сте хубава вие — казах аз, извадих пакета „Честърфийлд“, измъкнах цигара и запалих. Не се обърнах, а продължих да гледам градината навън, големия плувен басейн и тримата китайци градинари, които работеха в цветните лехи.

— Когато ти кажа да направиш нещо, ще го направиш! Седни!

Обърнах се и ѝ се усмихнах. Мацо ме беше предупредил да внимавам с тази жена. Бях твърдо решил да не я оставя да ми се качи на главата.

— Плащат ми по хиляда долара на ден, за да се превърна в двойник на мъжа ви, мисис Фергюсън. За тези пари аз се съгласих да ви сътруднича колкото мога, но не мога да приема да ме командва човек, дори и красива жена като вас, който няма нужното възпитание и не казва думичката „моля“.

Тя се втрени в мен продължително, след това изведнъж се отпусна и се превърна в най-обикновена жена. Промяната беше изумителна. Надменното ѝ арогантно лице омекна, в очите ѝ се появи блясък, устните ѝ се разтеглиха в усмивка.

— Най-накрая един истински мъж — каза тя сякаш сама на себе си и посочи канапето. — Моля те, ела и седни до мен.

Макар и да бях само безработен второстепенен актьор, тази внезапна промяна не ме заблуди. Доста време се бях занимавал с кучки, които в един момент могат да те изкарат от кожата, а след това стават по-сладки от мед.

По снимачните площадки бях виждал множество разглезени, с нищо неотличаващи се от обикновените курви кинозвезди, да си придават важност и да бавят снимките, докато режисьорът се мъчи всячески да им угоди и да ги успокои. В такива случаи аз пък изпитвах желание да ги ритна по задника. Твърде богатите и твърде красивите жени които се държат като уличници — ето това олицетворяваше в представите ми истинската досада.

Отидох до един стол срещу Лорета Фергюсън и седнах — ясно ѝ показвах, че не желая да седя до нея.

— На ваше разположение съм, мисис Фергюсън.

— Така е по-добре, Стивънс. Много по-добре — каза тя все още усмихната. — Иначе бих могла да кажа на онази маймуна отвън да префасонира хубавото ти лице.

Аз също ѝ се усмихнах — така обикновено се усмихвам на разглезените деца.

— Идете и го повикайте. С него вече успяхме да уточним кой е мъжът и кой хлапето. Проснах го на пода.

Тя се облегна назад и се разсмя така, че гърдите ѝ да изхвъркнат напред съблазнително. Беше чудесен, звънтящ и заразителен смях,

така че се разсмях и аз. Посмяхме се заедно, след което тя каза:

— Ти си чудесен! Каква находка!

Поредната промяна на настроението? Понякога ми се щеше да не познавах жените така добре. Колко пъти ме бяха разочаровали! Ако една жена не постигне своето по един начин, неизбежно ще опита по друг, ако трябва и по трети.

— Мисис Фергюсън — казах аз, — ако желаете да ми дадете някакви инструкции, моля направете го.

Усмивката изчезна и неприязънта отново се върна в погледа ѝ.

— Очевидно си враждебно настроен — каза тя. — И това е напълно разбираемо. Свекърва ми си въобразява, че може да се държи като някакъв диктатор. Мога да те уверя, че отвлечането ти не беше моя идея.

Почувствах, че печеля още една малка победа. Тя се отбраняваше.

— Отвлечането е федерално престъпление, но няма значение — отговорих аз. — Плаща ми се много добре. Не мога да се оплача. Съгласих се да стана двойник на мъжа ви. Удовлетворява ли ви гримът ми?

— Чудесен е, но не и гласът. Може да се наложи да разговаряш с някои хора по телефона. Ще можеш ли да имитираш гласа на мъжа ми?

— Не мога да съм сигурен, преди да го чуя — отговорих аз. — Предполагам, че няма да е трудно. Неотдавна имах ангажимент в един нощен бар, където имитирах гласовете на някои знаменитости.

И ѝ демонстрирах как говорят Лий Марвин, Ричард Никсън и самият Уинстън Чърчил. Тя ме изгледа с изненада.

— Ти си чудесен! — Каза го с тон, от който разбрах, че наистина мисли това. — Ще ти донеса магнетофонна ролка с гласа на мъжа ми и ще го чуеш. — Тя стана и ми се усмихна. — Когато решиш, че можеш да го имитираш достатъчно добре, ще се видим отново, мистър Стивънс.

— Искам да ви предложа нещо — казах аз и също станах. — Не знам как наричате мъжа си, но мисля, че ще е по-безопасно, ако се обръщате към мен така, както към него.

Тя се вгледа в мен и теменужените ѝ очи изведнъж станаха замислени.

— Наричам го Джон, а той мен — Ета.

— Добре, Ета. Ще чакам записа.

От дългите си и нерядко разочароващи връзки с жени, се бях научил да познавам възбудата у тях. Познавах много добре омекването на изражението, лекото изчервяване, подканящия поглед. Всички тези признаци сега бяха налице и знаех, че ако прекося пространството, което ни дели и я прегърна, тя ще се предаде. Изкушението беше силно, но подходящото време все още не беше дошло.

Вместо това ѝ се усмихнах и отидох до прозореца.

Загледах се в градината в продължение на няколко минути и след това се обърнах назад.

Беше си отишла.

Почувствах нужда от нещо за пиене. Отидох до барчето и си налях чист скоч. Взех чашата и седнах. Бях уверен, че с Лорета Мерил Фергюсън няма да имам проблеми.

Половин час по-късно, когато все още седях и размишлявах, влезе Мацо.

— Добре се справяш, мистър Фергюсън — каза той и се ухили. — Струва ми се, че мадам те е харесала доста. — Той отиде до бюрото, свали капака на магнетофона и промуши лентата. — Каза ми, че си искал това... Запис на един от деловите разговори на шефа. Какво искаш за обяд? Готвачът прави панирани миди. Имаш ли нещо против?

— Не, нищо — отговорих аз, станах и отидох до бюрото.

— Знаеш ли как се пуска това нещо? Само натискаш това копче и готово.

— Знам — отговорих.

Седнах зад бюрото, пуснах магнетофона и се вслушах в гласа на човека, чийто двойник бях. Говореше ясно с властна нотка. Очевидно диктуваше нещо на борсовия си агент. Не си направих труда да се вслушам в думите. Повече ме интересуваха интонацията, характерните паузи и тембърът на гласа. Бях уверен, че ще успея да го имитирам добре. Прослушах ролката четири пъти. Тъй като накрая имаше още свободна лента, аз включих на запис и започнах да давам нареждания за продажби и покупки на акции, както самия Фергюсън преди това. Накрая пренавих ролката и пуснах магнетофона. Моят запис се отличаваше само по имената на компаниите, които бях измислил. Когато изключих магнетофона, Мацо докара количката с обяда.

— Това нещо е много ароматно, Мацо — казах аз с гласа на Фергюсън. — Надявам се и на вкус да е така добро.

Той тъкмо подреждаше масата и стреснато изпусна приборите. Обърна се рязко към мен.

— Боже! — възкликна той. — Стресна ме! Бих се заклеял, че чувам гласа на...

— Побързай, Мацо — продължих аз с гласа на Фергюсън. — Гладен съм.

Челюстта му увисна.

— Говориш точно като шефа! — каза той.

— Това е целта.

Седнах на масата. До чинията ми имаше нова разписка за хиляда долара. Прибрах я в портфейла си и казах със собствения си глас:

— Хайде, Мацо! Не стой като втрещено теле. Гладен съм.

* * *

Почти целия следобед играх тенис с Мацо. Бях с маската.

Зад къщата имаше четири тенис корта, скрити от погледите с висок жив плет. Мацо беше много добър и бях доволен, че успях да му взема два гейма в три сета. Когато вдигах една изпусната топка, погледнах нагоре и видях Лорета, застанала на един балкон. Наблюдаваше ме. Махнах ѝ с ръка, но тя не реагира. Когато след малко погледнах отново, тя си беше отишла.

Свършихме играта и с Мацо тръгнахме към къщата.

— Ако случайно срещнем иконома — каза той, — недей да спираш. Името му е Джонас. Той е късоглед и достатъчно стар, за да е умрял.

Когато влязохме в обширния вестибюл, видях един висок достолепен негър със снежнобяла коса, да отива към главната всекидневна.

— Добър ден, мистър Фергюсън — поздрави той и спря. — Позволете да кажа, че се радвам да ви видя отново.

Аз му махнах и тръгнах по стълбите.

— Радвам се, че съм си у дома, Джонас — казах през рамо с гласа на Фергюсън.

Когато се изкачихме най-горе, Мацо забеляза:

— Справяш се много добре. Просто невероятно. Остави ме в апартамента ми, а аз свалих маската и взех душ. След това облякох късата хавлия и се изтегнах върху леглото. Замислих се, за да убия времето.

В седем часа бях задремал. Събуди ме звънец. Чувахе се от всекидневната. Станах от леглото и видях, че на интеркома на бюрото мига червена светлина. Натиснах копчето и попитах с гласа на Фергюсън:

— Какво има?

След това ми мина през ум, че може да е Лорета и добавих:

— Ти ли си, Ета? Очаквах да ми се обадиш. Чух как дъхът ѝ секва.

— Фантастично! — възкликна тя. — Тази вечер ще вечеряме с Дюран в девет часа в трапезарията. Бъди с маската. Мацо ми каза, че Джонас е повярвал напълно. Това беше голямата проверка... Джон. — Тя затвори.

Във връзка с добрата новина се налагаше да изпия едно голямо сухо martini. Отидох до барчето, но не намерих никакъв лед. Поколебах се за миг, после отидох до бюрото и намерих копчето на интеркома, на което пишеше „иконот“ и го натиснах. След миг Джонас се обади.

— Нямам лед, Джонас — казах му аз.

— Най-долу е, сър. В барчето. Идвам веднага. Наругах се за глупостта си.

— Не, няма нужда да идваш. Зает съм. Всичко е наред.

И прекъснах линията.

„Ето какво става, когато си прекалено самоуверен“ — казах си аз и отворих най-долната вратичка на барчето, под редиците бутилки. Оказа се, че това е добре зареден хладилник.

Какво щеше да си помисли Джонас? Започнах да се притеснявам.

Докато приготвих напитката, на вратата се почука. Веднага отидох до прозореца и с разтреперани ръце извиках:

— Влез!

— Сър, позволете да направя напитката ви. — Беше Джонас.

Все още с гръб към него, защото бях без маската, поклатих глава.

— Всичко е наред. Благодаря ти, Джонас. А сега си върви, защото съм зает.

— Да, мистър Фергюсън — отговори той и чух вратата да се затваря.

Изпих три четвърти от мартинито, оставих чашата и изтрих лицето си с носната си кърпа. След това изпразних чашата и си приготвих нова. Състоянието ми се нормализира след третото изпито мартини, а Мацо се появи няколко минути след осем часа.

— Голяма работа си, дявол да го вземе — каза той ухилен. Отиде до един гардероб и извади официален вечерен костюм. — Ще трябва да се облечеш. — После намери бяла риза с жабо и черна папионка. — Сложи си маската.

Влязох в банята и я сложих. Вече го правех с вещина. След като бях готов, се погледнах в огледалото и видът на Джон Мерил Фергюсън отново ми вдъхна предишната самоувереност.

Върнах се в спалнята и облякох костюма. Когато си слагах папионката, Мацо каза:

— Вечерята ще сервира Джонас. Ще има и две жени, за да му помагат. Не се притеснявай заради тях. Те са пълни крави, а Джонас е полусляп. Но трябва да запомниш две неща. Шефът никога не яде много. Не се тъпчи като прасе. Другото нещо е, че шефът никак не обича да приказва. Ще трябва да зарежеш приказките, чаткаш ли?

— Разбира се — отговорих аз.

— А, и още нещо. Шефът нито пуши, нито пие, така че внимавай.

— Трябва да е страхотен тип — казах аз. — А какво прави през свободното си време?

Мацо ме изгледа тарикатски.

— Ами... нали има съпруга.

Да, той имаше Лорета. Представих си я и ме обля топлина — това беше най-убийствено сексапилната жена, която някога съм виждал.

Малко преди девет часа Мацо ме придружи надолу по стълбите и ме въведе в трапезарията, която беше достатъчно голяма, за да побере сто души, без да се блъскат.

Лорета, седнала на един стол, изглеждаше фантастично в алената си рокля с ниско деколте. На шията и гърдите ѝ блестяха диаманти.

Дюран, също с официален вечерен костюм, седеше прав до празната камина и пушеше пура. Джонас се суетеше насам-натам.

В средата на помещението имаше голяма маса, подредена за вечеря.

Веднага щом ме видя, Лорета стана, дойде до мен и ми предостави бузата си. Докоснах я с устни и вдъхнах дискретния ѝ парфюм.

— Надявам се тази вечер да имаш апетит, Джон. Готвачът е приготвил нещо ново.

Спомних си какво ми каза Мацо и свих рамене с безразличие.

— Трябва да се опиташ да хапнеш — настоя Лорета и ми се усмихна. Дадох си сметка, че всичко това се говори заради Джонас и отново свих рамене.

Седнахме на масата и пред мен поставиха порция специално приготвени омари. Стомашните ми сокове започнаха да се обаждат. След това чух тихото кашляне на Мацо, който стоеше зад мен.

— Не мога да ям това — казах аз неохотно, вперил копнеещ поглед в чинията.

Сякаш беше очаквал да чуе това, Джонас веднага прибра порцията и я замени със салата. Започнах да ровя в чинията, докато наблюдавах със завист как Лорета и Дюран поглъщат омарите.

Лорета не спираше да бърбори неща, които не изискваха моята намеса. От време на време Дюран правеше забележки за бизнеса, а аз кимах, колкото да покажа, че слушам.

След това пред мен поставиха ново блюдо, от което се разнасяше божествен аромат. Погледнах надолу — беше пиле с трюфели и фантастичен сметанов сос.

— Хапнете поне малко, мистър Фергюсън, сър! — примоли ми се Джонас, сякаш увещаваеше злоядо дете.

„Поне малко!“

Дяволите да го вземат! Можех да изям цялата тенджерка на готвача!

— Не изглежда зле — отбелязах аз и отново чух кашлянето на Мацо. „Да върви по дяволите“ — казах си. — Мисля, че ще хапна малко от това.

Джонас постави парченце пилешки гърдички в чинията ми.

— Още малко, Джонас — подканих го аз. — Да не бъдем стиснати.

Забелязах как Лорета и Дюран са се втренчили в мен, докато Мацо кашляше като избягал от туберкуозна клиника.

Джонас се усмихна широко и добави още малко пиле в чинията ми.

— Благодаря, Джонас. Достатъчно.

След това икономът обслужи Лорета и Дюран. И двамата мълчаха като вкаменени.

Докато дъвчех, реших да им предложа изход от неловкото положение.

— Тези нови хапчета — забелязах аз — изглежда наистина подобряват апетита ми.

— Радвам се — отговори Лорета с вдървена усмивка.

— Благодарности на готвача, Джонас — казах аз, след като се натъпках както трябва, и се обърнах към Дюран: — Тези съвременни лекарства правят чудеса.

— Успях да се убедя — озъби се той в отговор. Беше ми все едно. Довърших последните остатъци в чинията си и се облегнах. Лорета и Дюран бяха оставили приборите си. Приблжих се Джонас и попита:

— Желаете ли още малко, мистър Фергюсън, сър?

— Защо не? — отговорих аз. — Превъзходно е. Най-накрая, след като изядох и две порции ябълков пай, който Дюран, вперил зверски поглед в мен, и Лорета, полуусмихната, отказаха, ние станахме от масата.

Дюран влезе във всекидневната.

Много добре нахранен и в добро настроение, аз придружих Лорета до вратата на всекидневната и видях, че Дюран нали пура и се настанява в едно кресло. Нямах намерение да прекарвам остатъка от вечерта с него и казах:

— Мисля, че ще отида да си легна. Лорета се усмихна.

— Справи се много добре, Джон. Лека нощ. — И тя влезе във всекидневната при Дюран.

Тръгнах към апартамента си, а Мацо заприпка по петите ми.

— Слушай, приятел! — започна той веднага, щом като затвори вратата. — Казах ти да не...

— С кого, по дяволите, си мислиш, че разговаряш? — озъбих му се аз в отговор и се приближих към него.

— Млъквай и се разкарай оттук!

Влязох в спалнята и затръшнах вратата.

Изчаках, за да видя дали ще ме последва, за да създава неприятности, но не го направи. След още малко влязох в банята, взех душ и после си легнах. Отпуснах се в удобното легло и се замислих за събитията през деня.

Реших, че всичко е минало добре. Бях успял да заблудя Джонас, а това беше много важно. Вече имах четири хиляди долара. Държах Мацо в ръцете си, дори бях настъпил Дюран. Да, наистина денят беше минал много добре.

Затворих очи и се замислих за Лорета. Когато се унесох в сън, все още мислех за нея. Спах няколко часа и се събудих.

Стаята беше тъмна.

Усетих топлината на голо тяло, притиснало се в мен. Усетих как нечий пръсти ме гаят.

Все още полузаспал, аз се протегнах към нея, обърнах се и се оставих в ръцете ѝ.

* * *

— Не, не мърдай! Стой така!

Тя шепнеше, опряла лице в моето. Стискаше ме здраво в прегръдките си. Аз се надигнах на лакти, за да не ѝ тежа.

— Не, не прави това! — възпротиви се Лорета. — Искам да ме смачкаш!

Шепотът ѝ ме накара отново да се отпусна. Чувствах се изсмукан и скоро се унесох в приятен сън.

По-късно, много по-късно, когато през прозорците нахлуваше първата светлина на зората, аз се събудих. Сега бях до нея и в полуздрача видях, че също е будна и че ме гледа усмихната, сякаш ме приветстваше за завръщането ми от здравия сън.

— Добро утро, Джери — поздрави ме тя. Прегърнах я и я притеглих към себе си. Любихме се отново — бавно и фантастично, след което пак заспах.

Когато отново отворих очи слънцето вече беше високо и светеше през прозорците.

Лорета разговаряше с Джонас, който беше дошъл с количката за сервиране. Беше облякла тюркоазен пенъар и прическата ѝ беше безупречна.

Гледах я полускрит под завивките и си мислех, че това е най-прекрасната жена на света.

Без да ме погледне, Джонас наля кафето и си отиде.

Аз станах от леглото.

Лорета седеше до количката с чаша кафе в ръка и ми се усмихна.

— Добре ли спа, Джери?

Седнах, отпих глътка кафе и запалих цигара.

— Изключителна нощ и изключителна жена — отговорих аз.

Тя се засмя.

— Джон никога не би казал нещо подобно. У него няма капка романтика.

Погледнах я в очите.

— Къде е мъжът ти? — попитах.

— Да, мисля, че е време да ти кажа. Дай ми една цигара.

Запалих още една цигара и ѝ я подадох. След дълга пауза, тя заговори:

— Джери, положението е много сложно и объркано. Няма нужда да ти казвам кой е мъжът ми и какво положение заема в обществото.

— Наистина няма нужда — отговорих аз.

— Това, което ще ти кажа сега, трябва да си остане между нас — добави тя и ме погледна в очите. — Разбираш ли ме?

— Да.

— Джон страда от някаква немного ясна и неизлечима болест. Разболя се преди около две години. Започна със загуба на паметта, разсеяност, нежелание да работи. Болестта му се развива бавно. Когато се запознах с него, той вече беше болен и първите симптоми бяха на лице, но тогава си мислех, че всичко това се дължи на преумората от работата му. Вечер бях склонна да търпя безкрайното му мълчание, което отдавах на тревогите му за бизнеса. Преди шест месеца обаче състоянието му започна да се влошава много рязко. Дълго преди мен майка му вече подозираше, че е болен. Във Виена има един специалист, на чиято дискретност можем да разчитаме. Той го

прегледа и каза, че само след няколко месеца ще се превърне в жив труп и че не може да има никакво спасение.

— Това е ужасно — казах аз. — Чак ми е трудно да повярвам!

— Да, така е. Но има и усложнения. Налага се да пазим заболяването му в пълна тайна. Ето затова те наехме като негов двойник... За да имаме време да преустроим империята „Фергюсън“. Това е една фантастична империя, създадена от Джон. Дюран беше и продължава да е негова дясна ръка, но дори и той не беше в течение на някои големи секретни сделки, които движеше лично мъжът ми. Сега, след като Джон повече не може да се занимава с това, Дюран се мъчи да възстанови нещата, да събере липсващите елементи от ребуса, да задържи империята цяла. Защото е съвсем ясно, че без Джон, без подписа му върху някои документи, тя ще се разпадне на съставните си части.

Слушах внимателно и я наблюдавах.

— А защо по-точно ще се разпадне?

— Джон разшири бизнеса прекалено много. Вземал е огромни заеми от банки и застрахователни дружества. Той има блестяща репутация, името му се цени като чисто злато... Но ако се разбере, че е болен, кредиторите ще се обезпокоят и веднага ще поискат обратно парите си. Има няколко големи сделки, които ще бъдат приключени след месец. От основна важност е документите по тях да са подписани лично от Джон. След като стане това, вече ще можем да разкрием заболяването му и след време, в подходящ момент, че той вече не е в състояние да управлява капиталите си. Дотогава Дюран трябва да създаде нов съвет на директорите, който да оглави сам, и така да поеме управлението на империята в свои ръце. Не бива да позволим тя да се разруши.

— Добре за него — казах аз, без да преставам да мисля.

— Да — съгласи се Лорета и ме погледна. — Ти си чудесен любовник, Джери.

— Ти също — отговорих аз, стреснат от неочакваната смяна на темата.

— Наблюдавах те. Играеш ролята на милиардер прекрасно. На моменти имам чувството, че наистина се смяташ за Джон Мерил Фергюсън.

Ухилих ѝ се тарикатски.

— Ние актьорите, понякога се вживяваме истински в ролите си.

Тя ме погледна изпитателно.

— Маската е отлична... И гласът... Би могъл да си Джон.

— Но не съм.

— Казах, че би могъл.

Погледнах я. Последва дълга пауза. Изведнъж почувствах някаква възбуда.

— Да, може би си нрава.

Пак се погледнахме в очите и аз продължих:

— Има едно нещо, което трябва да знам. Къде все пак е мъжът ти?

— В лявото крило на къщата. Има апартамент, отделен изцяло за него. Поверили сме го на специален болногледач. Платен е много добре и му имаме пълно доверие.

Замислих се за Лари Едуардс и Чарлс Дювайн. Зачудих се дали когато дойдеше времето да се обяви на света за болестта на Фергюсън, отново няма да има нещастен случай. Този път с болногледача.

Красивата, чувствена жена, която седеше пред мен и ми разкриваше тайните си, не ми вдъхваше никакво доверие. Инстинктивно усещах, че когато свърша това, което искаха от мен, също ще бъде премахнат.

Лорета погледна стенния часовник над камината.

— Трябва да тръгвам. Тази сутрин ще отидеш до корпорацията с Дюран.

Тя стана, усмихна ми се, заобиколи количката за сервиране и застана до мен. Аз станах и я прегърнах.

— Да дойда ли довечера пак? — Целувката ѝ беше мека и подканяща.

— Разбира се. Знае ли Мацо какво правим с теб?

— Не се тревожи за него. — Тя се отдръпна назад. — Не забравяй, Джери, ти би могъл да бъдеш Джон.

Лорета се обърна и излезе.

Аз поех дълбоко въздух. Какво искаше да каже тя с това: „Би могъл да бъдеш Джон“? Стори ми се, че имаше някаква скрита цел, но каква? Аз имах време. Трябваше да я накарам да ми каже колкото може повече. Бях сигурен, че стъпвам по опънато над бездна въже. Вече знаех, че Фергюсън е в другото крило на огромната къща, че за него се

грижи болногледач и че бързо се превръща във вегетиращ жив труп. Вече знаех, че огромната му империя се крепи на взети заеми, и че дори само слух за неизлечимо заболяване, би могъл да я срути безвъзвратно.

В този момент влезе Мацо.

— За днес е предвидена работа в офиса, мистър Фергюсън — съобщи той на висок глас. — Слагайте маската.

След двадесет минути бях с тъмен костюм, с маската, с тъмните очила и шапката, и крачех след Мацо надолу по стълбите към чакащия ролс-ройс.

Дюран вече беше в колата и четеше някакви документи. Седнах до него. Мацо се намести до японеца шофьор.

Дюран прибра книгата в куфарчето си и каза:

— Пред сградата винаги се навъртат журналисти. Ще излезеш от колата и ще тръгнеш с Мацо. Охраната ще държи журналистите настрана. Днес ще трябва да подпишеш някои документи. Новата секретарка се казва Соня Малкълм и никога не е виждала мистър Фергюсън, така че няма да има проблеми. Няма да се срещаш с никого от останалия персонал.

— Както кажеш, Джо! — отговорих аз. Той се обърна към мен.

— Искam да ти кажа, че когато сме сами, предпочитам да не ме наричаш „Джо“ — озъби се Дюран.

Зад прикритието на маската чувствах увереност и затова му се усмихнах нагло:

— Не ми говори така, Джо. Аз съм шефът... Не забравяй това!

Дюран придоби вид на човек, който всеки момент може да получи инфаркт и просъска сякаш някой го душеше:

— Слушай, проклет долнопробен актьор... Срязал го с гласа на Фергюсън:

— Затваряй си голямата уста! Ти ще ме слушаш! Там има журналисти. Достатъчно е да сваля маската и ще потънеш в купчина лайна. Така че престани да се заяждаш с мен, за да не се захвана аз с теб!

Той ме изгледа така, както Франкенщайн трябва да е гледал създаденото от него чудовище. Устата му се отвори и пак се затвори, но оттам не излезе и звук. Изглеждахме се свирепи в очите, после той извърна глава и се вторачи навън през прозореца на колата.

Боже! Колко бях доволен от себе си!
„Не забравяй, Джери. Ти би могъл да бъдеш Джон.“
Е, поне бях длъжен да опитам.

* * *

Ама каква сутрин беше онази! Играех ролята на милиардер и трябва да призная, че много ми допадна.

Най-напред, пред входа на „Фергюсън Електроник & Ойл Корпорейшън“ висяха четирима фоторепортери, но петима здравеняци от охраната ги дръпнаха настрана и аз влязох необезпокояван в голямото фоайе на сградата. Дюран, който имаше демонски вид, аз и Мацо полетяхме нагоре с луксозния асансьор към двадесет и четвъртия етаж.

Кабинетът на Джон Мерил Фергюсън сякаш беше декор за филм — огромен, свръхлуксозен, с панорамни прозорци, гледащи към пристанището и плажа, с голямо бюро и всичко останало.

От асансьора се влизаше направо в него. Дюран отиде до бюрото.

— Седни тук — каза той. — Ще трябва да подпишеш много документи.

Вече се мъчеше да владее нервите си.

— По-добре първо се поупражнявай малко с подписа. Тези документи са много важни.

Подадох шапката си на Мацо и седнах зад бюрото. Беше достатъчно голямо, за да играеш на него билиард.

Дюран ме огледа както кинорежисьорите оглеждат актьорите преди да подберат подходящия ракурс за снимки.

— Спусни щорите — нареди той на Мацо. Когато кабинетът остана полутъмен, Дюран кимна и излезе.

Доста време драсках подписа на Фергюсън в един бележник и когато най-накрая бях удовлетворен, откъснах изхабените листа, хвърлих ги в кошчето за боклук и си взех цигара от една златна табакера.

— Шефът не пуши — направи ми забележка Мацо.

— Новата секретарка не знае това. Не можеш ли най-после да млъкнеш, Мацо?

На вратата се почука и влезе млада жена с купчина папки в ръка.

— Добро утро, мистър Фергюсън — поздрави тя и се приближи към бюрото. — Тези са за подпис, ако обичате.

Аз се облегнах на стола и я огледах. Биваше си я — висока, добре сложена, с кестенява прибрана на тила коса, с привлекателни черти, но без да е зашеметяващо красива, с големи зелени очи.

Беше със светлосиня рокля, с бели маншети и бяла яка.

— Вие трябва да сте мис Малкълм — казах аз.

— Да, мистър Фергюсън. — Тя ме погледна право в очите.

— Надявам се, да ви хареса при нас, мис Малкълм.

— Благодаря.

Тя сложи папките на бюрото. Влезе Дюран.

— Благодаря, мис Малкълм — каза той навъсено. — А сега идете да подготвите онзи договор.

— Да, сър.

Проследих я с поглед, докато излезе от стаята. Харесаха ми стройните ѝ бедра, елегантната походка, изправения гръб. Когато се скри зад вратата, Дюран каза:

— Покажи ми подписа.

Аз се подписах като Фергюсън и бутнах листа към него. Той го погледна и кимна.

— Подпиши всички тези писма и документи — посочи той купчината папки и се обърна към Мацо: — Ще седиш до него. Не трябва да чете нищо. Само да подписва. Ясно ли е?

— Разбира се, мистър Дюран — отговори Мацо и придърпа един стол. Седна до мен.

— Внимавай с подписа — продължи Дюран. — Не бързай и не прави грешки.

— О'кей, Джо, — отговорих аз и посегнах към първата папка.

— Аз ще правя това — каза Мацо. Той извади лист хартия от едно чекмедже, разтвори първата папка и закри с него съдържанието на писмото. — Подпиши тук.

Дюран се повъртя в кабинета още малко, после излезе.

През следващите два часа продължих да подписвам, като правех дълги почивки, за да пуша и за да си почива ръката ми. Предполагам,

че подписах най-малко сто писма и около петдесет други документи. Когато свърших, Мацо натисна едно копче на интеркома и каза:

— Елате да вземете писмата. Мис Малкълм влезе и взе папките.

— Желаете ли кафе, мистър Фергюсън? — попита тя леко усмихната.

— Да, с удоволствие — отговорих аз. — Благодаря. Когато тя излезе, Мацо забеляза неодобрително:

— Шефът не пие кафе.

— О, няма ли да млъкнеш? Тя, както и аз, е нова тук!

Мацо сви рамене, седна настрана от бюрото и започна отегчено да чеше бръснатата си глава.

Огледах всички дрънкулки по бюрото и копчетата на интеркома. Нямах представа за какво служат всички те, но бях заинтригуван.

Влезе мис Малкълм с кафето.

— С мляко или без, мистър Фергюсън?

— Без мляко и без захар моля.

Гледах я докато наливаше. Тази жена ми харесваше все повече и повече. Помъчих се да отгатна възрастта ѝ. Може би тридесет, тридесет и пет. Потърсих с поглед венчална халка — нямаше венчална халка.

Тя сложи кафето пред мен.

— Желаете ли още нещо, мистър Фергюсън? Усмигнах ѝ се. С удоволствие бих я повикал да седне до мен, за да ми разкаже за себе си, но моментът явно не беше подходящ заради присъствието на Мацо.

— Не, благодаря. Мис Малкълм излезе.

Изпих кафето и се появи Дюран.

— Искам да се обадиш по телефона — каза той. — Ще кажеш това, което съм написал тук и нищо повече. Разбираш ли? Естествено, ще имитираш гласа на мистър Фергюсън.

— О'кей, Джо.

Той вдигна слушалката и нареди: — Свържете ме с мистър Уолтър Бърн. Изчака известно време, после кимна и ми подаде слушалката, а сам вдигна слушалката на деривата.

— Обажда се Фергюсън. Как си, Уоли? — прочетох аз от листа.

— Джон!? Дявол да го вземе, от няколко дни се мъча да се свържа с теб. — Гласът беше дълбок, нисък, пресипнал. — Слушай, Джон. Моята групировка започва да се безпокои за заема.

Непрекъснато ме ядат. Казват, ме не е трябвало да се съгласявам на такава сума. Това са тридесет милиона долара! Боже! Слушай, Джон, съжалявам, но те никак не са доволни!

Прочетох следващата реплика от листа и я произнесох:

— Трябва да говориш с Джо. Той се занимава с кредитите. И слушай, Уоли, няма защо да се притесняваш. Но ако все пак твоята групировка не желае да спечели петнадесет процента върху тридесет милиона, ще се обърне към някой друг. — И съгласно написаното, затворих.

— Много добре — кимна Дюран. — Сега можеш да се прибереш в резиденцията.

И така, с помощта на петимата здравеняци, които държаха репортерите настрана, с Мацо се качихме в ролс-ройса и потеглихме към резиденцията на Фергюсън.

Това беше доста интересна сутрин. Бях се запознал със Соня Малкълм. Докато японецът караше колата по широкия булевард, се замислих за тази жена. За първи път през живота си усетих някаква странна близост с друго човешко същество. За разлика от многото жени, на които бях попадал дотогава, изпитвах нужда да опозная тази по-добре. Нещо у нея ме привличаше. Освен това бях научил, че корпорацията на Фергюсън е взела кредит от тридесет милиона и че кредиторите са неспокойни. Седнал зад бюрото в онзи кабинет, бях почувствал какво е да разполагаш с власт. Успях да покажа на Дюран, че не бива да си играе с мен.

Да, наистина интересна сутрин!

Замислих се и за човека, който скоро щеше да се превърне в жив труп, затворен с болногледача си в лявото крило на голямата къща.

Джери, ти би могъл да си Джон.

„Да — казах си аз, когато ролс-ройсът спря пред входа на резиденцията, — изиграй тази партия както трябва, и наистина би могъл да станеш Джон Мерил Фергюсън.“

Лежахме един до друг на голямото легло. Часовникът на нощното шкафче показваше 3,15. Нощната лампа над леглото хвърляше чудати сенки. Виждах голото й тяло — едва ли би могло да бъде по-добре изваяно.

Беше дошла в стаята ми тихо около половин час преди това. Любихме се бурно, но това не беше любов — беше си чиста похот. На Лорета наистина не можеше да се устои, но мисълта, че няма как да й имам доверие не ме напускаше нито за миг.

Продължавахме да лежим. Часовникът тиктакаше. Постепенно дишането ни се успокои. Посегнах, за да взема цигара.

— Искаш ли?

— Да.

Запалих две цигари и й подадох едната. Зачудих се кога смята да си върви. След това бурно преживяване ми се спеше.

— Ти си прекрасен любовник, Джери.

— Ти също.

Трябваше ли този банален разговор да продължава още дълго?

Тя остана мълчалива известно време и накрая подхвана:

— Дюран е много доволен от теб. Каза, че с телефонния разговор си се справил фантастично.

— Затова ми се плаща — отговорих аз и затворих очи. Защо ли не си тръгва?

— Джон е много, много по-зле — продължи Лорета. — Днес го видях. Дори не можа да ме познае.

— Това наистина е ужасно.

— Да. Ужасно е. — Последва още една пауза и след това: — Трябва да знаеш истината за майка му. Огънчето на цигарата й светеше в тъмнината. Наострих уши.

— За майка му?

— Ти си я видял. Тя организира отвлечането ти. Знаеш, че е безмилостна и опасна.

Знаех ли наистина? Е, може би. Спомних си приказките ѝ за моя талант, за това, как успя да ме заблуди и упои.

— Бива си я — казах аз.

— Тя мисли само за пари, Джери. Изобщо не се интересува какво става със сина ѝ. Интересуват я единствено парите му. Живее в Сан Франциско и никога не идва тук, за да го види. Не ще и да знае дали състоянието му се подобрява или влошава. Исква само да знае кога ще умре. Когато това стане, тя ще оглави корпорацията и ще наследи цялото му богатство. Нейният бог са парите, Джери. Очаква смъртта на сина си с нетърпение.

Наострих уши още повече.

— Ти си негова жена — отбелязах аз. — Майка му ще получи само това, което той ѝ е оставил в завещанието си. Не може да завещае всичко на нея. Като негова жена, ти си защитена от закона.

Тя се обърна, за да угаси цигарата. Имаше дълъг, красив гръб. Аз не пропуснах да забележа това чувствено движение и още повече наострих уши.

Лорета отново легна по гръб и каза:

— Има два големи проблема. Първият е, че Джон не е направил завещание.

Замислих се над последното. Трудно можеше да се повярва, че човек като Джон Мерил Фергюсън не се е сетил да напише завещанието си, но пък от друга страна, на този свят има достатъчно хора, които си мислят, че никога няма да умрат.

— Като негова жена ти си защитена от закона — настоях аз. — Вероятно ще има някои затруднения от правно естество, но адвокатите ти ще се справят. Както и да е, нима е станало твърде късно? Не можеш ли да го убедиш да напише завещанието си сега?

— Безнадеждно е. Той дори не може да ме разпознае. По цял ден седи и гледа с блуждаещ поглед.

— А какъв е вторият проблем? Тя закри гърдите си с ръце и затвори очи.

— Мога ли да ти вярвам, Джери? Ние сме любовници. Любовниците трябва да си имат доверие.

Къде бях чувал тази плява? Може би в някакъв скапан филм, в който съм участвал?

— Ако това, което искаш да ми кажеш трябва да остане между нас, ще остане — казах аз внимателно.

— Благодаря ти, Джери. Ти си единственият, на когото мога да кажа това и единственият, на когото мога да се доверя.

— Добре, какъв е вторият проблем?

— Аз не съм негова жена.

Това наистина ме накара да подскоча.

— Какви ги дрънкаш?

Аз изпълзах от леглото и облякох късия си халат. Запалих една от лампите. Втренчих се в нея, както лежеше на кревата, сякаш беше снимка от корицата на „Плейбой“.

— Не си негова жена?

— Не съм негова жена. Ела и седни тук, Джери. Остави ме да ти разкажа.

Това беше нещо, което трябваше да знам, така че седнах до нея и я оставих да вземе ръката ми в своята.

— Да не би да искаш да кажеш, че той не е женен?

— Не, не е женен.

Пръстите ѝ се плъзнаха нагоре по ръката ми. Защо си помислих за паешки крака?

— Срегнахме се преди две години. Джон беше в Лас Вегас заради някаква сделка. Имаше нужда от жена. Мацо дойде при мен и ме нае. Тогава бях в шоубизнеса. Та кой би се отказал от леглото на най-богатия човек в света? Джон не беше така добър като теб, Джери, но си допаднахме. Предложи ми да се оженим. Беше искрен, но имаше толкова много работа, че не остана време, за да организираме пищната церемония, която искаше той. След това се появиха симптомите на тази ужасна болест. Непрекъснато казваше, че веднага щом приключи със сделката, ще се оженим и ще заминем на околосветско пътешествие. Доведе ме тук и каза на всички — на Дюран, на майка си, на персонала, че съм негова жена и че сме сключили брак тайно. Приеха ме и още ме приемат като негова жена, но в действителност не съм. Не престанах да го карам, дори да го моля да узаконим връзката си, но вече болестта беше твърде напреднала и той само обещавахе без да предприеме нищо. — Лорета ме погледна. — Ето това е, Джери. Ако той умре, животът, който водя сега, ще приключи. Майка му ме ненавижда. Подозира, че не сме женени. Тя е една алчна, порочна

стара жена и когато Джон умре, за нея няма да е никакъв проблем да докаже, че никога не сме били женени. — Тя се втренчи в тавана. — Целият този лукс, всичките тези цари ще ми бъдат отнети. Не знам какво ще стане с мен в такъв случай. Това е всичко, Джери. И те моля за помощ.

Аз станах и се заразхождах из голямата спалня. Искях да съм настрана от галещите ѝ пръсти.

В главата ми засвяткаха червени светлини. Спомних си Лари Едуардс. Дали Лорета му беше казала това, което каза на мен? Дали той беше отказал да ѝ помогне? Дали самата тя не беше отговорна за смъртта му? Усетих, че ме облива студена пот. Бях затворник в този перверзен дом! И вече бях имал възможността да видя горилите, които охраняваха имението.

— Да ти помогна? — Опитвах се да говоря спокойно. — Как бих могъл да ти помогна? Слушай, наеха ме, за да бъда двойник на твоя... на Фергюсън. И го правя. Плащат ми само за това.

Тя стана от леглото и отиде до пенъора си. Облече го бавно.

— Ние правим любов, Джери? Това нищо ли не означава за теб? — попита тя и ме погледна в очите. Лицето ѝ сякаш беше изваяно от мрамор.

Почувствах страх. Мислех за Лари Едуардс и за Чарлс Дювайн. „Ако изиграеш погрешна карта — казах си аз, — можеш да завършиш в гробищата.“

Знаех, че ако откажа да им се подчинявам, ще ме ликвидират, без въобще да мога да им попреча, така че реших да печеля време.

— Ако мога — казах ѝ, — ще ти помогна.

По погледа ѝ разбрах, че знае колко ме е страх. На лицето ѝ се появи сардонична усмивка.

— Предполагах, че ще кажеш това. — Тя отиде до едно кресло и седна. — Знаех, че мога да разчитам на теб. Ще се ожениш за мен.

Това беше толкова неочаквано, че зяпнах от изумление.

— Това е единственото разрешение на проблема. — Пак сардоничната усмивка. — О, седни, моля те! Сега, след като обеща да ми помогнеш, ще ти обясня всичко.

Аз се отпуснах уморено на стола срещу нея.

— Би ли искал да притежаваш два милиона долара, Джери?

Нямах думи. Само продължавах да я гледам.

— Джери, би ли искал да *спечелиш* два милиона долара?

Успях да се овладея.

— Това са доста пари — отговорих с дрезгав глас. — Да, разбира се. Кой не би искал?

— Ти ще се ожениш за мен, маскиран като Джон, а в замяна аз ще ти дам два милиона долара.

Трябва да се е побъркала! Посегнах за цигара и запалих, а тя ме наблюдаваше.

— Няма да излезе нищо от това — позволих си да изразя съмнение. — Това е безумна идея. Ако има разследване, а такова неминуемо ще има, всичко ще излезе наяве и този брак ще бъде обявен за невалиден. На брачното свидетелство трябва да има дата. Мисис Хариет знае, че Джон вече не е в състояние да сключи брак и двамата с теб ще загазим много сериозно. Не, нищо няма да излезе от това.

— Ще излезе, ще видиш! — гласът ѝ отново изплющя като камшик и накара сърцето ми да подскочи.

— Как си го представяш?

— Ти изобщо не знаеш какво могат да направят големите пари. С пари може да се постигне всичко. Когато Дюран ми каза, че можеш да имитираш подписа на Джон до съвършенство, аз видях изхода. Направих някои проучвания в Лас Вегас. Там има един стар свещеник, който се пенсионира преди две години, горе-долу по времето, когато се срещнахме с Джон. Той държи брачен регистър. Вчера отлетях дотам и поговорих с него. Има нужда от пари. Жена му е болна от рак. Синът му е наркоман. Успяхме да се споразумеем. — Тя пак се усмихна сардонично. — Вдругиден Дюран заминава за Вашингтон. Тогава този свещеник ще дойде тук и ще ми донесе брачно свидетелство, издадено преди две години, но времето, когато срещнах Джон. Ти ще подпишеш регистъра от негово име и готово — сключила съм законен брак. Замислих се и попитах:

— Наистина ли си уредила всичко това? Трябва да има и свидетели.

Тя направи нетърпелив жест с ръка. Очите ѝ бяха като гранит.

— Джери! Всичко е подготвено. Този брак е бил таен. Свидетелите са били взети направо от улицата. Намерих двама бедни негри, които се подписаха в регистъра срещу няколко долара. Сега остава само да се подпишеш ти и всичко е наред.

Виждах опасността.

— Чакай малко — казах й. — Даваш ли си сметка, че можеш да станеш обект на шантаж? Този свещеник и двамата негри един ден могат да дойдат при теб и да започнат да те изнудват.

Тя се усмихна. Дотогава не бях виждал такава ледена и зла усмивка.

— Никой не може да изнудва един Фергюсън, Джери.

Отново си припомних Лари Едуардс и Чарлс Дювайн. Изведнъж ме обзе зловещата увереност, че свещеникът и двамата бедни негри също ще претърпят някоя злополука.

— И след това остава още едно важно нещо, което трябва да направиш — продължи тя. — Завещанието. Само един подпис.

— Завещанието?

— Разбира се. Когато Джон се ожени за мен преди две години, реши да ми остави цялото си състояние.

— Но нали каза, че не е направил завещание?

— Той не, но аз съм направила. Имам напълно законно, неоспоримо завещание. Трябва само да му сложиш един подпис. — Отново злата усмивка. — Фалшивият подпис, Джери.

Опитах се да се уловя за сламка.

— Завещанието се оформя в присъствието на свидетели.

Тя махна нетърпеливо с ръка.

— Когато преди две години се оженихме с Джон, двамата бедни негри станаха свидетели и на завещанието му. Разполагам с подписите им. Погрижила съм се за всичко.

Аз продължих да я гледам изумено.

— За съдействието ти и за мълчанието ти в бъдеще, съм готова да ти платя два милиона долара. Какво ще кажеш?

— Ти нямаш толкова пари — отвърнах аз пресипнало.

Тя отново се усмихна зло.

— Но ще имам. Ще трябва да почакаме, докато Джон умре, но не се безпокой. Струва си да се почака за два милиона, нали? Той може да умре след месец. Казах ти, че състоянието му се влошава с дни.

А нима в сметките й влизаше да убие Джон Мерил Фергюсън? Като гледах злата й усмивка, бях сигурен, че е така. Освен това, бях сигурен, че никога няма да ми даде два милиона долара. Веднъж щом

се сдобиеше с фалшивите подписи, аз щях да престана да съществувам. Трябваше да печеля време.

— Ами Дюран? Той знае ли какво си намислила?

— Не се безпокой за Дюран. Той трябва да се грижи за собственото си бъдеще. Ще отиде натам, накъдето задуха вятърът.

— Ами майката на Фергюсън?

— След като веднъж докажа, че съм жена на Джон, тя няма да може да направи каквото и да било. Не се притеснявай за това. Питам те, готов ли си да ми помогнеш срещу два милиона долара? — Гласът ѝ беше като стомана.

Понеже знаех, че се намирам в капан, от който не виждах никакъв изход и не си правех илюзии, че ако откажа, ще оцелея, отговорих:

— Можеш да разчиташ на мен.

Тя ме погледна изпитателно, теменужените ѝ очи заблестяха, усмихна се, стана и излезе.

* * *

Четири часа по-късно, когато Мацо докара количката със закуската, аз все още седях на стола.

— Добре ли спа? — попита ме той, наля ми кафе и се усмихна лукаво.

Не си направих труда да му отговоря. Погледнах купчината пържени яйца със салам. Стомахът ми се сви.

— Не искам да ям — казах аз и посегнах към чашата с кафе.

На подноса лежеше шестата разписка за хиляда долара.

— Забогатяваш — отбеляза Мацо. — Хубава купчинка се трупа на твоето име в банката.

Дали не долових в гласа му подигравателна нотка? Взех разписката и я мушнах в джоба си.

— Пак ни чака тежък ден, мистър Фергюсън — каза Мацо. — И днес ще ходим в офиса. Веднага след закуска.

Отиде си.

През четирите часа преди зазоряване мислих много. Обещанието на Лорета да ми даде два милиона долара не ми направи никакво

впечатление. Бях сигурен, така както бях сигурен, че съм затворник в тази къща, че никога няма да видя подобна сума. Застанах до прозореца и погледнах навън към градината. Забелязах да се движат две тъмни фигури. След това отидох до прозореца в спалнята и погледнах към плувния басейн. До него стояха още две тъмни фигури.

Охраняваха ме доста старателно. Върнах се във всекидневната и напразно започнах да търся начин да избягам.

Сега, докато отпивах кафето, в главата ми се зароди една друга смущаваща мисъл, може би събудена от леката подигравателна нотка в гласа на Мацо.

Откъде бях толкова сигурен, че на мое име в банката наистина постъпват тези пари? Извадих разписката и я погледнах.

Пишеше, че сумата от хиляда долара, внесена по сметка номер 445990, следва да се изплати на мистър Джери Стивънс.

Спомних си, че и друг път в миналото бях получавал подобни разписки. Те имаха подпис и печат от банката. На тази нямаше печат, но имаше подпис.

Може би се притеснявах без нужда, но все пак трябваше да съм сигурен. Ако тези шест разписки бяха фалшиви, значи наистина не ми оставаше да живея много.

Трябваше да разбера.

Днес щях да ходя в офиса. Спомних си за Соня Малкълм. Тя би могла да стане спасителната ми връзка със света.

Станах, отидох до бюрото, взех лист хартия и написах:

Строго поверително!

Моля, попитайте в „Чейс Нашънъл Банк“ дали съществува сметка номер 445990, на името на Джери Стивънс. Ако има, само кимнете. Ако няма, поклатете глава, но не казвайте нищо.

Подписах се отдолу като Джон Мерил Фергюсън, след това сгънах листчето няколко пъти и го мушнах под каишката на часовника си.

Чудех се.

Как би реагирала Соня? Мацо щеше да е наблизно. Когато ѝ подам листчето, щеше ли тя да запази самообладание? Реших, че да. Нещо у тази жена ми вдъхваше увереност. Тя беше много повече от обикновена празноглава секретарка.

Влязох в банята и си сложих маската.

С Мацо и Дюран потеглихме към „Фергюсън Електрик & Ойл Корпорейшън“ и всичко протече така, както и предния ден. Репортерите пак се опитваха да се доберат до мен. Блеснаха няколко фотосветкавици, но охраната държеше всички настрана. Дюран имаше кисел вид и докато пътувахме, не каза нищо. Преглеждаше документи. Аз също нямах какво да му кажа.

Когато влязохме в големия кабинет, той ми махна да седна зад бюрото.

— Ще ти донеса документи за подпис — каза той. — Чакай.

Мацо седна настрана, кръстоса крака и ми се ухили.

— Не мога да разбера какво правят тези типове с всичките тези хартии — каза той.

— Без тях ще умрат от глад — отговорих аз.

— Аха. Сигурно си прав.

Влезе Соня Малкълм и отново носеше купчина папки.

— Добро утро, мистър Фергюсън.

Проследих я с поглед докато пресичаше стаята. Сравних я с Лорета. Каква разлика! Колко различни могат да бъдат жените!

Когато остави папките пред мен, аз извадих листчето.

— Тези са за подпис, мистър Фергюсън. Погледнах крадешком към Мацо, който се прозяваше.

— Благодаря, мис Малкълм — казах аз, изправих се, заобиколих бюрото и с гръб към Мацо мушнах листчето в ръката ѝ. Погледнах я право в кафявите очи.

Пръстите ѝ се свиха около листчето и то изчезна в дланта ѝ. Никаква реакция. Никакво недоумение по лицето. Едва ли можех да се надявам на по-добро изпълнение.

Изпитах такова облекчение, че ми идеше да извикам. Бях заложил на нея и не се бях излъгал.

Мацо дойде до бюрото, взе стол, взе лист хартия и каза:

— О'кей, мистър Фергюсън. Да започваме.

След това отвори първата папка, закри съдържанието на писмото с листа и каза:

— Подпишете тук.

Трябваше да положи усилие, за да се съсредоточи. Какво щеше да си помисли Соня, след като прочете бележката ми? Ами ако Дюран е при нея и види, че я чете? Ами ако тя отиде при него, за да му я покаже?

— Ей! Заспа ли? — изръмжа Мацо. — Подписвай! Усетих, че съм се втренил пред себе си, а писалката е увиснала във въздуха. Заставих се да продължа да подписвам. Това продължи около час. След това не можах да издържа повече. Пуснах писалката и дръпнах стола назад.

— Схванах се! — обясних на Мацо. — Дай да пийнем нещо.

Той се ухили, стана и отиде до барчето.

— Какво да бъде, мистър Фергюсън?

— Изпий една бира с мен, Мацо.

— О'кей.

Той отвори хладилника, извади две кутии и докато наливаше в чашите каза:

— Утре ще е лесно. Мистър Дюран заминава за Вашингтон. Два дни няма да правим нищо. Какво ще кажеш да поиграем малко тенис следобед?

Поех чашата си и отговорих:

— Разбира се. Чукнахме се и отпихме.

— Виждал ли си шефа напоследък? — попитах с небрежен тон.

— Мисис Фергюсън ми каза, че бил много зле.

— На всички им се ще да е зле, само че... — Мацо млъкна внезапно и се вгледа в мен. Лицето му отново доби израз на гладен тигър.

— Не задавай въпроси! — сръза ме той, допи бирата си и отиде до бюрото. — На работа. Беше се изпуснал.

Дали щеше да каже: „Само че не е зле“?

Отнесох чашата си до прозореца и се загледах към океана и плажа, към безгрижните хора, които се забавляваха там. Как ми се щеше да съм сред тях!

— Хайде, на работа! — просъска Мацо. — Дюран иска да свършим колкото се може по-бързо.

Върнах се зад бюрото, седнах и продължих да подписвам документите.

Някъде към обяд подписах и последния. Отдръпнах се назад и видях Мацо да натиска бутона на интеркома.

Сърцето ми наистина се разтуптя. Дали Соня Малкълм щеше да ми каже това, което трябваше да науча на всяка цена? Ако ми дадеше знак „да“, може би животът ми щеше да бъде запазен. Не ми се вярваше, че тези хора са способни да внесат шест хиляди долара на мое име в банката и след това да ме убият. Те явно не бяха от тези, които имат склонност да хвърлят пари на вятъра. Ако отговореше отрицателно, щях да съм почти напълно сигурен, че когато повече не съм им от полза, ще се постараят да се отърват от мен.

Стремях се да изглеждам спокоен. Под омразната маска на лицето ми се стичаше пот. Седях на стола си и гледах как Мацо събира папките. Това беше един от най-напрегнатите моменти, които някога съм изживявал.

Вратата се отвори и влезе Соня. Тя дойде до бюрото и взе папките, а Мацо се отдалечи. Спогледахме се.

— Това ли е всичко, мистър Фергюсън? — попита тя, стиснала папките пред себе си.

След това бавно, без да отделя поглед от мен, поклати глава. Отрицателният знак. Ако не бях с маската, щеше да забележи колко съм уплашен.

— Това е всичко, сладурче — каза Мацо и застана между нас.

Соня Малкълм се обърна и излезе.

— Хубаво парче — отбеляза Мацо. — Не бих имал нищо против да я появля малко.

Не казах нищо. Не бях в състояние.

По пътя към резиденцията на Фергюсън, Мацо, който седеше на седалката до мен, изведнъж попита:

— Да не би нещо да те тормози?

Тази дума, разбира се, беше твърде слаба за това, което чувствах в действителност. Бях изпаднал в паника. В главата ми се въртеше една-единствена мисъл: *Още колко време ми остава да живея?* Дали тази маймуна, седнала до мен в колата, нямаше да бъде моят палач? Помнех присмехулния му тон, когато ми каза, че забогатявам. Бях сигурен, че му е известно как ме мами Дюран.

Направих усилие да се овладя.

— Мацо, помъчи се да се поставиш на мое място — отговорих му. — Цялата тази работа започва да ми писва.

Той се изкиска.

— Помисли си за паричките, които събираш. Бих направил всичко, ако ми плащаха както на теб.

— Още колко време ще продължава това?

— Малко остана. Мистър Дюран скоро ще приключи сделката. Утре заминава за Вашингтон, след това ще подпишеш още няколко документа и това е всичко.

— Две седмици? — попитах аз с отчаяние в гласа.

— Може би. Може би по-малко. Зависи как мистър Дюран ще се споразумее с големите акули от Вашингтон.

— Импресариото ми беше обещал една работа за телевизията в края на месеца — излъгах аз. — Мислиш ли, че ще успея до тогава?

Мацо ме изгледа. Очите му бяха безумни и алчни.

— Защо ти е да се потиш? Дотогава ще имаш достатъчно мангизи. Защо ти е някаква си скапана работа в телевизията, след като ще се търкаляш в пари?

Тогава разбрах със сигурност, че смятат да ме ликвидират. Овладях се.

— Да, прав си — отговорих му.

Ролс ройсът спря пред резиденцията. Японецът слезе, отвори задната врата, свали шапката си и се поклони.

Двамата с Мацо излязохме и се изкачихме по стъпалата.

— Искаш ли да поиграем тенис днес следобед? — попита той.

Дадох си сметка, че ако имам намерение да оцелея, Мацо изобщо не трябва да се досети, че знам какво ми готвят. Трябваше да си придам спокойния вид на човек, който си гледа работата.

— Разбира се — отговорих аз. — Какво има за обяд?

— Ще отида да поговоря с готвача. Вече знаеш как да стигнеш горе.

— Няма да имам нищо против две крехки агнешки пържолки и малко салата. Ако ще играем тенис не искам нищо тежко.

Тръгнах нагоре по широката стълба и се спрях в горния ѝ край, но Мацо беше изчезнал. Поколебах се за момент. Почувствах изкушението да се втурна надолу по стълбите, през вратата и след това

през портала. След това чух слаб звук и се огледах. Един от охраната седеше в тъмния ъгъл и ме наблюдаваше. Когато го погледнах, той докосна шапката си с ръка за поздрав. Без да му обръщам внимание, аз тръгнах по коридора, влязох във всекидневната си и отидох до барчето с напитките. Направих си едно голямо мартини, отидох до бюрото и седнах на стола. Погледнах трите телефона. Вдигнах слушалката на единия от тях — прекъснат. Опитах и останалите два — също бяха прекъснати.

Запалих цигара и се замислих за това, което ме очакваше. На пръв поглед нещата не изглеждаха никак розови. Бях сигурен, че щом приключат със сделката си, ще ме последва участта на Лари Едуардс и Чарлс Дювайн. Продължих да мисля и да отпивам от мартинито. Страхът ми понамаля и започнах да разсъждавам по-трезво. Хрумна ми, че те ме държат в капан, но пък и аз ги държа в капан. *Без моя подпис, голямата, най-съществена сделка щеше да се провали!*

„Замисли се за това, Джери — казах си аз. — Прецени положението много внимателно.“

Те бяха отишли толкова далеч, че вече не биха могли да постигнат каквото и да било без мен! Ами ако бяха толкова глупави, за да се отърват от мен както се бяха отървали от Лари Едуардс? Какво би станало тогава? Ще трябва да започнат всичко отначало. Да намерят друг актьор, който външно напомня Фергюсън, да го накарат да се научи да фалшифицира подписа му, да имитира гласа му, а това вече щеше да е истински проблем. Дюран вече беше пробвал с един, който не се бе справил. След това беше намерил мен. С мен късметът му беше проработил. Бях се научил не само да се подписвам като Фергюсън, но и да имитирам гласа му достатъчно добре. За да ми намери подходящ заместник, биха му били необходими месеци, независимо колко пари е готов да хвърли.

Замислих се за Лорета. Утре Дюран щеше да замине за Вашингтон. Тя ми каза, че веднага щом той тръгне, при мен ще дойде пенсиониран свещеник с брачно свидетелство, което трябваше да подпиша.

Ако го подпиша заедно със завещанието, щяла да ми плати два милиона долара. Дори и за миг не бях повярвал на тази глупава, покварена лъжкиня. Бях се съгласил единствено защото помнех какво стана с Лари Едуардс и Чарлс Дювайн. Но пък от друга страна както

Лорета, така и Дюран зависеха твърде много от мен, за да могат да ме премахнат.

Без мен бяха загубени!

Какъв кураж ми вдъхна тази мисъл!

„Просто трябва да откажеш да подписваш повече каквото и да било. Държиш ги в ръцете си. Това е достатъчно...“

Вратата се отвори и Мацо избути количката в стаята.

— Ето обяда, мистър Фергюсън. Според поръчката.

Той нареди масата, а аз го наблюдавах. Чувствах се добре. Все още имаше много неща, които да премисля, но за първи път от отвличането ми насам, в края на този ужасен тунел виждах светлинка.

— Заповядайте, мистър Фергюсън — каза Мацо и сложи порцията на масата. — Ще отида да похапна и аз, а след това ще поиграем тенис. След час и половина. Става ли?

Нахраних се с апетит. Забравих страховете си напълно. Довечера Лорета щеше да дойде в стаята ми. Щяхме да разкрием картите си за първи път. Очакваше я голяма изненада и не можеше да я избегне по никакъв начин.

Почувствах се много добре и спечелих осем гейма в три сета. Удрях топката с всички сили и виждах изненаданата физиономия на Мацо, когато тя профучаваше покрай него. Накарах го доста да се изпоти.

След като приключихме и се приближихме до мрежата, плувнали в пот, той ми се ухили:

— Страхотен си! Не съм играл така от години!

— Тепърва има да те бия — отговорих аз и отидох да взема дрехата си. Спомних си какво ми каза Лорета — че Джон Мерил Фергюсън е затворен с болногледача си в лявото крило на къщата.

Погледнах натам. На горния етаж на огромната къща имаше три големи прозореца, на които бяха поставени железни решетки. Железни решетки? Затвор? Нима Джон Мерил Фергюсън беше затворник? Спомних си думите на Мацо: „*На всички им се ще да е зле, само че...*“ Нима се бях добрал до нещо?

— Хайде да вземем душ — прекъсна мислите ми Мацо и понесе тенис ракетите.

Докато се отдалечавахме от корта, умът ми не преставаше да работи. Ами ако Джон Мерил Фергюсън не беше болен? Ако са го

затворили в къщата, за да могат Дюран и мисис Хариет да сложат ръка на богатството му?

Може би историята за странното му заболяване, разказана ми от Лорета, беше само поредната лъжа, с която искаха да ми дадат някакво обяснение за наемането ми. Защо да държат един безпомощен човек, жив труп, заключен зад решетки?

Стигнахме до входа на къщата и аз изведнъж се заковах на мястото си.

На най-горното стъпало стоеше малък бял пудел.

* * *

Когато се събличах в спалнята, за да взема душ, Мацо показва глава през вратата и каза:

— По-бързо. Старата дама иска да те види. Видях, че имаше разтревожен вид.

— Мисис Хариет ли?

— Да. Току-що е пристигнала. Побързай. Изкъпах се набързо, а когато излязох. Мацо вече беше извадил чиста риза с отворена яка и ленени панталони.

— Защо е дошла? — попитах аз, докато се обличах.

— Откъде да знам? Дошла е, така че внимавай.

— Да слагам ли маската?

— Не. Ще бъде тук всеки момент. Иди в другата стая и я чакай.

Обух сандалите си и отидох във всекидневната. Разтревоженият, смутен вид на Мацо се оказа заразителен. Аз също започнах да се безпокоя. Защо беше дошла тази старица и какво искаше от мен?

Почаках не повече от няколко минути, след това вратата се отвори и влезе мисис Хариет с пудела в ръце.

— Изненадан ли си, че ме виждаш отново? — попита тя усмихнато и спря на прага.

— Да. Приятно — отвърнах ѝ с широката, чаровна усмивка, която използвах във филмите.

— Е — каза тя, взе стол и седна, — чувам какви ли не хубави неща за теб, Джери. Мистър Дюран е много доволен.

Аз се отпуснах малко и също седнах.

— Затова ми се плаща — отговорих.

— Още малко остава — каза мисис Хариет и ме изгледа все още усмихната. — Остава да подпишеш още няколко документа и да се появиш в корпорацията два-три пъти. След това ще можеш да се върнеш в Холивуд и да продължиш талантливата си кариера на актьор.

Реших, че сега е моментът да пусна гаечния ключ в зъбните колела.

— Мисис Хариет — започнах с ослепителна усмивка. — Съжалявам, че трябва да го кажа, но аз никак не съм доволен от сегашното положение на нещата.

Малките ѝ тъмни очички ме погледнаха ледено.

— Не си доволен? — в гласа ѝ се появи леко хриптене.

— Точно така. И като имам предвид колко добра сте към мен и какво хубаво мнение имате за скромния ми талант, оставам с впечатлението, че не желаете да остана недоволен.

Веждите ѝ се вдигнаха нагоре, гърбът ѝ се изправи.

— Защо си недоволен, Джери?

— Мистър Дюран обеща да ми плаща по хиляда долара на ден, за да стана двойник на сина ви.

Мисис Хариет наклони леко глава, очите ѝ заблестяха като мокри камъни.

— Такава беше уговорката, Джери. Сумата е повече от добра и ти се съгласи. — Тя се втренчи в мен. — Нима искаш повече пари?

— Не — отново ѝ се усмихнах ослепително. — Вие сте интелигентна жена, мисис Хариет. Поставете се на мое място. Непрекъснато съм под наблюдение. Фактически аз съм затворник. А честно казано, нямам никакво доверие на мистър Дюран.

— Затворник? — засмя се тя звънко. — Джери, наистина се налага да те държим в изолация. Добре разбираш защо. Да не би да не си доволен от Мацо? Казала съм му да ти дава най-добрата храна, да ти осигурява развлечения...

— За да възвърна доверието си — прекъснах я аз с усмивка, — искам да съм сигурен, че ми се плащат обещаните хиляда долара на ден, мисис Хариет.

— Драги Джери! Всеки ден получаваш по една разписка. Мистър Дюран се грижи за това. Разбира се, че парите се привеждат по сметката ти.

— Всеки може да вземе празни бланки от „Чейс Нашънъл Банк“. Всеки може да напише, че са за хиляда долара на името на Джери Стивънс и да сложи подпис.

— Усмивката ми изчезна. — Макар и да съм второстепенен актьор, не съм пълен наивник, мисис Хариет. За да съм доволен, искам да телефонирам в „Чейс Нашънъл Банк“ и да попитам дали наистина има сметка на мое име. — Посочих телефоните на бюрото. — Тези са прекъснати. Искам да се обадя по телефона. Когато чуя със собствените си уши, че парите, които са ми обещани и които съм спечелил с усилията си досега, наистина са внесени на мое име, отново ще бъда доволен.

Тя продължи да ме гледа с каменно лице.

— Мистър Дюран не би искал да се обаждаш по телефона, Джери — каза тя накрая. — Бъди разумен.

— Значи, мисис Хариет, да разбирам, че ми отказвате. Няма да питам защо. Искам да ме изслушате. Досега се представям като сина ви успешно. Правил съм това, което сте искали от мен съгласно уговорката. Сега е ваш ред. Трябва да направите каквото аз искам. Ако до десет часа утре не ми бъде позволено да се обадя в банката, ще престана да ви сътруднича.

Тя сведе поглед към пудела и започна да си играе с ушите му. След това вдигна глава, усмихна ми се и кимна.

— Джери, за актьор ти си неочаквано предвидлив.

— Изправи се и добави: — Утре в десет часа сутринта ще можеш да се обадиш в банката.

И тръгна към вратата. Аз я изпреварих и ѝ отворих. Тя спря и сложи ръка на лакътя ми.

— Колко разумен млад човек си ти! Да нямаш доверие никому! Вгледах се в старите ѝ безизразни очи.

— А вие имате ли доверие на някого, мисис Хариет? Устните ѝ се разтеглиха в едва забележима усмивка.

— Но аз не съм млада, Джери, скъпи. И си отиде.

6

Не исках Лорета да пропълзи в леглото ми докато спя и затова останах буден, за да я чакам.

Мацо беше сервираше вечерята в стаята ми. Каза ми, че мисис Хариет била уморена и си легнала рано. Гледаше ме с разтревожена физиономия и бях сигурен, че иска да знае какво ми е казала старицата, но си мълчеше.

След вечеря се опитах да се разсея с едно романче, но мислите ми бяха другаде. Бях спечелил първата битка със старата дама. Бях уверен, че когато ми позволят да се обадя в банката, оттам ще ме уведомят, че парите са пристигнали току-що. Заплахата да престана да им се подчинявам беше доста силен коз за мен. Бях го изиграл.

Усещах, че тази зловеща история наближава своя край. Дюран щеше да се върне от Вашингтон с уредена сделка и оставаше само да я скрепя с фалшивия подпис на Фергюсън. Именно тогава трябваше да им създам проблеми.

Беше повече от ясно, че мисис Хариет и Лорета не играят от един отбор. Струваше ми се, че и двете искат да сложат ръка върху империята на Фергюсън.

След това Дюран... На чия страна беше той? Това, че мисис Хариет се беше появила веднага след заминаването му за Вашингтон, ме караше да мисля, че действат заедно. На чия страна беше Мацо? Обезпокоеният му вид ме караше да мисля, че е на страната на Лорета.

Кой беше наредил Лари Едуардс и Чарлс Дювайн да бъдат убити? Мисис Хариет? Лорета? Замислих се и реших, че е старицата, заедно с Дюран. С парите, които имаха на разположение, за тях не би представлявало никакъв проблем да наемат убийци и да инсценират злополука. Може би в края на краищата Мацо не беше убиец, за какъвто го смятах.

Изпитвах известна надежда той да не застане срещу мен. Макар и звяр, ако се отнасях с него внимателно, бих могъл дори да го привлека на моя страна.

Оставаше Джон Мерил Фергюсън. Наистина ли беше жив вегетиращ труп или беше затворник в собствената си къща? Спомних си железните решетки на прозорците. Моят апартамент беше в дясното крило на къщата. Разстоянието между двете крила беше значително. Изпитах желание да отида до затвора му. Може би щях да имам шанс дори да видя самия затворник? Вечер не ме заключваха отвън, но навсякъде в къщата имаше охрана. Дали бих могъл да изляза от стаята си и да стигна до лявото крило, без да ме забележат?

Тъкмо мислех за това, когато безшумно като призрак, през вратата се промъкна Лорета.

Тя затвори след себе си и се вгледа в мен.

— Защо не спиш?

Беше с пенъоар, а краката ѝ бяха голи. Лицето ѝ беше бледо, а под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Часовникът показваше малко след 1,00.

— Чаках те — казах аз, без да помръдна. Тя седна на стола срещу мен и попита:

— Какво искаше да ти каже старата кучка?

Аз се вгледах в лицето ѝ. Видях, че едва успява да овладее обхваналия я гняв.

— Нищо съществено. Каза ми, че е доволна от начина по който се справям досега.

— И само толкова? Не каза ли нещо за мен?

— Не, нищо.

— Това копеле Дюран! — Лорета се стремеше да говори тихо, но от яд гласът ѝ трепереше. — Той ѝ е казал да дойде! Искал е тя да ме наблюдава, докато го няма! Трябва да се обадя на свещеника да не идва. Трябваше да пристигне утре. Не може да дойде, докато тази стара кучка е тук!

Аз не казах нищо.

— Не знам кога пак ще имам такава възможност — продължи тя, сякаш говореше сама на себе си. — Когато Дюран е тук, винаги ме държи под око. Какво да правя?

Аз пак не казах нищо.

Тя ме изгледа кръвнишки.

— Не стой като препариран! Обеща да ми помогнеш! Трябва да имам доказателство, че съм омъжена за Джон.

— Тук съм, за да правя каквото ми кажат — отговорих аз. — Така че те слушам.

— Ако искаш да спечелиш два милиона долара, ще трябва да вложиш повече усилия за това! — възкликна тя ядосано.

— Можеш ли да разчиташ на Мацо? Тя придоби уплашен вид.

— Разбира се. Какво общо има той с това?

— Сигурна ли си? Сигурна ли си, че няма да те издаде на мисис Хариет?

На устните ѝ се появи коварна усмивка.

— Някога може би щеше да го направи. Сега вече не. Нямаше нужда да ми обяснява какво иска да каже.

Предположих, че е успяла да прелъсти и Мацо. Да го накара да ухапе въдицата ѝ, както си мислеше, че съм я ухапал аз.

Изведнъж ми стана противна.

— Нека да помисля — казах аз с безизразно лице. — Може би с помощта на Мацо ще намерим някакво разрешение.

Тя ме погледна подозрително.

— Няма да има голяма полза от него. В главата си няма капка ум.

Това ми беше известно, но имах нужда от време и затова казах:

— Може и да има полза. Трябва да помисля малко.

— Не е достатъчно само да мислиш! Както и да е, остава завещанието. Говорих със свещеника и той ще го изпрати, подписано от двамата свидетели. Трябва да го получа утре. Утре вечер ще ти го донеса, за да го подпишеш.

— Без брачното свидетелство завещанието е безполезно — отвърнах аз. Разбира се, няхах никакво намерение да фалшифицирам подписа на Джон Мерил Фергюсън, за да дам в ръцете на тази зла жена право на претенции над богатството му.

Изведнъж забелязах злата ѝ усмивка.

— Естествено! Ето го решението! Сега разбирам защо каза, че ще търсим помощта на Мацо.

Изтръпнах.

— Защо, според теб?

— Идеята е страхотна, Джери! Но, разбира се! Ти си мислел, че ще се ужася от нея.

Гледах я с увиснала челюст, но по гръбначния ми стълб пълзеше студенина.

— Да се ужася? — Тя се засмя тихо. — Не, не съм ужасена, Джери. Колко често съм си мечтала тази стара кучка да умре! Разбира се! Мацо! Сигурна бях, че ще намериш изход.

„Боже мой! — мислех си аз. — Какво, по дяволите, дрънка тази жена!“

— Решение? Не разбирам. — Гласът ми беше пресипнал.

И отново се появи малката зла усмивка.

— Мацо ще направи всичко за мен. Когато тази стара кучка заспи, той ще се промъкне в стаята ѝ, и ще я удуши с възглавницата. Ще се отърва от нея. Ще остане само Дюран, но аз знам как да се справя с него. — Тя стана. — Благодаря ти, Джери! Няма да съжаляваш за това. Ще получиш двата си милиона. Заслужавах ги.

Бях толкова ужасен, че не можах да кажа и дума. Наблюдавах я докато прекоси стаята и когато затвори вратата.

В какво състояние бях! В продължение на няколко минути останах неподвижен и страхът прогонваше всяка рационална мисъл от главата ми. След малко се заставих да стана, да отида в банята и да полея главата си със студена вода.

Избърсах се и се върнах във всекидневната, където започнах да крача напред-назад. Страхът започна да изчезва.

Тази жена беше побъркана и опасна! Ами ако наистина успееше да убеди Мацо, че трябва да премахне мисис Хариет? Той без съмнение беше пълен глупак. Сексът и парите биха го убедили. Ами ако нещо се объркаше? Ако лекарят се усъмнеше в нещо? Ако нещата опрат до полицията? Лорета беше безскрупулна — ако я обвинят, като нищо щеше да прехвърли вината върху мен. Можеше да каже, че всичко това е моя идея. Че съм ѝ любовник. Щеше ли някой да повярва, че съм отвлечен и че ме държат затворен?

Трябваше да се махна от тази ужасна къща! Изведнъж парите, които знаех, че сега наистина ще ме чакат в банката, престанаха да ме интересуват. Пет пари не давах дали старицата ще умре, или не. Трябваше да избягам.

Но как?

Отидох до прозореца и погледнах навън. Двете гори от охраната бяха там. В сенките откъм спалнята се виждаха и другите две.

Имах чувството, че се намирам сред декорите на някакъв филм. Пред мен заставахе едно сериозно предизвикателство. С късмет и предпазливост, ако успеех да стигна до портата на оградата, щях да съм свободен. Успокояваше ме мисълта, че охраната няма да стреля по мен. Без съмнение щяха да ме преследват, ако ме видят, но нямаше да се опитат да ме убият. Докато не подпиша и последните документи, поне животът ми щеше да е в безопасност.

Взех решение. Трябваше да опитам веднага и по дяволите всички последствия!

Отидох до гардероба и след малко намерих спортен тъмносин костюм и чифт мокасини. Преоблякох се само за миг. Трябваше ми и някакво оръжие. Ако се наложеше, трябваше да съм готов да се бия. Огледах се и отидох до бюрото. Там намерих тежко сребърно преспапие, с размери точно колкото юмука ми. В банята намерих малко лейкопласт, с чиято помощ прикрепих преспапието на ръката си като бокс. Удар с това нещо би зашеметил всеки.

Откъде да изляза?

Угасих единствената запалена лампа, стигнах пипнешком до прозореца и го отворих — отдолу имаше отвесна петнадесетметрова стена. Нямаше как да се спусна по нея. Отидох в спалнята и пак погледнах през прозореца. И оттук беше невъзможно да се спусна.

Отворих тихо вратата на всекидневната и се вгледах в дългия, тъмен коридор. От вестибюла идваше слаба светлина. Прокраднах се до горния край на стълбите и погледнах надолу.

В сянката край входната врата седеше един мъж. Ослушах се и дочух леко хъркане. Не се поколебах. Спуснах се по стълбите бързо и тихо като сянка и на пръсти влязох в главната всекидневна на партерния етаж. Пазачът продължаваше да хърка. Стаята беше напълно тъмна. Започнах да се промъквам пипнешком, стъпка по стъпка, за да не съборя нещо. Отне ми цели пет минути докато се добера до френския прозорец. Мушнах се под завесите и видях ливадата навън, ярко осветена от луната. Протегнах ръка към дръжката, за да отворя, но се поколебах.

Ами ако има инсталация против крадци?

Още една минута опипвах рамката на прозореца. И наистина, жицата беше там — ако бях отворил прозореца, щях да задействам

алармената инсталация. Трябваше да се досетя! Просто нямаше как всички партерни прозорци и вратите към терасата да не са защитени.

Все още решен да избягам на всяка цена, намислих да опитам през първия етаж. Съвсем тихо открегнах вратата на всекидневната и надникнах в обширния вестибюл. Ослушах се. Виждах тъмната фигура на пазача край входната врата, но вече не ми изглеждаше заспал — поне не хъркаше. Зачаках. Наблюдавах през пролуката на вратата. Изведнъж пазачът стана и целият вестибюл лумна в светлина. Пазачът — нисък, набит човек с пистолет в ръката, гледаше към вратата на всекидневната, зад която бях аз. Пистолетът му не ме обезпокои. Бях сигурен, че няма да стреля. Чудех се дали и на входната врата има алармена система.

След това видях Мацо да слиза по стълбите. Беше със зелен копиринен халат, облечен върху оранжева пижама.

— О'кей, Марко — каза той. — Аз ще се погрижа. Пазачът посочи с пръст към вратата, зад която се криех.

— Да. Няма проблеми — отговори Мацо. — Спокойно.

Протегнах ръка, напипах ключа за лампата и го натиснах. Голямата всекидневна се обля в светлина. Аз се отдръпнах от вратата и застанах в средата на стаята.

Алармената система на френските прозорци беше задействала само от докосването на жицата! Свалих набързо преспапието от ръката си, мушнах го в джоба си заедно с лепенката и в този момент вратата се отвори.

Мацо застана на прага и ме погледна въпросително.

— Търсиш ли нещо? — попита той, пронизвайки ме с поглед.

— Не можах да заспя, Мацо — отговорих аз. — Излязох да поогледам наоколо.

Той се ухили.

— Като че ли си се нагласил да отидеш да спортуваш, а? — каза той и огледа костюма ми. — Не става сега. Какво ще кажеш за утре?

— Добре, Мацо — отговорих аз. — Утре. Той кимна и се отмести настрана.

— Ще си легнеш ли? Ако не можеш да заспиш, мога да ти дам хапче. Какво ще кажеш? Мога да ви дам каквото поискате, мистър Фергюсън — добави той високо.

Изоставих намерението си. Пазачът във вестибюла, Мацо и увереността, че на входната врата също има алармена инсталация ме убедиха, че е безпредметно да се опитвам да избягам по този начин. Поне бях научил нещо. От тази къща нямаше да мога да се измъкна лесно.

— Ще си легна — казах аз, преминах покрай Мацо и тръгнах нагоре по стълбите към апартамента си, без да обръщам внимание на пазача, който се беше втренчил в мен.

Мацо ме последва.

— Какво става с теб? — попита той, когато затвори след себе си вратата на всекидневната. — Мислиш си, че можеш да излезеш оттук? Всички изходи са с инсталация! Дори и аз не мога да изляза оттук през нощта!

Аз му се ухилих тъжно.

— Струваше си да опитам.

— Какво ти става, дявол да го вземе? — продължи той. — Плащат ти повече от добре. Защо искаш да се махнеш?

Погледнах го.

Наистина ли беше толкова безмозъчен?

— Добре, Мацо, върви да си лягаш. Съжалявам, че те събудих.

Влязох в спалнята.

Чух как вратата се затваря. Изчаках малко, отидох до нея и натиснах внимателно дръжката. Бях заключен отвън.

* * *

Мацо докара количката със закуската към 9,15 часа.

Бях успял да поспя час-два, но преди това бях мислил много. Нямах никакво време. Беше повече от вероятно да не успея да избягам. Къщата се охраняваше твърде добре — не виждах как бих могъл да го направя.

Ами ако Лорета наистина успееше да убеди Мацо да убие мисис Хариет? От жена като нея можеше да се очаква всичко. Трябваше да предупредя мисис Хариет. Трябваше да ѝ кажа, че Лорета не е омъжена за сина ѝ, че се опитва да ме накара да фалшифицирам

брачното свидетелство и завещанието. Трябваше да ѝ кажа, да се пази от Мацо.

А какво щеше да ми се случи, след като я предупредя за намеренията на Лорета? Все още държах в ръката си главния коз — можех да откажа да подпиша останалите документи. След това, докато трескаво се въртах и мях в мрака, се замислих за Дюран. Би ли могъл да ме принуди да подпиша тези документи? Да ме принуди със сила? Спомних си разказите на баща ми, който беше воювал през Втората световна война. За това, как са били измъчвани чуждите агенти и как и най-непреклонните от тях са били пречупвани и заставяни да говорят. Бях сигурен, че Дюран би направил всичко възможно, за да ме принуди да подпиша последните документи, освен да ме убие. Дали този мой коз всъщност беше толкова силен? Най-накрая успях да заспя и ме събуди Мацо със закуската.

— Зле ли се чувстваш? — попита той. — Нищо не може да те ободри така, както малко водка с доматиен сок.

— Само кафе, Мацо.

— Искаш ли да потичаме из имението? — ухили се той.

— Не. Кажи на мисис Хариет, че искам да говоря с нея.

Малките му очички трепнаха.

— За какво ти е? — гласът му стана рязък.

— Кажи ѝ.

Аз се измъкнах от леглото и влязох в банята. Взех набързо душ, избърснах се и се върнах в спалнята. Мацо си беше отишъл.

Изпих кафето, без да докосна пържените яйца, изпуших една цигара и се облякох. По това време вече приближаваше 10 часът. Влязох във всекидневната и заварих Мацо да седи на едно кресло и да гледа тавана.

— Каза ли на мисис Хариет? — попитах го аз.

— Твърде рано е за нея — отговори той и посочи един от телефоните на бюрото. — Този работи. Можеш да се обадиш в банката.

Взех номера на „Чейс Нашънъл Банк“ от една от разписките за хиляда долара. Седнах зад бюрото, вдигнах слушалката и набрах. Докато чаках да ми отговорят, започнах да мисля отново. Дали да не им кажа да предупредят полицията? Може би трябва да се разкрещя за

помощ? Мацо стана, приближи се до мен и тези мисли излетяха от главата ми.

— Внимавай. Ще говориш само по същество, нали? Обади се женски глас и аз казах:

— Искам да проверя дали във вашата банка има сметка на името на Джери Стивънс.

— Момент, моля.

След това се обади мъжки глас.

— Казвам се Джери Стивънс. Искам да проверя дали на мое име е открита банкова сметка при вас и дали в нея е внесена сумата от седем хиляди долара.

— Един момент, мистър Стивънс. Последва дълга пауза, след което гласът каза:

— Да, мистър Стивънс. Сумата от седем хиляди долара е внесена в сметката ви вчера, с банков превод. Всичко е наред.

— Благодаря ви — отговорих аз. — А кой... Голямата ръка на Мацо прекъсна линията.

— Това е всичко — каза той. — Сега доволен ли си? Е, поне бях сигурен, че на мое име в банката има седем хиляди долара, които щяха да ме чакат, ако някога успея да се измъкна от този кошмар.

— Доволен съм — отговорих аз. — А сега искам да говоря с мисис Хариет.

— Да, чух вече — ухили се Мацо. — Ще говориш с нея. Тя вече не е млада и става късно, но ще говориш. Ще го уредя. Какво ще кажеш да се поразкършим малко?

— Не точно сега. Ще почакам.

— Добре — сви рамене Мацо. — Искаш ли нещо специално за обяд?

— Искам да говоря с мисис Хариет! — почти изкрещях в отговор. — По дяволите скапания обяд!

— Успокой се. Ще поговоря с готвача. — Мацо отиде до спалнята и изкара количката. — Само се успокой, става ли?

Той излезе и затвори вратата след себе си. Чух превъртането на ключа.

Мисис Хариет влезе във всекидневната ми след час, с пудела в ръце. Беше облечена с черен костюм с панталон, с тъмночервена яка и маншети. Едно копче с блестящ диамант украсяваше ансамбъла.

— Добро утро, Джери, скъпи — поздрави тя с усмивка. — Мацо ми каза, че си искал да говориш с мен. — Отиде до един стол и седна. — Надявам се, че си удовлетворен. Надявам се, че вече всичко е наред. Разбрах, че си се обаждал в банката. Вече си убеден, че обещаните ти пари са внесени, нали? Седнах срещу нея.

— Парите, които трябваше да получа, са внесени едва вчера. Бяха ми обещани по хиляда долара на ден. Те бяха внесени в банката, единствено защото вчера ви предупредих, че ще престана да ви се подчинявам. Това не ми вдъхва увереност, мисис Хариет.

Тя се засмя весело.

— Скъпи Джери! Ти наистина нищо не разбираш от финанси, нали? Нека ти обясня. Да внасям в банката по хиляда долара всеки ден би било чиста загуба за мен. Парите печелят пари. Дори и хиляда долара носят печалба. Не много, но капка по капка става вир. Щяхме да ти платим цялата сума наведнъж, когато всичко свърши. Можеш да ми вярваш. Семейство Фергюсън винаги държи на обещанията си. Както и да е. Няма защо да се безпокоиш. Щом толкова държиш, всеки ден, докато си тук, в банковата ти сметка ще бъдат внасяни по хиляда долара. В края на седмицата ще можеш да се обадиш отново, за да се увериш. — Тя започна да си играе с ухото на пудела. — Доволен ли си сега?

Нямаше какво да кажа. Свих рамене.

— Радвам се, че си доволен. — Тя продължаваше да се усмихва. — Мацо ми каза, че си се опитал да избягаш. Не беше ли това доста глупава постъпка от твоя страна? Може би е някаква неочаквана реакция на нервна почва? — Малките й тъмни очи изведнъж ме погледнаха ледено. — Няма да се опитваш да го направиш отново, нали?

— Ако мога, ще го направя — отговорих аз. — Не обещавам нищо.

— Скъпи Джери! Колко жалко! Защо искаш да си отидеш, когато печелиш толкова много пари?

— Поисках да говоря с вас, защото Лорета възнамерява да ви убие.

Тя повдигна вежди.

— Мислиш ли?

— Мисис Хариет! Тази къща е кошмарна! Лорета ми каза, че смята да накара Мацо да се промъкне в стаята ви докато спите и да ви удуши с възглавница. Каза ми още, че го е прелъстила и че може да го накара да направи всичко, което си пожелае. Чудно ли ви е още защо искам да се махна от това проклето място? Казвам ви, че могат да ви убият и освен това не е изключено след това да прехвърлят всичко на моята глава!

— Колко мило от твоя страна, Джери! Колко мило е, че си помислил за мен! — Пръстите й продължаваха да си играят с ухото на пудела.

— Разбрахте ли какво ви казах? — попитах аз.

— Разбира се, Джери, скъпи. И какво още ти наговори Ета?

Втренчих се в нея. Бях си въобразил, че когато й кажа за намеренията на Лорета, тя ще реагира, макар и да не знаех точно как, само че мисис Хариет седеше пред мен напълно спокойна и не преставахе да гали пудела си.

— И двете с Лорета ли сте побъркани? — избухнах аз. — Мисис Хариет, могат да се опитат да ви убият всеки момент!

Тя се разсмя весело и смехът й застърга по нервите ми.

— Милият Джери! Високо ценя лоялността ти! Но нищо такова няма да се случи. Моля те, не се безпокой за това.

Започнах да се потя.

— Много добре. Предупредих ви! Щом смятате, че нищо няма да се случи, ваша си работа! Аз ви казах.

— Разбира се, Джери, скъпи! Много мило от твоя страна. А Ета каза ли ти случайно, че синът ми е болен?

Ръцете ми започнаха да се свиват и отпускат.

— Каза ми. Каза ми, че е в лявото крило на къщата и че за него се грижи болногледач.

— Предполагам, освен това ти е казала, че не е женена за сина ми.

Погледнах я с увиснала челюст.

— Знаете и това?

— Каза ти го, нали?

— Да.

Мисис Хариет отново се разсмя весело.

— А каза ли ти, че е повикала един свещеник, който трябва да донесе подправен брачен регистър? И че ти трябва да го подпишеш от името на сина ми?

— Значи знаете всичко? И за завещанието?

— Разбира се! Милият Джери! Кой знае колко си се притеснявал! Ти се справяш чудесно със задачата си. Ти си идеалният двойник на сина ми, но, уверявам те, той е извън страната. И си толкова лоялен към мен! Ще бъда съвсем откровена с теб, Джери. — Тя се наведе напред и потупа коляното ми. — Ще ти кажа горчивата истина, но при пълна дискретност от твоя страна. Боя се, че мистър Дюран няма да одобри това, но няма значение. Ти имаш право да знаеш истината.

Аз продължих да я гледам изумено.

— Джери, скъпи, трябва да ми обещаеш, че няма да казваш на никого това, което ще чуеш. — Очите ѝ се впиха в моите. — Обещавах ли?

Трябваше да науча. Положението, в което се намирах, можеше да ме побърка.

— Да, обещавам — отговорих аз и зачаках.

— Радвам се, Джери. Виждаш ли, всичко това вече се е случвало. Ета разказа съвсем същото на Лари Едуардс и той, също така обезпокоен, както и ти, дойде при мен. Предполагам, че и на теб е предложила два милиона долара, за да фалшифицираш подписа на сина ми? — Мисис Хариет кимна. — Да, разбира се, че го е направила. На Лари беше предложила същото. Опитах се да го успокоя, но той повече не искаше да ни сътрудничи. — Тя ме погледна втренчено. — Платих му и си замина. — Мисис Хариет поклати тъжно глава. — Толкова симпатичен млад човек! Жалко, че му се случи онази ужасна катастрофа.

Устата ми пресъхна. Заплахата беше съвсем неприкрита.

— Предполагам, че се тревожиш и недоумяваш, Джери — продължи тя. — Разбира се, че Ета е съпруга на сина ми. Ожениха се преди две години. Не те принуждавам да ми вярваш, ще ти представя доказателства.

Мисис Хариет пусна пудела на пода, отиде до един от шкафите и го отвори. Върна се с голям плик.

— Виж сам. Това са снимките от сватбата им. Беше доста голямо събитие. — И тя остави плика на коленете ми.

Извадих няколко снимки. Лорета, сияеща от щастие, с бяла булчинска рокля и воал, хванала за ръка Джон Мерил Фергюсън. Около тях имаше и други хора — мисис Хариет, Дюран, няколко физиономии, които не ми говореха нищо. Прегледах и останалите снимки — Лорета разрязва сватбената торта, тя и Джон Мерил Фергюсън вдигат на здравица с шампанско и така нататък.

Мушнах снимките обратно в плика и погледнах мисис Хариет.

— Тогава защо тя ми каза, че не е женена за сина ви? — попитах аз с неуверен глас.

— Това, разбира се, е тайната, която със сина ми внимателно крием от близо година — отговори мисис Хариет тихо. — Имаме нужда от съдействието ти, Джери. Ти ми демонстрира лоялността си. Трябва да научиш истината. Обеща ми да не казваш тези неща на никого, след като си тръгнеш оттук. Вярвам на обещанието ти. — Тя протегна ръка и пак ме потупа по коляното. — Лорета е душевно болна.

Това не ме изненада. Вече предполагах нещо подобно.

— Значи всички тези приказки, че не са женени, че синът ви е болен, че ще накара Мацо да ви убие, са били приказки на побъркан човек?

— Разбира се, Джери, скъпи! Мацо никога не би помислил да направи подобно нещо! Аз му имам пълно доверие!

— Тя каза, че го е прелъстила. Отново веселият смях.

— Горката Ета вечно страда от сексуални фантазии. Тя прелъсти горкия Лари. — Мисис Хариет ме погледна лукаво. — Предполагам, че и теб, Джери. Мога да разбера това. Мъжете я намират много привлекателна. Но не и Мацо, горкият. Неговата мъжественост, нека се изразя така, пострада във вьетнамската война. Той не може да спи с жени.

Беше ми необходимо известно време докато осъзная какво ми казва, след това попитах:

— Значи синът ви не е заключен с болногледач зад решетките в лявото крило?

— О, ти си забелязал тези прозорци? Понякога се налага за по-голяма безопасност да затваряме Ета. Да, там наистина има болногледач. Решетките поставихме заради безопасността ѝ. Веднъж едва не се хвърли през прозореца. Заболяването ѝ е доста особено. —

Мисис Хариет замълча, за да издаде някакви гукащи звуци, адресирани към кучето и продължи: — Всичко започна със спонтанния ѝ аборт. И двамата със сина ми копнееха да имат дете. Тя забременя, но не можа да го износи... Беше момченце... От този момент сякаш рухна. Започна да си въобразява разни неща. Забелязахме, че когато луната е пълна, състоянието ѝ се влошава особено и че се налага да я държим затворена. След като мине пълнолунието се оправя и става достатъчно разумна, за да води нормален живот. Аз винаги идвам тук, когато има пълнолуние и Джон не си е у дома. След няколко дни отново ще има пълнолуние и изглежда ще се наложи да я затворим. Консултирали сме се с най-големите специалисти — при пълна дискретност, разбира се, но никой не е в състояние да направи каквото и да било. — Тя се облегна назад и отново започна да си играе с пудела. — Това е, Джери. Сега знаеш трагичната ни тайна. Синът ми не желае никой да знае за Ета. Той я обожава. Моля те да бъдеш търпелив и да продължиш да ни сътрудничиш както досега. Още малко остана.

Замислих се за Дари Едуардс. Изглежда наистина беше пожелал да се махне, беше отказал да прави каквото искат от него и го беше сполетяла фаталната злополука. Това не биваше да се случи с мен!

— Благодаря за доверието, мисис Хариет — казах аз с искрен глас. — Сега, след като знам фактите, разбира се, можете да разчитате на мен както досега. Тя ми се усмихна лъчезарно.

— Радвам се. А и ти няма да съжаляваш за решението си. Не обръщай никакво внимание на приказките на горката Ета. Бъди мил с нея. Обещай ѝ да направиш каквото поиска от теб. През следващите няколко дни фантазията ѝ ще става все по-богата и по-богата. — Мисис Хариет стана. — Не забравяй, Джери, скъпи, Джон има огромно влияние. Нашето семейство винаги се отблагодарява щедро на тези, които му оказват помощ. — Тя отиде до вратата. — Приятен обяд. Поръчай на Мацо каквото си пожелаеш.

Мисис Хариет отвори вратата, огледа ме още веднъж с малките си тъмни очички и добави:

— Желая ти приятен ден. И излезе.

* * *

След лекия обяд Мацо предложи да поиграем тенис.

Не можех да остана в стаята през целия слънчев следобед и се съгласих, но не бях в добро настроение. В резултат Мацо с лекота ме би три сета подред.

Когато си тръгнахме от корта, той ме погледна замислено и попита:

— Нещо тормози ли те? Днес игра много лошо.

— Не съм в настроение — отговорих аз. — Кажи ми, Мацо, бил ли си във Виетнам?

— Кой? Аз? — Той се засмя презрително. — Шефът дръпна някои конци и ме отърва. Всички слушат какво казва шефа. Като негов бодигард бях прекалено важен, за да ме изпратят да пърдя във Виетнам. — Той замълча и ме погледна. — Защо питаш?

— Просто така. Аз съм бил там.

— Не, аз не съм. Онази бъркотия беше само за леваците.

Прибрах се, за да взема душ. След като се облякох, отидох във всекидневната и седнах.

Мисис Хариет ме беше излъгала, че Мацо е бил раняван във Виетнам и вече не може да спи с жени. Защо? След като ме беше излъгала за него, беше ли ме излъгала и за Лорета? Възможно ли беше тези сватбени снимки да са подправени? Да се направи фотомонтаж не е никак трудно. Отидох до шкафа, от който ги беше извадила и го отворих, но вътре имаше само празни рафтове. Много добре помнех, че след като ги разгледах, ги сложих на бюрото. Някой ги беше прибрал докато съм бил навън, за да играя тенис с Мацо.

Върнах се на стола. На кого да вярвам?

Джон Мерил Фергюсън ли се намираше зад решетките в лявото крило или те наистина бяха предназначени за Лорета?

Може би и двете жени не бяха с всички си? Вече бях убеден, че няма да мога да избягам през нощта. Денем можех да се разхождам из имението с Мацо. Отидох до прозореца и погледнах навън към обширната ливада. Двете гори бяха на мястото си. Отидох в спалнята и погледнах към плувния басейн. И тук сякаш не бяха мръднали. А дали нямаше още хора, скрити сред дърветата?

Знаех, че мога да просна Мацо, а след това накъде?

Имението беше оградено от четириметрова каменна стена. Можех ли да се покатеря по нея? Представих си как се опитвам и

горилите приближават. Не, нямаше да успея. Върнах се до прозореца на всекидневната. Вратите на тройния гараж вляво бяха отворени. Вътре видях ролс-ройса, един кадилак и един ягуар. Спомних си голямата желязна порта на изхода. Ако се засилех с тежка и здрава кола като ролса, може би нямаше да издържи и щях да успея да се измъкна. Ако заключа вратите и вдигна прозорците, никой нямаше да може да ме спре.

Това беше начинът!

Придърпах стола до прозореца и започнах да наблюдавам гаража. Беше 17.15.

След десетина минути японецът слезе по една външна стълба от пристройката над гаража. Беше с униформените си панталони, по риза.

Бях го забравил. Той би могъл да ми създаде проблеми. Щеше ли да се наложи да се справя с него както с Мацо? Надеждата ми да се измъкна малко помръкна. Японците могат да са много опасни — бързи, ловки... Освен това знаят джудо, карате... Спомних си един шпионски филм, в който трябваше да се бия срещу японец. Той буквално ме размаза на земята и се наложи режисьорът да го укроти.

А може би, когато предприемех бягството, шофьорът нямаше да е наблизо?

Замислих се дали ще намеря ключа в стартера. Ако не, бих ли могъл да запаля ролса без него? Отварянето на капака и суетенето с проводниците можеше да ме забави фатално.

Видях как японецът затвори вратите на гаража, качи се по стълбите и изчезна в пристройката.

Утре сутринта щях да кажа на Мацо, че искам да се раздвижа. Ще обиколим имението и ще стигнем до гаража.

Все още обмислях плана си, когато Мацо докара количката с вечерята.

— Пиле „Мериленд“ — обяви той. — Специално за теб.

— Говорих с мисис Хариет, Мацо — посрещнах го аз и се приближих до масата. — Тя ми каза, че Лорета е напълно побъркана. Какво мислиш по въпроса?

Мацо сложи пилето в чинията и я постави пред мен.

— Не си блъскай главата над думите на мисис Хариет. Гледай си работата, както аз гледам своята, и всичко ще е наред.

— И още нещо — продължих аз и го погледнах право в очите. — Тя ми каза, че топките ти са простреляни във Виетнам.

Мацо се втренчи в мен и лицето му изведнъж стана безизразно.

— Какво ти каза? Аз повторих.

— Колко пъти да повтарям? Изобщо не съм ходил в проклетия Виетнам! — озъби се той.

— Да, разбира се.

Започнах да се храня, а Мацо се отдалечи и продължи да ме гледа.

— Защо ѝ е да дрънка такива неща? — мърмореше той.

— Защото Лорета ми каза, че я чукаш, Мацо. Аз пък го казах на мисис Хариет. Тя ми обясни, че изобщо не можеш да спиш с жени заради раняването във Виетнам.

— Аз? Да спя с Лорета Фергюсън? — Мацо повиши глас. — Това е пълна лъжа!

— Мацо, Лорета ми каза, че те е закачила на въдицата си и че ще те накара да убиеш мисис Хариет. Да се промъкнеш в стаята ѝ, докато спи и да я удушиш с възглавница.

Говорех с небрежен тон. Оставих ножа и вилницата и се обърнах към него.

Мацо стоеше неподвижно и по челото му беше избила пот.

— Казвам ти това, защото имам нужда от теб като приятел. Ти също имаш нужда от мен. Лорета е достатъчно луда, за да ликвидира мисис Хариет и да обвини теб.

Имах чувството, че чувам как мозъкът му пращи. Стоеше пред мен като някаква огромна маймуна и се мъчеше да събере мислите си.

— Мацо, предупреждавам те. Тези две жени са много опасни. Като нищо ще ти лепнат обвинение в убийство, а ти няма да можеш да направиш нищо — казах аз.

Мацо се съвзе.

— Затваряй си устата! — озъби се той. — Ако продължаваш да дрънкаш такива неща, ще ти разчекна проклетата уста!

Излезе и затръшна вратата след себе си. Успях да посея семенцето на страха у него. Сигурен бях в това.

Утре щях да се опитам да избягам.

Прекарах безсънна нощ. Макар и да бях твърдо решен да избягам на следващата сутрин, колкото повече се замислях, толкова повече се убеждавах, че няма да успея.

Бях уверен, че ще мога да се справя с Мацо, но оставаше и японецът. Той ме безпокоеше — беше неизвестен фактор. Оставаше и проблемът с ключовете от колата. Дали шофьорът ги оставяше в ключалката на стартера? Това ми се струваше малко вероятно, но пък от друга страна наоколо имаше силна охрана и може би той смяташе, че няма кой да открадне колата точно тук.

Замислих се и за високата желязна порта на изхода. Дали пък нямаше да устои на удара с ролс-ройса?

Какво щях да правя, ако се окажеше достатъчно здрава? Въпреки тези съмнения, бях решен да опитам.

Тъкмо се бърснех, когато чух, че Мацо докарва закуската. Избърснах се, сложих си одеколон и отидох във всекидневната.

— Добро утро, Мацо — поздравих го аз. — Хайде да се поразходим тази сутрин. Ще ми се да потичам малко.

Планът ми беше да излезем да бягаме из имението и накрая да стигнем до гаража. Щях да му кажа, че никога не съм виждал двигателя на ролс-ройс и че искам да му хвърля едно око. След като влезем вътре, възнамерявах да го просна на земята, да се кача в колата, да заключа вратите отвътре и ако ключът е на мястото си, да подкарам.

— Тази сутрин ще ходиш в корпорацията — изръмжа Мацо в отговор.

Аз го изгледах изумено.

— Върнал ли се е мистър Дюран?

— Заповед на мисис Хариет. Изяж си закуската. Изведнъж гладът ми мина. Какво ми готвеха? Ако Дюран се беше върнал с последните документи за подпис, значи не ми бе останало никакво време.

Изпих кафето, хапнах една препечена филийка и оставих недокоснати пържените яйца с шунка.

Мацо влезе в спалнята. Последвах го и видях как вади от гардероба един костюм. *Това беше моят костюм!* Обзе ме паника.

— Няма да слагаш маската — каза Мацо. — Ще отидеш в офиса като Джери Стивънс, ясно ли е?

— Каква е тази работа?

— Задаваш твърде много въпроси. Плаща ти се, за да правиш каквото ти се каже. Обличай се. Тръгваме след половин час — и си излезе.

Останах неподвижен в продължение на няколко минути. Сърцето ми биеше до пръсване.

Ще отидеш в офиса като Джери Стивънс!

Това можеше да означава само едно нещо — Дюран се е върнал с последните документи, които трябваше да ме накара да подпиша, и след това щеше да ми каже, че мога да си вървя. Може би щеше да нареди на Мацо да ме придружи до летището в Маями и да ме качи на първия самолет за Лос Анджелис.

И по пътя за летището щеше да има бодване с игла и щях да престана да съществувам. Наистина загубих ума и дума от страх!

Отидох до барчето и си налях огромен скоч. Изпих го сякаш беше вода и зачаках да ми подейства. Размекнатият ми гръбначен стълб малко се втвърди.

„Хайде, Джери! — казах си. — Още не си умрял!“

Реших, когато пристигна в офиса, да откажа да подписвам. Това щеше да осуети плановете им. Какво ли щяха да предприемат в такъв случай? Е, поне щях да спечеля малко време.

Почувствах известно облекчение и си сложих собствените дрехи и обувки. След като толкова време бях носил суперкостюмите на Джон Мерил Фергюсън, моят ми се стори ужасен, когато се погледнах в огледалото. Бях забравил какъв опърпан вид имах съвсем до скоро. Не беше чудно, че Лу Пренц беше престанал да ме кани на обяд. Напълно приличах на това, което бях в действителност — безработен, беден второстепенен актьор. След това си спомних седемте хиляди долара в банката. Ако можех да се измъкна от тази каша, щях да подновя гардероба си и да тормозя Лу, докато не ми намери някоя работа. Но най-напред трябваше да се измъкна от кашата!

— Ще вземеш комплекта за гримиране — каза Мацо. Беше влязъл, без да го чуя.

— Какво е всичко това? — попитах аз настоятелно и го погледнах.

— Чу какво ти казах! Вземай го!

„Спокойно! — казах си, когато влязох в банята. — Ти имаш последната дума. Няма да подписваш нищо.“

Прибрах маската, мустаците и веждите в кутията, а Мацо я взе от мен. На леглото имаше куфар, в който видях един от костюмите на Джон Мерил Фергюсън, които бях носил преди. Мацо сложи вътре кутията с маската, затвори капака и щракна закопчалките.

— Да вървим.

Слязохме по стълбите и излязохме през отворената входна врата. Отвън чакаше едно очукано такси. На волана седеше Марко — нощният пазач. От сенките във вестибюла изникна един мъж, който пое куфара от Мацо.

— Това е Педро — представи ми го Мацо. — Той ще се грижи за теб. Прави каквото ти каже... Чаткаш ли?

Имах време да го огледам — нисък, набит, широкоплещест, с лек светлосин костюм и тъмнокафява панамена шапка.

Докато се снимах в киното, бях попадал на всякакви бандити й главорези, но този надминаваше всички тях. Мина ми през ум, че той може да е палачът ми. Приличаше точно на палач. Може би тъкмо той беше убил Лари Едуардс и Чарлс Дювайн.

— Ти няма ли да дойдеш? — попитах аз Мацо.

Той се ухили подигравателно:

— Днес имам друга работа. Върви с Педро. Той ще се погрижи за теб.

Педро ми махна да се качвам в таксито. Изпитах импулсивно желание да побягна, но видях двама души от охраната, застанали недалеч на слънце, да ни наблюдават. Облян в пот аз слязох по стълбите и се качих в таксито. Педро седна до мен на изтърбушената седалка. Колата потегли.

— Спокойно, мистър Стивънс — каза Педро тихо. — Вие си гледайте вашата работа, аз ще гледам моята. Съгласен?

Неговата работа? Да ме убие? Не казах нищо.

Когато стигнахме голямата желязна порта, аз се наведох напред и я огледах. Един човек отвори. Сега вече бях сигурен, че ако имам

възможност, бих могъл да я разбия с ролс-ройса, но дали изобщо щях да имам тази възможност? Не беше ли прекалено късно?

Отпуснах се на седалката и таксито се понесе към центъра на града. Дали пък да не побягна, когато сляза от таксито пред входа на „Фергюсън Електроник & Ойл Корпорейшън“. Там, щеше да има журналисти. Педро не би посмял да извади пистолет на улицата пред тях. Реших, да хукна веднага щом пристигнем. По пълната с хора улица Педро и останалите горили не можеха да ме преследват.

Тогава изведнъж таксито се отклони от главния булевард и тръгна по една пряка.

Погледнах Педро стреснат.

— Пътят не е отгук — казах с пресъхнала уста. Той се ухили.

— Ще минем през задния вход, мистър Стивънс — отговори той.

— Така няма да се притесняваме заради нахалните журналисти.

Сякаш беше прочел мислите ми. Отново ме обзе страх. Помислих си дори дали да не скоча от колата в движение. Погледнах вратата и видях, че дръжката за отваряне е свалена.

Тежката ръка на Педро улови моята.

— Спокойно, мистър Стивънс.

Таксито намали скорост и зави вдясно към някакъв подземен гараж. Бариерата се вдигна и влязохме.

От сенките изпълзяха трима души — бяха от охраната на Фергюсън. Те застанаха около колата — смълчани, бдителни, зловещи.

Педро слезе с куфара в ръка.

— Да тръгваме, мистър Стивънс.

Слязох от таксито и се огледах. Сякаш по даден знак, тримата се приближиха до мен, така че нямаше как да не тръгна с Педро към асансьора. Той натисна бутона. Влязохме в кабината и горилите се отдръпнаха.

Слязохме от асансьора и Педро ме поведе по дълъг коридор, след това отвори една врата и се отдръпна, за да мина.

— Спокойно, мистър Стивънс. Стойте и чакайте, става ли?

Влязох в луксозно обзаведена приемна, в която имаше двадесетина удобни кресла и маси, с разпръснати по тях списания.

— Седнете — каза Педро, след това се настани в едно от креслата и взе от масата списание „Плейбой“.

Отидох до големия прозорец и погледнах надолу към булевард „Парадайз“. Бяхме на двадесет и четвъртия етаж. Хората се виждаха като мравки, а колите — като миниатюрни играчки. Оттатък бяха плажът, палмите и морето.

Изведнъж Педро подсвири с уста.

— Тази кукла дори не си е кръстосала краката! — измърмори той. — С удоволствие бих си поиграл с нея!

Не му обърнах внимание. Умът ми работеше трескаво. Досега всичките ми планове за бягство бяха осуетени. Ами ако сега се втурна към вратата и се развикам за помощ? Ако...

В този момент вратата се отвори и на прага застана Соня Малкълм.

Видът ѝ донякъде ме успокои. Откакто попаднах в този кошмар тя беше единственото нормално човешко същество, което бях срещнал, но знаех, че не мога да забъркам и нея. Не бих могъл да ѝ обясня в каква помия съм се потопил. Едва ли щеше да ми се отдаде такава възможност, но дори и да ми се отдадеше, тя сигурно щеше да си помисли, че съм побъркан.

— Мистър Стивънс? — каза Соня Малкълм и ме погледна. — Моля последвайте ме.

Видях как приятните ѝ сериозни очи оглеждат критично протрития ми костюм и старите ми обувки. Изглежда беше свикнала с безупречно облечените богати бизнесмени, които идваха в офиса, но изражението на лицето ѝ не се промени.

Погледнах я в очите, но по нищо не пролича, дали ме е познала. А и защо да ме познае? Сега не бях скрит зад фасадата на Джон Мерил Фергюсън. Пред нея стоеше само Джери Стивънс — безработният, второстепенен актьор.

Последвах я в коридора. Педро стана, хвърли списанието с мърморене, взе куфара и тръгна след нас. Завихме по коридора и след малко видях вратата на кабинета на Джон Мерил Фергюсън.

„Зад тази врата — помислих си аз — ме чака Джо Дюран с последните документи за подпис.“ Опитах се да се овладеея.

Соня отвори вратата и застана встрани.

— Мистър Стивънс, сър.

Тя ме покани с ръка да вляза.

Прекрачих прага на познатия ми кабинет, където очаквах да видя Дюран. Замръзнах на мястото си, докато Соня затваряше вратата зад мен.

Вместо Дюран, зад бюрото, на което преди два дни бях седял аз самият, сега видях този, чийто двойник бях — Джон Мерил Фергюсън!

* * *

Мислите се движат със скоростта на светлината.

Докато седях и гледах мъжа, седнал зад бюрото, в главата ми се върна една случка. Веднъж един пиан известен актьор ме беше хванал за слушател и ми разказваше колко страшно нещо му се случило.

— Бях заспал, Джери — спомних си, че ми каза той тогава. — Изведнъж се събудих и се намерих застанал прав край леглото. Сякаш бях излязъл от тялото си и го гледах... Беше истинско, от плът и кръв, не отражение в огледалото. Самият аз! Това е най-страшното и мистериозно нещо, което съм преживявал! Аз... извън собственото си тяло!

Знаех, че са пиански брътвежи, но запомних думите му.

Сега сякаш аз бях излязъл от тялото си. Дни наред се бях виждал маскиран като Джон Мерил Фергюсън и си бях казвал, че бих могъл да съм Джон Мерил Фергюсън.

И сега напълно разбрах онзи пиан актьор — преживявах същото, което ми беше разказал той — нещо ужасяващо и в същото време мистериозно.

Джон Мерил Фергюсън стана, заобиколи бюрото и тръгна към мен с широка приветлива усмивка.

— Мистър Стивънс! — възкликна той, когато стигна до мен. — Не очаквахте да ме видите, нали? — Джон Мерил Фергюсън стисна ръката ми сърдечно. — Предполагам, че сте озадачен. Елате, трябва да поговорим.

Без да пуска ръката ми, той ме заведе до един стол.

— Не се притеснявайте толкова! Трябва да ви благодаря за много неща. — Приятелският му тон ме успокояваше. — Седнете. Хайде да пийнем нещо.

Седнах, а той отиде до барчето. Погледна ме през рамо и се ухили:

— Може би е малко рано, но никога не е прекалено рано за чаша шампанско.

Аз останах като вцепенен и се опитах да възвърна равновесието си, а той отвори бутилката, напълни чашите, подаде ми моята и седна срещу мен.

— Свършихте чудесна работа, мистър Стивънс — каза Фергюсън и вдигна чашата си. — Пия за ваше здраве.

Всичко това беше толкова неочаквано, че не можех да кажа и дума, но все пак успях да се овладеея, колкото да вдигна чашата с трепереща ръка и да отпия.

— И през ум не ми е минавало, че някой би могъл толкова сполучливо да се преобрази в моята особа... — Той остави чашата. — Видях ваши снимки. На тенис корта, тук, седнал зад това бюро, когато влизате в сградата. Бях изумен. Имах чувството, че са снимали мен самия! Чух и записа на телефонния ви разговор с Уолтър Бърн. Гласът ви не се различава от моя!

Говореше толкова приятелски и възторжено, че подобно на повечето актьори, не можех да не реагирам на похвалите му. Започнах да се отпускам.

— Сър — отговорих аз. — Бях нает, за да свърша тази работа и се радвам, че сте доволен.

— Доволен! Това е меко казано! — Усмивката му се разшири. — Мистър Стивънс, вие ми спестихте много пари. Мистър Стивънс... По дяволите тази официалност, хайде да си говорим на „ти“. Става ли?

Аз го гледах с увиснала челюст.

Един от най-богатите и влиятелни мъже в целия свят предлагаше на мен — второстепенния, безработен актьор, да си говорим на „ти“!

А как се отрази това на самолюбието ми!

— Нямам нищо против — отговорих. Той се засмя.

— О'кей, Джери. Ще ти дам време, за да си починеш. Ти свърши работата си фантастично. Чак не е за вярване. Успя да заблудиш пресата! Успя да заблудиш дори стария ми иконом! Без твоя помощ нямаше да мога да отида до Пекин и да уредя една много сериозна сделка. А всички лешояди, включително и тези от ЦРУ, си мислеха, че съм си у дома! — Лицето му изведнъж стана замислено. — Нашият

разговор е поверителен, Джери. Това, което казвам, не бива да излиза извън този кабинет, разбираш, нали?

— Да, мистър Фергюсън.

— Имам едно предложение за теб, но най-напред искам да чуя какво мислиш за бъдещето си като актьор. Желаш ли да се върнеш към нелекия актьорски живот или не? Бъди откровен с мен. Ако той те влече и желаш да продължиш, кажи ми и аз ще те разбера, но ако си готов да се откажеш, за теб имам едно много добро предложение, което ще ти осигури голяма заплата и ще премахне всичките ти финансови проблеми от сега нататък.

В ума ми се мярна Лу Пренц. Спомних си безкрайните тягостни дни, в които не правех нищо, освен да чакам да позвъни телефонът. Помислих си как ще се върна в Холивуд, ще наема някой малък апартамент и ще продължа да чакам и да се надявам. Потреперих от тази мисъл.

— Искам да сложа картите на масата, Джери — продължи Фергюсън, след като видя колебанието ми. — Това, което ще ти кажа, също е строго поверително. Начинът, по който се справи със задачата си, ми подсказа някои идеи. Предлагам ти да станеш мой постоянен сътрудник. Когато се наложи да изчезна незабелязано, ще заемаш мястото ми. Официално ще бъдеш мой личен секретар. Ще разполагаш със собствено бюро. Ще ти намеря някоя обикновена работа, с която ще оправдаем присъствието ти. Ще имаш много свободно време. Истинската ти работа ще бъде да ме заместваш, когато не желая да се шуми около пътуванията ми. Ще подписваш само маловажни документи. — Той замълча и се усмихна. — Просто не можех да повярвам, че подписите, които си сложил ти, са фалшиви! Ето това е предложението ми. А сега за условията. Ако приемеш, съм готов да ти плащам по сто хиляди долара годишно, отделно ще ти осигуря жилище и кола. Ще подпишем първоначален договор за седем години. Заплатата ти ще се увеличава с десет хиляди долара на всеки три години и ще можеш да го прекратиш по всяко време с шестмесечно предизвестие. — Той се усмихна. — Истината, Джери, е, че си твърде ценен, за да мога да си позволя да те изгубя. В замяна на това, което ти предлагам, ти ще ме освободиш от много проблеми и неприятности. Какво ще кажеш?

Гледах го зяпнал.

— Естествено, ти трябва да помислиш върху всичко това. Няма да те карам да бързаш. Преди да вземеш решение, искам да видиш новия си кабинет, колата и жилището, които ти предлагам. Ако приемеш условията ми, ще станеш член на персонала ми. Няма да имаш никаква сериозна работа докато съм тук, но когато се наложи да замина, ще заемаш мястото ми. Когато не ме заместваш, ще бъдеш свободен да правиш каквото си пожелаеш в този град. Ако някой от приятелите ти те попита какво работиш, ще казваш, че си мой личен секретар и че никой от корпорацията не говори за това, с което се занимава. Всичките ми хора са лоялни, ще очаквам лоялност и от теб.

Той стана, отиде до бюрото и натисна едно копче на интеркома.

— Мис Малкълм, може ли да дойдете за малко? — На мен каза: — Мис Малкълм също е моя секретарка и ще се погрижи за теб. Тя е в течение на всичко. Само Дюран, мис Малкълм и Мацо знаят какво всъщност стана. Можеш напълно да разчиташ на нея.

Соня влезе.

— Ще поверя мистър Стивънс на грижите ви, мис Малкълм — каза Фергюсън и й се усмихна. — Вие знаете какво да правите, нали?

— Да, сър.

Аз се изправих като в някакъв сън.

— Помисли за всичко това, Джери — каза Фергюсън и стисна ръката ми. — Ще ме уведомиш ли за решението си в шест часа тази вечер?

— Да, сър — отговорих аз и последвах Соня навън от кабинета.

Мислите ми се завъртяха в някаква вихрушка. Какво предложение само! Сто хиляди долара на година, плюс квартира и кола! И почти без работа! Щях да имам достатъчно време, за да опозная този прекрасен град.

И повече никакъв Мацо, никакъв Педро, никакви опасения, че могат да ме убият!

Просто не можех да повярвам!

Соня спря пред една врата и я отвори.

— Ще работим в един кабинет, мистър Стивънс — каза тя и ме въведе в голяма слънчева стая с две бюра, телефони, пишешци машини и интерком. Изгледът към морето беше фантастичен.

— Мистър Фергюсън е чудесен, нали? — каза Соня и се усмихна. — Той е като някакъв бог. Може да промени живота ти с едно

махване на ръка. Все още не мога да повярвам, че се спря на мен.

— Е, и аз имам късмет.

— Гледала съм ви по телевизията. Трябва да е чудесно да си кинозвезда.

— Не вярвайте, ако някой ви каже подобно нещо — отговорих аз. Соня ми харесваше. — С радост ще се махна от този занаят.

Тя се засмя.

— О, не! Искам да ми разкажете за него някой път. Но да вървим. Имате прекрасен дом и отлична кола...

Тя ме поведе по коридора до асансьорите и се спуснахме в подземния гараж.

— Ето я — каза Соня и посочи един двуместен бледосин Мерцедес с подвижен покрив. — Не е ли прекрасна?

Винаги си бях мечтал за Мерцедес. Обиколих колата, потупах ламарината и се усмихнах.

— Фантастична е!

Тя отвори вратата и се качи. — Трябва да бързаме, мистър Стивънс. Днес имам ужасно много работа.

Седнах зад волана и усетих върху себе си погледите на две от горилите. Подкарах към бариерата и тя се вдигна.

Боже! Сякаш се возех върху някакъв облак!

— Завийте вдясно и карайте по булеварда — упъти ме Соня. — Ще ви кажа къде да отбиете.

Сякаш бях в някакъв цветен сън — прекрасна кола, красива жена...

В края на булеварда ми каза да завия вляво към морето. Подкарах покрай препълнения с хора плаж и след като го отминахме трябваше да свия вдясно. Излязохме на тясна пясъчна алея.

— Оттук се стига до частния плаж на мистър Фергюсън — обясни Соня.

След малко спряхме пред желязна порта. Пазачът поздрави и отвори. Подкарах нататък по алеята и скоро стигнахме до някакъв висок жив плет и палми. Видях едно бунгало.

Спрях.

— Това ли е?

— Да. Това е едно от тях.

— Едно от тях?

— Има общо четири, но са напълно отделени едно от друго. Мистър Фергюсън вече не ги използва.

Слязох от колата и заедно със Соня приближихме към бунгалото. Бунгало?

Беше направено от дебели борови трупи, имаше голяма веранда с маса, столове и малък бар. Просто лъхаше на разкош.

Соня изтича нагоре по стъпалата, отвори вратата и ми махна да я последвам.

Влязох в уютна, луксозно обзаведена всекидневна. Имаше всичко — телевизор, стереоуредба, бар, кресла, бюро с два телефона... Полираните чамови дъски на пода бяха покрити с голям персийски килим, а по стените имаше картини.

Новият ми дом!

Просто не можех да повярвам.

— Има две спални, две бани и напълно обзаведена кухня — продължи Соня. — Имате късмет, мистър Стивънс. Това е истински рай!

Заведе ме в голямата спалня — огромно легло, шкафове, телевизор... Другата спалня беше по-малка, но също толкова луксозно обзаведена.

— За бунгалата се грижи мисис Суонсън — каза Соня. — В момента тук не живее никой друг. Тя ще ви приготви закуска и ще ви готви. Трябва само да наберете 22 на зеления телефон и да й кажете какво желаете. Разбрах, че умее да готви много добре. Ще се грижи и за прането ви.

— Невероятно!

— Хладилникът е добре зареден, но ако все пак имате нужда от нещо, можете да го поискате.

Тя погледна лицето ми и се засмя.

— Какво значи да работиш за мистър Фергюсън! Чудесно е, нали?

— Не питай! — промърморих аз.

Когато се върнахме обратно във всекидневната, отвън се чу клаксон на кола.

— Това е за мен, мистър Стивънс. Трябва да бързам. Ще се справите и без моя помощ, нали?

Тя ми се усмихна ослепително.

— Добре. Довиждане... Джери!

И тя хукна към чакащата я кола. На волана седеше Педро и чистеше зъбите си с клечка кибрит.

При вида му отново ме обхвана безпокойство. Наистина приличаше на убиец. Излязох на верандата, колата потегли и Соня ми махна.

Седнах на един шезлонг и се загледах към пясъка и морето.

Трябваше ми малко време, за да се адаптирам към новата ситуация. Всичко това беше като сън. Предната нощ се бях страхувал за живота си, а сега всичко това...

Ти си твърде ценен, за да те загубя.

Като се замислих над думите на Фергюсън, реших, че те не са лишени от смисъл. Фергюсън, който беше под непрекъснатото наблюдение на конкуренцията, на когото всячески пречеха да предприема нужните стъпки в бизнеса, беше открил идеалния си двойник — човек, който не само приличаше на него, но умееше да фалшифицира подписа му и дори да имитира гласа му. Срещу това той беше готов да подпише с мен договор за срок от седем години и да ми плаща по сто хиляди на година! На пръв поглед сумата ми изглеждаше прекалено голяма за такова нещо, но като се замислих за огромната империя на Фергюсън, за несметните му богатства, си дадох сметка, че тя за него е дреболия.

Трябваше да съм луд, за да не приема подобно предложение!

След като взех решението си, си спомних, че минава обяд и че съм гладен. Отидох в кухнята и отворих хладилника. Както каза Соня, той беше добре зареден. Напълних една чиния с пушено пиле, салам и салата, занесох я на верандата и седнах на една от масите.

„Човече — помислих си, когато започнах да ям, — ето това е животът!“

* * *

В 17,30 отидох с колата до „Фергюсън Електроник & Ойл Корпорейшън“ и влязох през задния вход. Човекът на бариерата ме позна, кимна за поздрав и я вдигна. Взех бързия асансьор за най-горния етаж.

Бях прекарал чудесен следобед, кроейки планове за бъдещето. Трябвах ми нови дрехи. Не можех да се въртя наоколо с протрития си костюм. Трябвах ми пари и си спомних, че в „Чейс Нашънъл Банк“ на мое име има седем хиляди долара. Обадох се по телефона и помолих да ги изпратят в клона в Парадайз сити. Обещаха да ги изпратят телеграфно веднага. След това поплувах. На дългия около миля плаж нямаше жив човек, така че влязох в морето гол. После отидох с колата до банката, подписах нужните формуляри, извадих си чекова книжка и изтеглих хиляда долара в брой.

Реших на следващия ден да се отдам на пазаруване.

Когато почуках на вратата на новия си кабинет и влязох, се чувствах като стокилограмов човек.

Соня пишеше нещо на машина. Тя вдигна глава и ми се усмихна.

— Всичко наред ли е?

— Не може да бъде по-добре — отговорих аз. — Мистър Фергюсън искаше да му се обадя в шест.

— В момента е свободен — каза тя и натисна копчето на интеркома.

Последва кратка пауза, след което се чу гласът на Фергюсън, гласът, който можех да имитирам така добре:

— Да, мис Малкълм?

— Мистър Стивънс е тук, сър.

— Добре. Нека дойде при мен.

Тя изключи линията и ми се усмихна.

— Хайде, Джери.

— Ако нямаш какво да правиш — казах аз, — защо не вечеряме заедно тази вечер?

Усмивката ѝ стана по-широка.

— С удоволствие, но най-напред виж какво иска мистър Фергюсън.

— Ще се върна веднага и ще измислим нещо. Преминах по коридора до вратата на Фергюсън, почуках и влязох.

Той беше зад бюрото си. На едно от креслата седеше Джо Дюран. Когато го видях, се сепнах. Изглежда ме със студен, стоманен поглед.

Фергюсън се изправи.

— Влизай, Джери — каза той със сърдечна усмивка, но забелязах, че в погледа му има напрежение. — Какво е решението ти?

Влязох и затворих вратата.

— За мен ще е удоволствие да работя за вас, сър. Напрежението в очите му изчезна.

— Седни — посочи ми той един стол недалеч от Дюран. — Това е добра вест. Доволен ли си от кабинета, колата и жилището?

— Разбира се, сър.

— Добре. Договорът е у Джо. За седем години, нали така?

— Да, сър.

— Ще получиш аванс. Осем хиляди триста тридесет и три долара — една месечна заплата. Мис Малкълм ще се погрижи да получиш чек и ще пресметне данъчните отчисления.

Седнах, а Дюран извади лист хартия и ми го подаде. Договорът беше най-обикновен, но го прочетох много внимателно. В него се излагаха условията — трябваше да стана личен секретар на Джон Мерил Фергюсън. Трябваше да получавам по сто хиляди долара на година с повишение от десет хиляди на всеки три години. Договорът можеше да бъде прекратен и от двете страни след шест месечно предизвестие.

Дюран ми подаде писалка и аз подписах. След това ми подаде копие, подписано от Джоузеф Дюран, вицепрезидент.

— Сега си част от нашия персонал — каза Фергюсън. — Не трябва да забравяш, че служителите ми не говорят за работата си. Ако журналистите те питат, ще казваш, че си мой личен секретар и нищо повече. Нали?

— Да, сър.

— А сега за теб има малко работа. Съжалявам, че започвам толкова бързо, но се налага. Заминавам след час. Искam да избегна пресата и всички останали. — Той махна с ръка към банята. — Дрехите и маската ти са там. Искam да се преоблечеш да излезеш през главния вход с Мацо. Ще отидете в моята резиденция и ще останеш там, докато се върна. Вероятно ще отсъствам само ден-два. Веднага след това ще бъдеш свободен да правиш каквото си пожелаеш в продължение на може би две седмици.

Прониза ме разочарование. Вече се бях подготвил да изляза със Соня, за да вечеряме. След това си спомних, че вече съм личен

секретар на Фергюсън срещу сумата от сто хиляди долара годишно.

— Да, сър.

Отидох в банята, където намерих куфара, донесен от Мацо.

След петнадесет минути вече бях преоблечен и си бях сложил маската. Докуцуках до вратата на банята и отворих.

Фергюсън стоеше до прозореца. Дюран го нямаше.

При отварянето на вратата Фергюсън се обърна и ме погледна. За миг остана като закован, втренчен в мен, след това вдигна ръка към лицето си. Аз също вдигнах ръка към лицето си. Той направи крачка назад. Аз направих крачка напред.

— Боже мой! — възкликна Фергюсън. — Чувствам се странно.

— Боже мой! — казах аз, имитирайки гласа му. — Чувствам се странно.

След това добавих със своя собствен глас:

— Радвам се, че одобрявате, сър.

Фергюсън се разсмя.

— Джери, ти си чудесен! Дявол да го вземе! Имам чувството, че се гледам в огледалото!

Той се приближи и се вгледа в мен.

— Това е забележителна маска! — потупа ме по рамото и се засмя. — Не бих повярвал, че е възможно. А и гласът... — След това погледна часовника си. — Имам само още няколко минути. — Отиде до интеркома, натисна бутона и каза: — Мацо, готов съм за теб.

Вратата се отвори и влезе Мацо.

— Заведи Джери у дома, Мацо — нареди му Фергюсън и се обърна към мен. — Моля те, прави каквото ти каже Мацо. Ти си дяволски добър артист.

И се усмихна.

— Да тръгваме! — каза Мацо.

Последвах го по коридора към асансьорите. Когато минах покрай вратата на новия си кабинет се поколебах. Щеше ми се да се отбия, за да се извиня на Соня за вечерта, но Мацо ме дръпна да продължавам.

Журналистите отново бяха пред вратата, но охраната ме качи в ролс-ройса без проблеми. Имах чувството, че гледам стар филм за втори път.

Колата потегли и чух припрените викове на репортерите: *Мистър Фергюсън! Само за момент, мистър Фергюсън!*

— Тези нахални копелета никога не се отказват — изръмжа Мацо.

Само преди няколко часа кроях планове как да открадна ролс-ройса, за да избягам, а сега бях член на екипа на Фергюсън и получавах заплата, за която не бих и мечтал.

Отпуснах се и се замислих за Соня. Тя беше мой тип жена. След няколко дни щях да я поканя отново на вечеря. Искях да задълбоча познанството си с нея — много го исках.

В апартамента на Фергюсън свалих маската и се върнах във всекидневната, където ме чакаше Мацо.

— Имам нови инструкции — каза той. — Според тях ти трябва да останеш в къщата, а аз няма нужда да се тревожа за теб. Можеш да ходиш където си искаш без маска, но не трябва да се доближаваш до портата, защото някой може да те види. Чаткаш ли?

— Искаш да кажеш, че не е задължително да стоя в тази стая, така ли? И мога да ходя навсякъде в имението?

— Точно така, приятел. Нали ти казах, че ще оцелееш? — той посочи зеления телефон на бюрото. Ако искаш нещо за ядене, обади се по този телефон. — Той отиде до вратата и се ухили. — Имам среща с една кукличка. Тази вечер смятам да се позабавлявам както трябва. Сега, приятел, можеш да правиш каквото искаш, само стой настрана от портата.

Без да престава да се хили, Мацо излезе от стаята.

Беше пет часът. Отидох до задния прозорец и погледнах плувния басейн. Стори ми се удивително примамлив. Беше ми трудно да повярвам, че вече мога да правя каквото си поискам, стига да не излизам от имението.

Съблякох се, сложих някакви плувки, които намерих в един от шкафове, взех кърпа от банята и слязох надолу по стълбите към големия вестибюл. Когато минавах по терасата към басейна, видях Мацо да потегля с ягуара. Махнах му с ръка, но той не ме забеляза.

Прекарах край басейна около час. Вечерното слънце беше чудесно. Когато се бършех, дойде Джонас и каза:

— Нещо за пиене, мистър Стивънс?

— Защо не? Искам едно много голямо и много сухо мартини.

— Веднага, мистър Стивънс. — И отиде до бара. „Дявол да го вземе! — помислих си аз. — Ето това е животът!“

Настаних се в един шезлонг и започнах да се наслаждавам на последните слънчеви лъчи. Джонас донесе питието.

— За вечеря мога да ви предложа пилешки гърдички в сос от омари, мистър Стивънс — каза той. — Или салата от скариди. Скаридите са изключително хубави.

— Става — казах аз и устата ми се изпълни със слюнка.

— Ще желаете ли да вечеряте в трапезарията или ще предпочетете апартамента си?

Погледнах го. Старото му, тъмно лице беше абсолютно безизразно.

— А мисис Хариет?

— Ще вечеря в стаята си.

— Мисис Лорета?

— Тя също ще вечеря в стаята си.

— Добре. Тогава и аз ще вечерям в апартамента на мистър Фергюсън.

— Разбира се, мистър Стивънс — отговори Джонас и си отиде.

Останах край басейна. Отпихах от питието си и гледах как слънцето бавно залязва. Все още не можех да повярвам, че всичко това се случва на мен. Вече не се чувствах застрашен. Намирах се в някакъв фантастичен сън. Спомних си дните, когато седях край телефона, без да правя нищо, буквално умрял от глад, и чаках часове наред да ми позвънят. А сега това!

Гледах как слънцето залязва и изгрява луната. Изведнъж си спомних думите на мисис Хариет: *„Когато настъпи пълнолунието, ще се наложи да я затворим.“*

Луната беше почти пълна. До истинското пълнолуние оставаха още три дни.

Замислих се за Лорета. Сега бях сигурен, че не е с всички си. Просто не можеше да е нормална! Само че не можех да приема и приказките на мисис Хариет за пристъпите при пълнолуние.

„Но защо да се тревожа?“ — казах си. Сега бях част от персонала на Фергюсън. Бях свободен. Вече никой не ме наблюдаваше. Джон Мерил Фергюсън — неимоверно богат и могъщ — беше доволен от мен. Какво повече можех да искам?

Станах от шезлонга и се прибрах в апартамента. Взех душ и облякох риза и памучни панталони от гардероба на Фергюсън.

Влязох във всекидневната и Джонас докара количката с вечерята.

Беше удивително вкусно. Джонас ми сервира и си отиде. Съжалявах, че съм сам. Колко по-добре щеше да е, ако бях със Соня! „След ден-два — казах си — и това ще стане. Само че не тук. Ще намерим някой тих ресторант край морето, осветен от луната и с приятна музика.“

Нахраних се, излязох на балкона и седнах на един шезлонг. Чувствах се невероятно. Гледах как луната се издига все повече и повече, наблюдавах хората от охраната, които обикаляха градината долу, но не давах пет пари за тях. Вече не ме засягаха. „Колко неочаквано може да се промени животът — мислех си аз. — До вчера ме беше страх да не ме убият, а сега нямам никакви грижи под слънцето.“

Към 22,50 угасих цигарата, станах от шезлонга и реших да си лягам. Избрах си едно романче от тези, които беше донесъл Мацо. Угасих лампите във всекидневната и влязох в спалнята. Запалих една лампа с прозявка. Доста неща се бяха случили през този ден, а и вечерята беше чудесна. Може би дори нямаше да чета, а веднага щях да заспя.

След това замръзнах на мястото си.

Край прозореца стоеше Лорета.

Докато седях на балкона и мислех за седемгодишния си договор, се удивлявах на това, колко внезапно може да се промени животът на човек, и се чувствах напълно спокоен. Всичко ми се беше струвало прекрасно, но в момента в който видях Лорета, спокойствието и радостта ми се изпариха.

— Здравей, Джери — каза тя и ми се усмихна. — Наблюдавах те. Изглеждаш щастлив.

Устата ми беше така изсъхнала, че не можах да кажа и дума. Гледах я като заек, нападнат от пор.

На слабата светлина, хвърляна от лампата, тя изглеждаше красива. Беше със светлосин копринен пенъоар, а дългите ѝ крака отдолу бяха голи.

Дали беше дошла, за да сподели леглото ми? Само мисълта, че мога да се докосна до тази проклета жена, ме ужаси.

— Да не би нещо да не в ред, Джери? — попита тя, леко наклонила глава на една страна с очакващ поглед.

— Изненадан съм — успях да промърморя аз, отидох до един стол и седнах. — Не очаквах да те видя.

— Трябва да поговоря с теб. Дюран се върна.

— Знам.

— Ходил си в корпорацията?

— Да.

— Какво искаше от теб?

— Да подпиша някои документи.

— Каза ли ти нещо за мен?

— Не.

— Завещанието не пристигна днес. Сигурно ще пристигне утре.

Аз не казах нищо.

— Вече не ми позволяват да виждам Джон. Тази сутрин отидох до апартамента му, но пред вратата имаше пазач. Каза ми, че Джон е много зле и никой не може да, влиза при него.

Спомних си думите на мисис Хариет: *„Не обръщай никакво внимание на приказките на горката Ета. Бъди мил с нея. Обещай ѝ да направиш каквото иска от теб. През следващите няколко дни фантазията ѝ ще става все по-богата и по-богата.“*

— Съжалявам — отговорих аз.

— Стаята му е над моята. През цялото време го чувам как се разхожда напред-назад. Като животно в клетка е. Напред-назад, напред-назад. — Тя ме погледна, а в големите ѝ теменужени очи се четеше страх. — Последния път, когато го видях, завесите бяха спуснати. Седеше в полумрак. Заприлича ми на статуя. Когато му заговорих, не каза нищо. Болногледачът му дори не ми позволи да се приближа до него. А сега вече не ме пускат и в стаята. Чудя се дали няма да умре. — Тя изведнъж удари дланта си с юмрук. — Какво ще стане с мен, ако умре? Старата кучка, ще пипне всичките му пари!

Слушах я и усещах ужаса в думите ѝ.

— Снощи опитах да отворя вратата ѝ. Сега старата кучка се заключва отвътре. Говорих и с Мацо. — Лорета вдигна отчаяно ръце. — Той се страхува от нея.

Зачудих се дали наистина е говорила с Мацо или това е поредната ѝ измислица. Главната ми грижа беше как да я накарам да ме остави на мира.

Последва дълга пауза, през която тя не отдели поглед от мен.

— Не казваш нищо, Джери. А аз разчитам на теб. Имам нужда от помощта ти. Ще платя за помощта ти. Помисли! Два милиона долара!

Мисис Хариет беше казала: *„След няколко дни ще има пълнолуние и ще я затворим отново. Обещай ѝ да направиш каквото поиска от теб.“*

— Не съм забравил — казах аз. — Трябва да помисля още малко. Сигурен съм, че ще намеря решение.

— На всяка цена! — Гласът ѝ стана твърд. — Мисли!

Лорета се изправи и добави:

— Наблюдават ме непрекъснато! Смятах, че мога да разчитам на Мацо, но... — Тя дойде до мен и прокара пръсти през косата ми. Докосването ѝ ме накара да потрепера. — Мили Джери! Мисли! Помогни ми!

Аз се изправих бързо.

— Не трябва да знаят, че идваш при мен. По-добре си върви.

Тя сложи ръка на рамото ми.

— За Бога, Джери! Не вярвай каквото ти говори старата кучка! Не вярвай каквото ти говори Дюран! Вярвай на мен!

Видях отчаянието и ужаса в очите ѝ. Спомних си Лари Едуардс и Чарлс Дювайн.

— Чуй ме, Джери! — продължи тя. — Не вярвай на никого! Вярвай само на мен!

Изтласках я до вратата.

— Да, успокой се. Вярвам ти.

— Заради теб самия, Джери! Бъди на моя страна. Не се оставяй да те убедят в измишльотините си! Предупреждавам те — тази стара кучка и Дюран Са зли и алчни дяволи! Могат да ме убият, Джери! Могат да убият и теб!

Отчаянието и безумието в гласа ѝ върнаха всичките ми стари страхове.

— Ще намеря решение — казах аз и отворих вратата. Тя се огледа боязливо в тъмния коридор и прошепна:

— Имаме толкова малко време, Джери. Ще дойда утре вечер. Намери решение — и си отиде бързо и безшумно.

Аз затворих вратата и излязох на балкона. Загледах се в осветената от луната ливада. Мисис Хариет беше казала, че Лорета е луда. Не можеше да е иначе! И все пак това предупреждение... „Могат да ме убият! Могат да убият и теб!“

Заставих се да погледна жестоките факти такива, каквито са. Бях сигурен, че са убили Лари Едуардс и Чарлс Дювайн. Обзе ме страх.

Седнах и се опитах да се успокоя. Замислих се за Джон Мерил Фергюсън с широката му, приветлива усмивка. „*Ти си твърде ценен, за да мога да те изгубя.*“ Замислих се за мисис Хариет. „*Тя забременя, но не може да го износи... Беше момченце... От този момент сякаш рухна. Започна да си въобразява разни неща.*“

Според мисис. Хариет, зад прозорците с железните решетки заключваха Лорета, когато получи поредния пристъп, но според самата Лорета, там държаха болния Джон Мерил Фергюсън...

„*Стаята му е над моята. През цялото време го чувам как се разхожда напред-назад. Като животно в клетка е. Напред-назад, напред-назад.*“

Измислици?

Изтрих запотеното си лице с опакото на ръката си. Тази сутрин бях срещнал Джон Мерил Фергюсън в кабинета му. Бях разговарял с него. Стъпките, за които говореше Лорета, изглежда бяха чиста фантазмагория. Фергюсън със сигурност не беше заключен в лявото крило на къщата. След това си спомних отчаяния, уплашен поглед на Лорета, когато ми говореше всичко това. *Нима наистина горе има някой?*

Трябваше да разбере на всяка цена.

Станах, отидох във всекидневната и опитах вратата към коридора. Все още беше отключена. Съвсем тихо излязох навън и се приближих до горния край на стълбата. Вестибюлт беше осветен, но нямаше охрана. Мацо каза, че сега съм един от техните хора. Изглежда пазачите бяха махнати, защото повече нямаше нужда от тях. Останах там доста време, докато реша как да стигна до лявото крило. После се върнах до началото на главния коридор и оттам тръгнах по левия, който беше съвсем слабо осветен. Щеше ми се да познавам вътрешното разположение на тази огромна къща. Отвън трите прозореца с решетките бяха в далечния край на фасадата, така че продължих предпазливо нататък.

Пред мен коридорът завиваше. Спрях и надникнах зад ъгъла. Нямаше охрана. Нямаше никой. Тръгнах отново. Имаше четири врати, които би трябвало да водят към онези стаи.

Прозорците с решетки бяха три. Подминах първата врата и спрях пред втората — това би трябвало да е първата стая с решетка на прозореца. Натиснах внимателно дръжката, но беше заключено. Опрях ухо до дървената повърхност и се вслушах. Не чух нищо. Отидох до третата врата. Отново опитах дръжката. И тук беше заключено. Отново се послушах.

Това, което чух, накара космите на тила ми да настръхнат — равномерни стъпки на човешки крака.

След малко чух кашляне, после стъпките продължиха.

Отдалечих се от вратата.

Значи Лорета не си беше измислила тези стъпки! Те бяха съвсем истински! Вътре имаше човек, който крачи, както каза тя, подобно на животно в клетка.

Но това не можеше да е Джон Мерил Фергюсън. Бях се срещнал с него само преди няколко часа — усмихнат приветливо, той ми беше

казал колко ценен съм и че не иска да ме загуби. Тогава кой беше вътре?

Прилепих още веднъж ухо до вратата и почувствах, че нещо меко докосва крака ми.

Това докосване едва не ме накара да излетя през покрива. Отскочих настрани и погледнах надолу.

Пуделът на мисис Хариет седеше на задните си лапи и ми махаше с предните.

* * *

Лежах на леглото в осветената от луната стая и умът ми работеше трескаво. Не можех да спя.

Кой беше затворникът зад решетките в лявото крило? В едно бях сигурен — това не беше Джон Мерил Фергюсън, както твърдеше Лорета. Нали го бях срещнал през деня? Нали бях подписал договор за седем години?

Кой би могъл да е затворникът?

Когато тръгнах към стаята си, пуделът ме последва. Затворих вратата под носа му. Уплаших се да не започне да лае, но не го направи.

Сега лежах на леглото и мислех за затворения горе човек и за Лорета, която каза, че ще дойде пак.

Нервите ми бяха опънати до скъсване. Опитах се да се успокоя с мисълта, че Лорета е луда. Сутринта щях да кажа на мисис Хариет, че продължава да ме тормози. Може би беше време да я затворят? През отворения прозорец се виждаше луната — почти пълна.

Да я затворят?

Мисис Хариет беше казала, че стаите с решетки са за Лорета, когато получи пристъп и не може да се владее.

Но там вече беше затворен някой!

Станах от леглото, защото знаех, че няма да мога да заспя, отидох във всекидневната и запалих лампата върху бюрото.

Тази къща ме потискаше. Копнеех да се измъкна от нея. Тук ставаше нещо зловещо, нещо твърде объркано, за да мога да го спра.

Седнах зад бюрото.

Навсякъде цареше тежка, потискаща тишина. Единственият звук, който чувах, беше равномерното тупкане на сърцето ми. Луната хвърляше причудливи сенки върху килима.

Часовникът на бюрото показваше 1,50.

Опитах се да разсъждавам. Всичко това не би трябвало да ме занимава. Сега бях част от екипа на Фергюсън. Бях подписал договор, съгласно който в продължение на следващите седем години трябваше да бъда негов двойник, когато замине, срещу невероятната заплата от сто хиляди долара годишно.

„Считай се за щастливец — мъчех се да се успокоя аз. — И в най-смелите си мечти не си си представял, че ще получиш такава работа. Как ли ще зяпне Лу Пренц от изумление, когато научи! Лягай си! Върви да спиш! Това, което става тук, няма нищо общо с теб. След няколко дни Джон Мерил Фергюсън ще се върне и ти ще живееш в луксозната къща край морето. Само след няколко дни ще можеш да поканиш Соня на вечеря.“

Само че сенките на Лари Едуардс и Чарлс Дювайн изглеждаха твърде близо до мен. Отчаяният поглед на Лорета не ми даваше мира. Имах чувството, че мисис Хариет и пуделът ѝ са в стаята при мен.

Стоях напълно неподвижен, изпълнен със страх, и тишината ме измъчваше. Изведнъж чух тих звук — щракване на метал. В тишината ми се стори, че чувам експлозия.

Реагирах. Станах и заставах неподвижно, послушах се. След това разбрах какъв беше този звук. Отидох бързо до вратата и натиснах дръжката.

Вратата беше заключена.

Някой беше превъртял ключа!

Втренчих се в бравата с разтуптяно сърце и ме обзе панически страх. Какво стана! Защо ме заключиха?

След това женски писък раздра тишината. От него кръвта буквално замръзна във вените ми. Ужасът в този писък ме накара да отстъпя потресен няколко крачки назад. Сърцето ми заби като бясно.

Последва миг тишина, после някакво шумолене и тъп удар, който ми се стори, че разтърсва цялата къща — такъв зловещ звук издава човешкото тяло, когато падне от високо и се удари в твърда повърхност.

Чаках и слушах с изтръпнали ръце и крака. След това чух гласове, мъжки гласове. Приблжих се до вратата и опрях ухо в повърхността ѝ.

Различих гласа на Мацо.

— Стой настрана, не я докосвай.

Друг мъжки глас отговори, но не успях да чуя какво.

— Извикай доктор Вайсман — пролая Мацо. Разбрах, че жената е умряла.

Мисис Хариет? Лорета?

Чух пуделът на мисис Хариет да джафка.

Този изпълнен с ужас писък, после звукът от падането! Това беше убийство!

След това изведнъж се чуха много гласове и сред тях ясно различих спокойния тембър на мисис Хариет, но тя говореше твърде тихо, за да разбере какво казва. Лорета!

„Могат да ме убият, Джери! Могат да убият и теб!“

Беше ми казала това преди по-малко от два маса... Те го бяха направили!

С олюляване стигнах до стола и седнах. Чувах гласове някъде отдолу — съвсем слаби. Пуделът беше престанал да лае. След няколко минути ключалката изщрака отново и вратата на стаята ми се отвори.

На прага застана мисис Хариет. Гледаше ме. Върху бялата си нощница беше облякла черен копринен пенъоар. Държеше пудела в ръце.

— Джери, скъпи — каза тя. — Толкова се радвам, че не си си легнал още. Случи се нещо ужасно. — Лицето ѝ беше напълно безизразно, но малките ѝ тъмносини очички блестяха. — Чу ли? Горката Ета! Падна от стълбите. Ходеше насън.

Мисис Хариет се приближи и седна до мен.

— Когато получи пристъп, винаги ходеше насън. Вгледах се в тази зловеща стара жена. Не казах нищо.

— Мисля, че е счупила гръбначния си стълб — продължи мисис Хариет, като си играеше с ухото на пудела. — Синът ми ще се разстрои толкова много! Толкова я обичаше!

Устата ми се изпълни със стомашни сокове. Изтичах до банята и повърнах. Трябваша ми няколко минути, за да се съвзема.

„Могат да убият и теб!“

Върнах се бавно във всекидневната.

— Горкият Джери! — каза мисис Хариет тихо. — Вие, хората на изкуството, сте толкова чувствителни! Ето, изпий това.

Тя ми подаде чаша, наполовина пълна със скоч. Отпих.

— Така е по-добре. — Потупа ме успокоително по ръката. — Джери, ще трябва да ни помогнеш. Ще дойде доктор Вайсман. Той ще трябва да повика полицията.

Отидох до стола и седнах.

— Джери! — Тонът ѝ ме накара да замръзна. — Ти си тук, за да помагаш! Престани да се държиш като дете! Чуваш ли какво ти казвам!

„Могат да убият и теб!“

Изпих уискито и се помъчих да се овладеея.

— Какво трябва да направя? — попитах, без да я гледам.

— Всички знаят, че Джон е тук. Той ще се върне най-рано след седмица. Не искам да му казвам какво се е случило преди да си дойде. Иначе ще се върне веднага. Това, което прави в момента, е от жизнена важност. Трябва да заемеш мястото му. Чуваш ли ме?

— Да.

— Сложи си маската. Ще кажа на доктор Вайсман, че си приел случилото се много тежко, но полицаите може би ще искат да поговорят с теб. Ще се погрижа да не те безпокоят прекалено много. Искам да разбереш следното. Ще кажеш, че Ета много рядко е ставала насън. Ако те питат, трябва да им кажеш само това, макар и да не смятам, че ще се наложи. Джон винаги се е грижил за полицията. Разбира се, ще има разследване, но няма да те викат. Джон винаги се е грижил и за съдебния лекар. Ще трябва да присъстваш на погребението. Ще бъдем само ние. А сега върви и си сложи маската.

Нямах избор. Тази стара жена ме плашеше до смърт. Бях сигурен, че именно тя е наредила да убият Лорета, така, както беше наредила да убият Лари Едуардс и Чарлс Дювайн.

Влязох в банята и с разтреперани ръце сложих маската си.

Дали пък сега, когато дойде полицията, не беше моят шанс да се измъкна от този кошмар? Дали да не разкъсам тази маска пред тях и да им кажа истината?

Спомних си приветливата усмивка на Джон Мерил Фергюсън.

„Ти си твърде ценен, за да мога да те загубя.“

Спомних си и договора за седем години. Замислих се за онези ужасни дни, когато седях край телефона и чаках, буквално умрял от глад.

След погребението тази ужасна старица щеше да се прибере в Сан Франциско и щях да се отърва от нея.

Замислих се за луксозната къща, в която щях да живея. Замислих се за Соня Малкълм.

„Това не е твоя работа“ — казах си. Моята работа беше да спечеля парите, които беше готов да ми плаща Джон Мерил Фергюсън.

Може би уискито ми вдъхна кураж. Докато намествах маската, реших, че въпреки всичко ще остана на работа при Фергюсън.

* * *

Изразът „Парите са власт“ е общоприето клише. В света на киното го бях чувал достатъчно често, но тъй като сам никога не бях разполагал с много пари, въобще нямах ясна представа какво точно означава то.

Тази нощ разбрах значението на този израз в цялата му зловеща сила.

С маската и един от черните костюми на Фергюсън аз застанах на балкона, намиращ се над главния вход на къщата.

Цялата градина беше осветена — английската ливада и желязната порта на входа на имението.

Десетина мъже седяха в полукръг пред вратата долу — главорезите от охраната. Докато гледах, един лъскав кадилак спря пред портата, отвори му и след това се плъзна по алеята към входа на къщата.

Предположих, че пристига доктор Вайсман. Излязох бързо от всекидневната и застанах в горния край на стълбището.

Вестибюлът беше ярко осветен. Долу, край стъпалата лежеше тялото на Лорета Мерил Фергюсън, все още със светлосиния пенъоар. Краката ѝ бяха голи. Отстрани стоеше Мацо с безизразно лице. Погледнах бръснатата му глава. Саблен удар?

Вероятно го беше видяла да се приближава и беше надала онзи писък... След това я е ударил по врата и е хвърлил тялото ѝ надолу по

стълбището.

Един висок, дебел мъж с властен вид и гъста бяла коса разговаряше с мисис Хариет. Не можех да чуя какво ѝ казва.

Разгледах го добре. Имаше едро лице, челюстите му издаваха добро хранене, беше облечен с черен безупречен костюм. Излъчваше надменност и арогантна самоувереност. Очевидно това беше доктор Вайсман.

Той коленичи край Лорета, докосна я леко, обърна главата ѝ, вдигна клепача ѝ и се изправи.

— Нищо не може да се направи мисис Фергюсън. Тя е мъртва — каза той със звучен баритон. — Оставете всичко на мен. Не трябва да я местим. Ще се обадя на шефа на полицията Таръл.

— Скъпи докторе, мисля, че първо трябва да поговорим — долових гласа на мисис Хариет. — Няма да ни отнеме много време.

Тя сложи ръка на лакътя му, дръпна го във всекидневната и затвори вратата.

Опрях ръце на парапета и зачаках. Мацо започна да се разхожда из вестибюла. На лицето му беше изписано безпокойство.

Минаха десет минути, след това вратата на всекидневната се отвори и отново се появиха доктор Вайсман и мисис Хариет.

— Синът ми е съкрушен, докторе. Не искам да го безпокоят.

— Разбира се, че няма. Да го прегледам ли? Може да му дам успокоително.

— Желаете да бъде сам.

— Разбирам. А сега, мисис Фергюсън, идете в стаята си и си легнете. Оставете всичко на мен. Ако се наложи, ще ви повикам.

— Разчитам на вас, докторе — каза мисис Хариет и го потупа по ръката. Тази ужасна старица изглежда си падаше по този жест. — Ако се наложи, ще бъда на ваше разположение.

Тя тръгна нагоре по стълбите, а аз бързо се прибрах в апартамента си и затворих вратата. Излязох на балкона.

Полицайте пристигнаха след десет минути с две коли. Дойде и линейка.

Доктор Вайсман беше задвижил нещата.

Видях двама цивилни агенти и един униформен сержант да се качват по стълбите. Върнах се във всекидневната и открях вратата към коридора. Мисис Хариет стоеше там, където бях стоял аз, беше

опряла ръце на парапета и гледаше втренчено надолу. Чух гласове. Най-силен беше сочният глас на доктор Вайсман, но не можех да доловя какво казва.

Целият театър свърши за по-малко от двадесет минути. Докато гледах в тъмнината, се чудех колко ли се кани мисис Хариет да плати на доктор Вайсман. Непосредственото ми впечатление беше, че този човек може да бъде купен, стига сумата да е достатъчно голяма.

Видях мисис Хариет да се отделя от парапета и да тръгва бавно надолу по стълбите. Аз излязох и заех мястото ѝ. Долу бяха двамата агенти. Сержантът стоеше край вратата. Доктор Вайсман владееше положението изцяло.

Мисис Хариет слезе при тях.

— Съжалявам, мадам — каза единият от агентите, — но се налага да ви зададем няколко въпроса. Разбирам, че моментът е неподходящ, но...

— Разбра се, разбира се — отговори мисис Хариет и попи очите си с кърпа. — Трябва да знаете, че синът ми изобщо не знае как е станало това. Той е шокиран, както ще потвърди доктор Вайсман, и не бива да бъде безпокоен.

— Разбирам, мадам — отговори агентът и тръгна към всекидневната. Мисис Хариет и доктор Вайсман го последваха.

Влязоха двама санитарии с носилка, качиха тялото на Лорета върху нея, покриха го с чаршаф и го изнесоха навън. Другият агент се приближи до Мацо и му заговори, а той започна да свива с безразличие маймунските си рамене.

Върнах се във всекидневната и седнах. Толкова ми се гадеше, че дори не можех да мисля.

Затварянето на автомобилни врати и ревът на двигателите ме накараха да стана отново. Излязох на балкона и видях полицейските коли и линейката да си тръгват.

Толкова! Ето това е силата на парите!

Върнах се в стаята и влезе мисис Хариет. Тя затвори вратата и ме погледна изпитателно.

— Скъпи Джери, всичко е уредено. Няма да има нужда от теб. — Старческите ѝ устни се разтеглиха в тържествуваща усмивка. — Лягай си. Вземи приспивателно, ако искаш. Не забравяй, че за горката Ета това все пак е спасение.

Мисис Хариет тръгна да си върви, спря до вратата, обърна се и добави:

— Джери, няма да се наложи да те викат на предварителното следствие. Доктор Вайсман ще се погрижи за всичко. Толкова мил и услужлив човек! Разбира се, ще трябва да дойдеш на кремацията, но никой няма да те безпокои. Лека нощ.

Тя ми махна с ръка и си тръгна. Следващите шест дни ми се сториха като шест години.

Мацо ми носеше храна. Не ми говореше, а и аз нямах какво да му кажа. По цели часове стоях на балкона и четях романчета. Вечер гледах телевизия. Мъчех се да се успокоя с мисълта, че съм на работа при Джон Мерил Фергюсън и че заплатата ми е сто хиляди долара годишно.

Само че твърде често си спомнях онзи писък и зловещото тупване, мислех за отчаянието в очите на Лорета и си спомнях думите ѝ: „За Бога, Джери! Не вярвай каквото ти казва тази стара кучка! Не вярвай каквото ти казва Дюран! Вярвай на мен!“

Мислех и за човека, който крачеше напред-назад в стаята с решетки на прозореца.

На сутринта на шестия ден дойде Мацо със закуската и каза:

— Всичко е уредено. Предварителното следствие мина като по вода. Слагай си маската. Ще горят Лорета тази сутрин в единадесет.

Искаше ми се да стоваря юмрука си върху маймунското му лице, искаше ми се да изкрещя, че е убиец. Станах и отидох в банята.

— Нещо притеснява ли те? — попита той и влезе след мен.

— Не е твоя работа. Разкарай се!

— Казвам ти, нямаше никакви проблеми — ухили се той доволно. — Слагай маската и облечи черен костюм.

Единствените опечалени бяхме аз, мисис Хариет и пуделът. Отидохме до крематориума с ролс-ройса. Пред него имаше една кола, а отзад още две.

Новината беше плъзнала и журналистите вече бяха пред входа — хиените репортери, фотографите, телевизионните екипи, осветителите и тълпата зяпачи. От трите коли се изсипаха горилите, пропуснаха да мине ролс-ройса и спряха напирещата тълпа.

Вътре ни чакаше застаряващ свещеник, на чието лице беше изписана професионална тъга. Изглеждаше изпълнен със

страхопочитание към мисис Хариет и мърмореше съчувствени слова. Проведе опелото бавно, сякаш се стремеше да оправдае заплата си, колкото се може по-добре.

Когато ковчегът започна да се плъзга към пещта, аз паднах на колене. От дете не бях се молил, но сега се помолих за Лорета.

Пуделът започна да джафка. Докато се мъчех да намеря подходящи думи за мъртвата, чух мисис Хариет да го укорява:

— Тихо, миличко! Дръж се почтително!

* * *

Бавно и мъчително минаха още два дни.

Хранех се, седях на балкона, четях и чаках.

На третата сутрин, когато седях след закуска на балкона, видях ролс-ройсът да излиза от гаража. Появи се Джонас с някакви куфари, които сложи в багажника, а след това излезе мисис Хариет с пудела. Каза му нещо, той ѝ се поклони почтително, след което тя се качи на задната седалка и колата потегли.

Колко благодарен бях, че виждам гърба ѝ!

Мацо влезе безшумно в стаята.

— Тази сутрин ще ходиш в корпорацията — каза той. — Сложи маската.

С ягуара ме закара до предния вход и горилите ме преведоха през тълпата чакащи журналисти. Отново чух обичайните умотелителни викове и видях блясъка на фотосветкавиците.

Качихме се с асансьора и влязохме в кабинета на Джон Мерил Фергюсън. Зад голямото бюро седеше Джоузеф Дюран.

— Ела, Стивънс — посрещна ме той и се усмихна пестеливо. Посочи ми стол.

Седнах.

— Трябва да ти благодаря за великолепно изпълнение по време на кремацията. Давам си сметка, какво изпитание е било за теб.

Едва ли можех да кажа нещо в отговор, така че замълчах.

— Мистър Фергюсън се върна — продължи Дюран. — Сега ще си свободен да правиш каквото поискаш поне две седмици. Ти доказва

на практика, че си незаменим наш служител и сме повече от доволни от теб.

— Благодаря, сър — отговорих аз.

Дюран се наведе напред и отвори куфарчето си. Отвътре извади чекова книжка.

— Това е първата ти месечна заплата, Стивънс. Плюс малка премия.

Станах и взех чека. Беше за десет хиляди долара.

— Благодаря, сър — казах аз и го прибрах в портфейла си.

— Сега можеш да вървиш. Свободен си. Махни маската. Дрехите ти са в другата баня, втората врата нататък по коридора. Прибери се в бунгалото си. — Ъгълчетата на устата му се извиха нагоре. — Разбрахме се, че няма да напускаш града, няма да разговаряш с журналисти и няма да споменаваш на никого за работата си.

— Да, сър.

— Добре, Стивънс. Върви и се забавлявай.

Аз тръгнах към вратата, спрях и се обърнах назад.

— Ще предадете ли на мистър Фергюсън искрените ми съболезнования за смъртта на жена му?

Усмивчицата му изчезна.

— Разбира се, Стивънс. Върви.

През следващите три часа ходих по магазините, за да си купя дрехи. Намерих един специализиран мъжки магазин и си устройих истински празник. Най-накрая, когато се сдобих с всичко необходимо, занесох покупките в мерцедеса и тръгнах към къщата на брега.

Пазачът на входа ме погледна, кимна и вдигна бариерата.

Докато карах по алеята, ми хрумна, че заменям един затвор с друг. И тук щяха да ме наблюдават, но ми беше все едно. Имах пари! Бях се махнал от онази зловеща къща и смятах наистина да се позабавлявам.

Беше едва обедно време. Веднага щом разопаковах покупките си и ги подредих в гардероба, се обадох във „Фергюсън Електроник & Ойл Корпорейшън“ и поисках да ме свържат с мис Соня Малкълм.

— Обажда се Джери Стивънс — казах аз, когато чух гласа й. — Съжалявам за онзи път. Какво ще кажеш да излезем довечера?

— С удоволствие — отговори тя и ми се стори, че го казва искрено.

— Соня — продължих аз, — не познавам този град. Къде бихме могли да отидем? Ще ми се да е някое приятно място, за предпочитане край морето. Току-що получих заплатата си. Парите не са проблем.

Тя се засмя.

— Е... — замисли се и накрая каза: — Има един ресторант на брега... „Албатрос“. Чувала съм, че е много хубав, но и скъп.

— Звучи добре. Ще дойда да те взема. Къде живееш?

— Не, няма нужда. Ще те чакам там. Имам кола. Трудно ще откриеш адреса ми.

— Никой адрес не е труден за намиране, щом там чака красиво момиче — казах аз. — Къде е?

— Към осем и половина, става ли? Ще бъда там. И затвори.

Аз бавно поставих слушалката на мястото ѝ. Добре, значи не желаете да знам къде живее. Може би имаше съквартирантка. Може би се притесняваше от квартала, в който живее, може би... свих рамене.

Важното беше, че щях да отида на вечеря със Соня Малкълм. Но бях любопитен. Опитах се да я открия в телефонния указател, обаче без успех. След това си спомних, че отскоро е секретарка и може би още не е вписана.

Обядвах и излязох на пустия плаж. Поплувах, полежах на слънце, после пак поплувах.

Излегнах се на сянка под една палма и се замислих за Лорета. Не исках да мисля за нея, но не можех да прогоня от главата си ужасния писък и злоещото строполяване на тялото ѝ. Спомних си крематориума, свещеника, пудела.

Изведнъж се почувствах самотен. Дали в тази къща на морския бряг щях да се чувствам така добре, както си мислех отначало? Погледнах пустия плаж. Бях свикнал да се движа сред хора, да разговарям. Внезапно обзелата ме самота и мрачните болезнени мисли ме потискаха ужасно.

Върнах се бавно в къщата. Пустотата ѝ също ме потискаше. Опитах се да мисля, че трябва да съм благодарен, задето разполагам с такова хубаво място, но знаех, че се самозалъгвам.

Колко много биха се променили нещата, ако Соня беше тук при мен, за да споделим целия този разкош! Разбрах, че съм се влюбил в

нея още от първия момент, в който я видях. Бях сигурен, че ако е при мен, наистина ще бъдем щастливи.

Замислих се за предстоящата вечер. Не бях сигурен за Соня. Изглеждаше добре разположена към мен. Дали би могла да изпита нещо повече от това? Вече не бях безработен второстепенен актьор. Сега бях Джери Стивънс — личният секретар на един от най-богатите и влиятелни хора на света. Имах заплата от сто хиляди долара!

„А защо си мислиш, че не те е харесала? — попитах се аз. — Боже! Дано да е!“

Изведнъж ми се прииска да се махна от тишината в тихата, самотна къща. Влязох в банята, взех душ, избърснах се внимателно и си сложих сивия, току-що купен костюм, подходяща риза, виненочервена вратовръзка и новите обувки. Погледнах се в огледалото и ми се стори, че изглеждам доста по-добре от преди.

Реших да сляза с колата по крайбрежния булевард, да намеря „Албатрос“ и да запазя някоя тиха маса, на която да можем да разговаряме. След това смятах да отида да разгледам града.

Тъкмо тръгвах, когато иззвъня телефонът. Звукът ме стресна, защото не го очаквах. Поколебах се и вдигнах слушалката.

— Да?

— Мистър Стивънс? — чух мъжки глас.

— Да. Кой се обажда?

— Мистър Стивънс, аз съм Джек Маклин и отговарям за персонала в нашата корпорация.

Гласът беше мек, но уверен. Този човек беше свикнал да заповядва.

— Така ли?

За мен длъжността, с която се представи, не означаваше нищо.

— Мистър Стивънс. Като новопостъпил в корпорацията, предполагам, че още не сте имали възможност да се запознаете с общите задължения на служителите.

— Дори не знаех, че има общи задължения — отговорих аз отегчено.

— Точно така, мистър Стивънс. Изпратих ви по пощата един екземпляр. Трябва да го получите утре. Налага се да го проучите внимателно.

— Добре — отговорих аз. — Благодаря, че се обадихте.

— Мистър Стивънс. За да предотвратя разочарованието ви по-късно, трябва да ви кажа, че съгласно един от основните ни принципи, нашите служители не могат да поддържат лични, извънслужебни връзки помежду си.

Изведнъж в главата ми нахлу кръв.

— Не ви разбирам — възкликнах аз.

— Доколкото ми е известно, поканили сте мис Соня Малкълм на вечеря.

— Това изобщо не ви засяга! — извиках аз.

— Мис Малкълм също е отскоро при нас. Тя не знаеше за съществуването на това наше правило — продължи той, сякаш не беше чул какво му казах. — Сега вече то е доведено до знанието й, аз уведомявам вас.

Побеснях така, че не можах да кажа дума. Докато се мъчех да се овладеея, спокойният глас продължи:

— Също така, мистър Стивънс, длъжен съм да ви уведомя, че в имотите на мистър Фергюсън имат право да влизат само упълномощени за това лица. Вие имате разрешение да живеете в една от къщите, но не можете да имате посетители.

— Слушайте — почти изкрещях. — Аз съм личният секретар на мистър Фергюсън! Тъпите ви правила не се отнасят за мен! Ще правя това, което ми харесва!

— Разбирам ви, мистър Стивънс. Естествено, вие ще поискате разрешение от мистър Дюран относно приемането на посетители, но мис Соня Малкълм ще трябва да ми се подчини.

И той затвори.

Побеснял от гняв, набрах номера на корпорацията.

— Фергюсън Електроник & Ойл Корпорейшън. Мога ли да ви бъда полезна? — каза приятен женски глас.

— Свържете ме с мис Соня Малкълм — изръмжах в отговор.

— Извинете, сър, това личен разговор ли е?

— Какво ви интересува? Свържете ме.

— Един момент, сър.

Зачаках, а кръвта запулсира в слепоочията ми. След доста време отново чух същия глас:

— Мис Малкълм е възпрепятствана и не може да ви се обади, сър. Да ви свържа ли с мистър Маклин?

Треснах слушалката.
Боже! Бях побеснял, като луд за връзване!

Вятърът шумолеше в листата на палмите. Морето блестеше от слънчевите лъчи. Плажът беше като някакъв златен килим.

И кой, по дяволите, се интересуваше от всичко това?

Обзе ме объркване, гняв, самота. Желаех Соня! Имах нужда от нея!

Седях на верандата и гледах пустия плаж. Една чайка излетя от огнения кръг на слънцето, спусна се над водата и изчезна с жален писък.

Все още чувах гласа на Джак Маклин: *„Мис Соня Малкълм ще трябва да ми се подчини.“*

Опитах се да се успокоя. Този нещастник си въобразяваше, че може да ми нарежда какво да правя, само че го очакваше истинска изненада! Нямах да позволя да се бърка в личните ми отношения със Соня Малкълм! Да върви по дяволите!

Взех решението си и отидох до мерцедеса, който бях паркирал под сянката на едни палми. Пазачът — поредният нисък набит и зловещо изглеждащ главорез, ми кимна свъсено и вдигна бариерата.

Подкарах към града. Беше 17,05. Нямах представа до колко часа е работното време във „Фергюсън Електроник & Ойл Корпорейшън“. Предположих, че служителите напускат сградата през задния вход. Трябваше да рискувам и да застана там.

Завих по страничната уличка, по която се стигаше до изхода на подземния гараж, намерих свободно място край тротоара, за да паркирам, и се приготвих да чакам. Мястото беше удобно. Виждах изхода на гаража и човека, дежурещ край бариерата.

Минутите се занизаха. Не преставах да гледам часовника си. Служителите започнаха да излизат малко след шест. Най-напред тръгнаха колите. Внимателно гледах хората в тях — всички бяха добре облечени, типични висши чиновници. След около двадесет минути заизлизах секретарките, обикновените служители, низшия персонал. Те бяха без коли.

Запалих двигателя и се наведох напред с разтуптяно сърце. Потокът от мъже и жени сякаш нямаше край. Някои от тях разговаряха, други спираха, за да разменят последни думи, преди да се сбогуват.

Най-накрая я видях. Изкачи се по наклонената рампа. Вървеше забързано и беше сама.

Никой не разговаряше с нея. Никой не ѝ махна с ръка. Беше нова служителка.

Тръгна надолу по улицата към булеварда. Оставих я да се отдалечи достатъчно и подкарах бавно след нея.

На булеварда възникна проблем. Наложих се да се включа във вечерното движение и се оказах заобиколен отвсякъде с движещи се коли. Виждах я как крачи по тротоара. Опитах се да намаля скоростта, но нетърпеливите клаксони зад мен веднага ме накараха да се откажа. Изпреварих я ядосан. Пред мен не се виждаше свободно място, за да мога да спра край бордюра. Докато я наблюдавах в страничното огледало, едва не се блъснах в колата пред мен. Соня продължаваше да върви по булеварда, но вече я бях изпреварил значително.

По тротоара също имаше много хора и можех да я изгубя от поглед. Не знаех къде живее! Тогава, малко пред мен, една кола се отдели бавно от бордюра и потегли. Аз веднага спрях на освободилото се място и без да заключавам колата, хукнах назад по тротоара, пробивайки си път между хората. Вглеждах се в тълпата като обезумял.

Зърнах я, когато завиваше в една от преките. Хукнах с всички сили, блъсках се в минувачите и се провирах между тях, докато не стигнах до ъгъла.

Видях я да се отдалечава бързо от тълпата на булеварда. Ускорих крачка и я настигнах.

— Соня!

Наоколо имаше само няколко души, които не ни обърнаха никакво внимание. Тя се втренчи в мен.

— Какво искаш?

Не за тази Соня бях мечтал. Погледът ѝ беше враждебен, в очите ѝ имаше страх.

— Соня! — повторих аз и спрях край нея. — Аз... Не успях да продължа.

— Остави ме на мира! — каза тя с твърда решителност. — Не искам да имам нищо общо с теб! Остави ме намира!

— Слушай, не се тревожи заради онзи глупак, Маклин. Аз съм личен секретар на Джон Фергюсън. Няма нужда да се съобразявам с никакви глупави правила. Ако те покания на вечеря, няма никакъв проблем да...

— За теб може и да няма проблем, Джери — каза тя троснато. — А сега ти ме изслушай! Получих тази работа с цената на невероятни усилия! Аз също съм секретарка на мистър Фергюсън, но мистър Маклин ми каза, че ако се сближа с теб или с друг служител на корпорацията, ще бъда уволнена. А сега си върви. Не смятам да изгубя работата си заради който и да било мъж! Ако не ме оставиш на мира, ще се оплача на мистър Маклин.

Тя се обърна и си тръгна, а аз останах загледан в гърба ѝ.

— Серт, а? — чух зад себе си добре познат глас. Обърнах се и видях Мацо, който ме гледаше с маймунската си усмивка.

— Жените са истински ад — продължи той, — но тази говори разумно. Тя има хубава работа, Джери. Помисли за нея, не за себе си.

Изглеждах го зяпнал от учудване. Не очаквах да чуя от него подобно нещо.

— Хайде да отидем да пийнем нещо — предложи той.

Тогава си спомних, че пред мен стои убиецът на Лорета.

— Върви на майната си! Ти и пиенето ти! — казах аз, блъснах го настрани и тръгнах към колата.

Седнах зад кормилото и се помъчих да овладеея яда и разочарованието си. Най-накрая успях. За Соня повече и дума не можеше да става. Предполагах, че се чувства не по-малко самотна от мен и че прие поканата ми с удоволствие, само че Маклин ѝ беше показал червен светофар. Горчивата истина беше, че едва ли за нея представлявах нещо повече от обикновена възможност да прекара приятна вечер в града.

Така че, сега трябваше да реша какво ще правя тази вечер. В този ужасен град не познавах никого. Помислих си за самотната къща край морето. Струваше ми се немислимо да се върна там. Също така немислимо беше да отида в някой ресторант и да вечерям сам. Спомних си за хората, на които бих могъл да се обадя, ако бях в Холивуд — напоследък ги бях зарязал, а също и те мен, защото няхах

никакви пари, но веднага щяха да дотичат, ако разберяха, че печеля по сто хиляди на година.

Скоро забравих тази мисъл. Тези така наречени приятели не струваха пукната пара.

Останах на мястото си съвсем оклюмал, когато изведнъж ми хрумна една идея. Трябваше да си намеря някакво занимание, за да не се побъркам от самотата. Защо да не опиша подробно всичко, което се беше случило, след като ми се обади Лиз Мартин, секретарката на Лу Пренц, за да ми каже, че за мен има работа?

Това щеше да ми помогне да забравя самотата в къщата край морето. Щях да опиша страховитата история за това, как станах двойник на Джон Мерил Фергюсън, за смъртта на Лари Едуардс, Чарлс Дювайн и Лорета, за мисис Хариет и нейния пудел, за Мацо и Дюран. Щях да напиша всичко това като роман с променени имена на хора и места. Единственият, който щях да нарека с истинското му име, щеше да бъде Лу Пренц. Знаех, че за него ще бъде истинско удоволствие да се види като герой от книга.

Струваше ми се, че тази история е уникална. Би могла да се превърне в бестселър! Можех дори да продам правата за филмирането ѝ и да играя главната роля!

Корпорацията на Фергюсън не би могла да възрази, ако опиша всичко това с променени имена. Никой не би повярвал, че нещо подобно може да се случи, но все пак щях да изчакам да изтече седемгодишния договор. Нямах намерение да се откажа от стоте хиляди годишно. Тази книга щеше да бъде нещо като застраховка за старините ми.

Но трябваше да започна да пиша сега, докато все още помня и най-малките подробности.

Къщата край морето би била идеалното място за работа. Там никой нямаше да ме безпокои. Щях да пиша сутрин, следобед да плувам и да обмислям сюжета, а вечер отново да пиша.

Подкарах по булеварда и спрях пред един магазин за преоценени стоки. Продавачът ме убеди да купя на старо една електрическа пишеща машина марка Ай Би Ем. Взах също листа за писане и резервни мастилени ленти.

Сложих всичко това в колата и подкарах към къщи. По пътя престанах да се чувствам самотен. Ръцете просто ме сърбяха да

започна.

Влязох в къщата и вътре заварих една едра усмихната негърка, която чистеше всекидневната. Каза ми, че името ѝ е мисис Суонсън. Спомних си, че Соня ми бе споменала за нея.

— Ако искате нещо специално за вечеря — добави мисис Суонсън, — просто ми кажете.

— Благодаря. Би било чудесно — отговорих аз, защото не ми се излизаше отново. — Но не искам нищо специално. Донесете ми каквото и да е.

— Имам чудесни пържоли.

— Прекрасно.

— Добре, мистър Стивънс. Ще ви донеса вечерята към осем часа.

Веднага щом тя си отиде, аз извадих пишещата машина от колата, включих я и започнах да се упражнявам. Сред многото други неща, които бях вършил, докато чаках да получа работа в киното, беше и писането на писма с различни предложения до този и онзи. След час възвърнах старата си скорост.

Напълних една чаша с уиски и излязох на верандата, за да обмисля бъдещата си книга. Записах имената върху един бележник и срещу всяко от тях нахвърлих описание, което изобщо не отговаряше на хората, за които смятах да пиша.

Когато свърших тази работа, мисис Суонсън ми донесе чудесна пържола с гарнитура. Каза ми, че следващата вечер ще ми приготви един от специалитетите си — пиле с къри. Дадох ѝ пет долара. Широката ѝ белозъба усмивка показва изненадата и удоволствието ѝ.

Тя си отиде, а аз се нахраних, занесох приборите в кухнята, седнах на масата и започнах да пиша. Писах без почивка до два и половина, след което прибрах листата, заключих ги и отидох да си легна.

Преди да засия се замислих за Соня. Бях доста изненадан, че някак си тя вече беше изместена в периферията на съзнанието ми, като старите филми, в които бях участвал — помнех ги, но ми се струаха нереални. Струваше ми се, че повече нямам нужда от нея. Тя имаше своята кариера и за нея аз не означавах нищо. Сега и тя не означаваше нищо за мен — реших, че е била само моментно увлечение.

Писах историята около Фергюсън в продължение на шест дни и по-голямата част от нощите. Мисис Суонсън идваше да чисти два пъти седмично и всяка вечер ми готвеше чудесна вечеря. Следобедите плувах. Никой не ме беше търсил от „Фергюсън Електроник & Ойл Корпорейшън“ и чувството ми за самота беше изчезнало. Вече имах какво да правя — нещо, което поглъщаше цялото ми внимание, а когато човек е зает по този начин, самотата, дори жените, за него не съществуват.

Тогава, на шестата вечер, когато пишех на машината пред широко отворения френски прозорец и луната осветяваше морето пред мен, чух ръмжение на приближаваща се кола.

Помислих си, че Дюран идва да провери какво правя. Ако влезеше и видеше пишещата машина и всичките изписани страници, без съмнение щеше да се поинтересува какво има на тях. Не можех да позволя такова нещо.

Светкавично прибрах листата в едно чекмедже, взех машината и я мушнах под леглото в спалнята. След това се върнах в другата стая.

Чух стъпките по верандата, събрах кураж и пристъпих напред.

На прага стоеше самият Джон Мерил Фергюсън. Това беше последният човек, когото очаквах да видя.

— Здравей, Джери — поздрави той и влезе в стаята.

— Надявам се, че не те безпокоя.

Той пое въздух бавно и дълбоко.

— Ни най-малко, сър. Не правех нищо определено. Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

— Не, благодаря. — Фергюсън се приближи до масата, издърпа стол и седна. — Исках да поговорим.

Озадачен и смутен, аз седнах срещу него.

На масата имаше нощна лампа, която използвах, когато пишех. Той протегна ръка и я угаси. Останаха да светят само двете лампи на стената и стаята потъна в полумрак.

— Е, Джери — каза той. — Как ти се струва живота тук?

Какво, по дяволите, беше това? Замислих се. Пред мен стоеше един от най-богатите и влиятелни хора на света... Какво правеше той при мен? Да пита един безработен второстепенен актьор как намира живота си... Още повече се обърках.

— Чувствам се много добре, сър — отговорих аз.

— Благодарение на вас. Безкрайно съм ви задължен за това, което направихте за мен.

Той кимна и раздвижи неспокойно ръцете си.

— Как прекарваш времето си?

— О, правя най-различни неща. Плувам. Тук е чудесно. Прекрасен град.

Той се вгледа в мен. В очите му имаше напрежение.

— Искам да направя нещо за мен, Джери. Това не ме изненада. Не би дошъл тук, ако нямаше причина.

— Разбира се, сър.

— Маската ти тук ли е?

— Разбира се сър.

— Тази вечер искам да заемеш мястото ми в резиденцията.

Стреснах се.

— Разбира се, сър. Както кажете.

— Няма да има проблеми. Колата ми е навън. Сложи си маската и иди в резиденцията. Охраната ще те пусне. Ще отидеш в апартамента ми и ще останеш там, докато не ти се обадя. Сега никой не знае, че ще заемеш мястото ми. Всички ще мислят, че там съм аз самият. Вече съм предупредил Джонас да сервира в апартамента и да не позволява на никой да ме безпокои. Разбираш ли?

— Да, сър.

— Добре. Много съм доволен от теб, Джери. А сега иди и си сложи маската.

Тогава се случи нещо ужасно и невероятно.

Дясната вежда на Джон Мерил Фергюсън се отлепи и падна. Падна като отворителна гъсеница на масата между нас.

* * *

Последва дълга, напрегната пауза. Полуосветената стая сякаш беше заредена с напрежение, което сякаш всеки момент щеше да се взриви.

Човекът, когото смятах за Джон Мерил Фергюсън, изведнъж изпусна тих стон, блъсна стола си назад и скочи на крака. Огледа се наоколо като подплашено животно, което не знае в коя посока да

побегне, след това се втурна като обезумял към отворения френски прозорец.

Реакцията ми последва почти автоматично. Протегнах крак напред, успях да достигна глезена му и го изпратих на пода. Падането му разтърси постройката. Веднага се хвърлих върху него, притиснах с колене размаханите му ръце и го задържах без да може да ми направи нищо.

Вгледах се в лицето му, след това отлепих другата вежда и мустаците.

— Кой си ти, по дяволите? — попитах аз, останал без дъх.

Опита се да ме отхвърли, но го държах здраво.

— Пусни ме — изпъшка той.

Без да изпускам ръцете му изпод коленете си, аз посегнах под брадичката, напипах края на гумената маска и я свалих от лицето му.

Вгледах се в него. Той също ме гледаше, с някакво отчаяние.

След това по тялото ми премина вълна на ужас, който ме парализира, по гръбнака ми полазиха студени вълни.

Сякаш чух подигравателния глас на Мацо: „На леваци като него често се случват злополуки.“

Под себе си бях затиснал Лари Едуардс!

Изправих се на крака с мъка и направих крачка назад, втренчен в него.

— Боже мой! Лари! Казаха ми, че си умрял! — възкликнах най-накрая.

Той също се изправи бавно. Изглеждаше уплашен и изтощен.

— Трябва да се махна оттук! — изпищя той с истеричен глас.

— Няма да отидеш никъде, докато не ми кажеш какво се е случило! — срязах го аз. — Седни. Ще ти донеса нещо за пиене.

Той погледна към отворения френски прозорец и след това към мен.

— Не се опитвай, Лари! — казах аз. — Ако не седнеш и не ми кажеш какво става, ще счупя проклетия ти врат!

Той се поколеба, след това сви безпомощно рамене и се отпусна в близкото кресло. Без да свалям поглед от него, аз отидох до барчето, напълних една чаша с уиски и му я подадох. Той отпи жадно.

— Защо си тук? От къде на къде ти хрумна да ме изпращаш в резиденцията? — попитах аз, надвесен над него.

— Искях да спечеля време — измърмори той. — Съжалявам, Джери, но мислех само за себе си.

Заобиколих го и седнах срещу него.

— Какво искаш да кажеш? Слушай, Дари, хайде да започнем от самото начало. Най-напред, защо си маскиран като Фергюсън?

И той се разприказва.

Случило му се същото, което и на мен. Лу Пренц му казал да отиде в хотел „Плаза“. Там се срещнал с мисис Хариет. Упоила го и се събудил у дома ѝ. Предложили му по хиляда долара на ден. Той приел, а Чарлс Дювайн му изработил маска. Научил се да се подписва като Джон Мерил Фергюсън и да имитира гласа му. Накрая го завели в резиденцията на Фергюсън точно както и мен.

— Видя ли Лорета? — попитах аз.

Той избърса потта от лицето си.

— Не успях да задържа тази бясна кучка настрана от леглото си. Заедно с всичките ѝ приказки, че не била женена за Фергюсън и че трябвало да дойде някакъв си свещеник. Предполагам, че и при теб е било същото.

— Тя е мъртва — казах аз в отговор. — Убиха я. Лари Едуардс се сепна.

— Казаха ми, че била сомнамбул и паднала по стълбите.

— Бях там, когато се случи това. Чух писъка ѝ. Когато човек ходи на сън, не му идва на ум да пищи. Сигурно Мацо ѝ е строшил врата.

— Не, Мацо не е такъв човек. Ако някой е строшил врата ѝ, това е само Педро. Той е палачът на Дюран. Когато разбере, че не съм там, ще тръгне след мен. Трябва веднага да се разкарам от този проклет град.

— Не разбирам. Защо са им били двама двойници? Какво правеше ти през това време?

— Бях в Пекин. Фергюсън наистина е болен. Трябвало е да разполагат и с теб, и с мен. Ти си заблуждавал журналистите тук, аз заблуждавах хората от Пекин. Заминах с цял екип. Просто подписвах разни документи, а преговорите водеха други. През цялото това време Фергюсън е стоял заключен в резиденцията.

Спомних си стъпките, които чух зад вратата в лявото крило на къщата.

— А ти защо дойде тук? Лари вдигна празната си чаша.

— Налей ми още малко.

Този път напълних една чаша и за себе си. Отпихме и Лари каза:

— Джон Мерил Фергюсън умря в шест часа тази вечер.

Едва не разлях питието си.

— Умря?

— Да. Масиран инфаркт.

— Как разбра?

— Не питай! Извадих късмет... Чист, невероятен късмет. Бях в апартамента на Фергюсън и не правех нищо. Изведнъж се чуха гласове, стъпки... Настана суматоха. Заключиха ме. Чух как изщраква ключа. Продължих да се ослушвам. Гласовете не преставаха. След това пробвах телефоните и се оказа, че единият работи. Късмет, казвам ти. Бяха забравили да изключат деривата в стаята ми. Вдигнах го и чух Мацо да говори с мисис Хариет. Каза ѝ, че Фергюсън е умрял. Каква жена! Прие новината сякаш беше прогнозата за времето. Нареди на Мацо да не предприема нищо, докато не дойде тя. Дюран е във Вашингтон. Мисис Хариет щяла да се свърже с него. След това... никога няма да забравя гласа ѝ! Каза му: „Съобщи на Педро, че Едуардс и Стивънс вече са излишни“. Разбираш ли? Педро знаел какво да нрави.

Аз изстинах и потреперих.

— Това ли каза тя?

— Точно това. После Мацо ѝ обясни, че Педро е в Маями и ще се върне утре и тогава ще изпълни инструкциите ѝ. Тя го попита дали знам, че синът ѝ е мъртъв. Мацо отговори, че не знам и че съм заключен в стаята си. Мисис Хариет го успокои, че ще пристигне утре и затвори.

— Искаш да кажеш, че тя е наредила да ни убият? — Просто не можех да повярвам на думите му.

— Още колко пъти трябва да ти то повторя? — изкрещя Лари. — Изчаках докато Мацо си легне, избутах ключа от ключалката върху лист хартия и го изтеглих при мен. Отключих и излязох. Горилите знаеха, че ти си двойник на Фергюсън, но не знаеха за мен. Мислеха, че аз съм истинският. Нямах никакви проблеми, когато взех ягуара и дойдох тук. Пуснаха ме, защото смятаха, че съм Фергюсън.

— А защо тя иска да ни убие? — Все още не можех да повярвам.

Лари направи нетърпелив жест.

— Използвай главата си малко повече. Сделката в Пекин вече е вързана в кърпа. Фергюсън е мъртъв. Аз и ти бихме могли да докажем, че сме подписвали документи от негово име, и тогава всичко ще отиде по дяволите. Просто трябва да ни накарат да мълчим. Това е.

Втренчих се в него.

— И ти искаше да ме накараш да се върна в резиденцията!

Лари отмести поглед.

— Да. Съжалявам. Бях уплашен до смърт. Ако ти беше там, нямаше да си помислят, че съм избягал. Опитвах се да печеля време.

Погледнах го с истинско отвращение.

— Гаден калтак! Искаше да ме изпратиш на сигурна смърт, за да отървеш собствената си кожа!

— Добре, добре! Бях загубил ума и дума, казвам ти! Сега трябва да се разкараме оттук, колкото се може по-бързо! Губим си времето. Когато Мацо дойде със закуската утре сутринта и види, че ме няма, веднага ще тръгнат по петите ни. Слушай, Джери! Видях как действат тези хора. Имат пипала навсякъде. Смятам да изчезна от хоризонта, докато се убедят, че нямам намерение да говоря. Ако искаш да останеш жив, трябва да направиш същото. Където и да отидеш, не казвай какво си видял тук. Аз и ти бихме могли да съборим империята им, но не съм толкова побъркан, че да го направя. Имам доста пари! Ще изчезна от хоризонта и това е. Имаме само осем часа преднина.

Той скочи на крака и се върна навън в нощта.

Не направих опит да го спра. Ако тази вежда не се беше отлепила, щях да отида в резиденцията и утре щях да съм труп.

Но това, което Лари каза накрая, не беше неразумно. Трябваше да се махна оттук веднага. Замислих се за момент. Аз също имах пари. След като се махнех от града, можех да се обадя в банката и да помоля да ги прехвърлят другаде.

Къде да отида?

Трябваше да овладеем страха си. Отидох в спалнята и проверих какво е останало в портфейла ми. Имаше малко по-малко от хиляда долара.

Реших да отида до Маями, да оставя колата на летището и да взема самолет за Ню Йорк. В Ню Йорк бих могъл да изчезна сравнително лесно.

Опаковах дрехите си в два куфара и си спомних за ръкописа. Нямах намерение да го оставя тук. Без бавене, взех изписаните страници и ги мушнах в единия от куфарите.

Пишещата машина върху бюрото също би могла да предизвика подозрения. Ако я намереха, можеха да си помислят, че съм писал показания. Занесох машината в колата, оставих я на задната седалка, върнах се за куфарите и бях готов да тръгна.

Върнах се още веднъж в къщата, за да се уверя, че не съм забравил нищо, угасих лампите и се качих на колата.

Тръгнах към бариерата и се зачудих дали няма да имам проблеми, но пазачът само кимна навъсено и ме пусна да мина.

Помъчих се да се успокоя. Тръгнах по крайбрежната магистрала към града. По това време нямаше голямо движение, но внимавах да не надвишавам позволената скорост, макар и да ми се щеше да подкарам тази мощна кола, колкото се може по-бързо.

Безпокоеше ме пишещата машина. Трябваше да я изхвърля някъде. Знаех, че рано или късно мерцедесът щеше да бъде открит, а не биваше да я намерят в него. Веднага биха удвоили усилията си да ме хванат.

След няколко мили стигнах до някакъв рибарски залив и спрях. Изчаках, докато минат няколко коли, измъкнах машината и я хвърлих в морето.

След като реших този проблем, аз отново се качих в колата и продължих към Маями. Докато карах, си спомних думите на Лорета: *„Тя е безмилостна, опасна жена. Мисли единствено за парите на сина си. Когато той умре, тя ще наследи всичко.“*

Джон Мерил Фергюсън беше мъртъв. Сега мисис Хариет щеше да наследи всичко. Тя беше щракнала безмилостно с пръсти и Чарлс Дювайн, без когото щеше да е невъзможно аз и Лари да станем двойници на сина ѝ, беше престанал да съществува. Беше щракнала безмилостно с пръсти и Лорета, която можеше да наследи цялото това богатство, също беше престанала да съществува. Сега тази безмилостна, опасна жена беше щракнала с пръсти към мен. От тази мисъл ме обля студена пот.

След това се замислих за колата, която карах. Ако я намерят на летището, ще решат, че съм заминал някъде със самолет. С парите и организацията си, биха ме открили дори в Ню Йорк. Изведнъж

осъзнах, че ако искам да остана жив, трябва наистина да използвам мозъка си повече. Бях захвърлил пишещата машина. Сега трябваше да се отърва от колата.

Погледнах часовника на арматурното табло. Беше 1,05. Времето, което имах на разположение, течеше. След още седем часа Мацо щеше да разбере, че Лари е избягал. Щяха да проверят в къщата на брега и щяха да разберат, че и мен ме няма. И преследването щеше да започне.

Приближавах Парадайз сити. Ами ако някой от горилите на Фергюсън ме види случайно? Тръгнах по крайбрежния булевард. Пулсът ми се учести. Може би бях постъпил глупаво, че тръгнах насам. Можех да тръгна към Западното крайбрежие. Вече беше твърде късно.

Не преставах да гледам назад в огледалото. Боях се да не ме следят. Зад мен се появяваха коли, но рано или късно завиваха в страничните улици — хората се прибираха у дома. Като излязох от града отново се успокоих.

След това ми хрумна нещо. *Насочи ги по погрешна следа. Остави колата на летището, за да си мислят, че си заминал със самолет, но остани някъде наоколо, докато положението се успокои.*

По магистралата имаше десетки мотели. Реших да оставя колата на летището, да взема такси и да се настаня в някой от тях.

Бях сигурен, че последното място, където ще им хрумне да ме търсят, бяха мотелите край Парадайз сити.

Така и направих. Паркирах мерцедеса на летището и взех такси, но не от пиацата. Намерих едно, което току-що беше докарало пътник от Палм Бийч, и щеше да се връща. Зарадва се, че намира клиент за част от обратния път. Казах му, че искам да намеря добър хотел, за да прекарам нощта. Закара ме в мотел „Уелкъм“.

Сънливото момиче на рецепцията дори не ме удостои с поглед, когато се записах в регистъра. Използвах името Уорън Хигинс. Даде ми ключа, каза ми как да стигна до бунгалото и продължи да дреме.

Влязох в бунгалото, заключих се отвътре и запалих лампата. Беше уютно. Оставих куфарите и въздъхнах с облекчение.

Чувствах се в безопасност.

А колко бях уморен! Единствената ми мисъл беше да заспя.

Съблякох се и без да вземам душ се строполих върху леглото. Заспах.

Събуди ме ръмженето на лека кола. В малката спалня през прозореца нахлуваше слънчева светлина. Чух гласове. За миг ме обзе страх. Нима вече ме бяха открили?

Отметнах завивката и изпълзях от леглото.

Отидох в другата стая и погледнах иззад пердето.

Това, което видях ме успокои — някакви хора слагаха багажа си в колата, смееха се, говореха. Хора, тръгнали на почивка.

Погледнах часовника си. Беше 9,15. Взех душ, облякох се и излязох навън. Повечето гости на мотела вече си бяха тръгнали. Бяха останали само три коли.

Намерих ресторанта. Келнерката ми се усмихна дръзко:

— Мистър Мързеливко, а? Какво да бъде? Поръчах си яйца с шунка и палачинки, и поисках вестник. Донесе ми „Парадайз Хералд“. Прегледах го, но никъде не се споменаваше за смъртта на Джон Мерил Фергюсън. Беше твърде рано, а аз имах нужда от новини.

След като закусих, отидох на рецепцията. Слабият мургав човек, който се оказа управителят, ми се усмихна широко.

— Аз съм Фред Бейн — каза той и стисна ръката ми. Добре ли спяхте, мистър Хигинс? Доволен ли сте?

— Всичко е наред — отговорих аз. — Искам да остана известно време. Пиша книга и ми трябва спокойствие.

Погледнах го срамежливо.

— Книга? — изглеждаше впечатлен. — Няма никакъв проблем, мистър Хигинс. Можете да останете, колкото искате и никой няма да ви безпокои.

— Можете ли да ми дадете под наем пишеща машина?

— Разбира се. Но не под наем. Имам една, която и без това не използвам. Ще ви я дам с удоволствие.

— Много мило от ваша страна. Благодаря ви.

— Мистър Хигинс, ако не желаете да ви безпокоят, мога да наредя да носят храната ви в бунгалото. Няма проблем. Само момичето ще идва да оправя леглото ви и да чисти. Не повече от петнадесет минути на ден. През останалото време никой няма да ви безпокои.

— Да, точно от това имам нужда. Благодаря.

— Няма проблеми, мистър Хигинс. Как бих искал аз да можех да напиша книга! — въздъхна той. — С тези романчета трябва да се печели доста добре.

— Да — отговорих аз и се върнах в бунгалото. Бях решен на всяка цена да завърша историята на Фергюсън. Вероятно през следващите три седмици нямаше да има какво друго да правя. Дотогава се надявах положението да се успокои. След това щях да обмисля следващия си ход.

Малко по-късно дойде млада негърка и ми донесе пишещата машина. Тя ми показа два реда ослепително бели зъби:

— И брат ми иска да напише книга, мистър Хигинс. Само че не знае как да започне.

Тя се зае да чисти с прахосмукачката и добави:

— Измислил е хубав сюжет. Всъщност, не знае и как да завърши.

— Кажи му да започне от средата — посъветвах я аз. — Все ще излезе нещо.

Затворих се в банята.

След като камериерката си отиде, взех ръкописа и започнах да го чета. В бунгалото имаше климатична инсталация, но ми се щеше да изляза навън, на слънце. Устоях на изкушението. Трябваше да се крия.

Стори ми се, че ръкописът е добър.

На обяд хапнах хамбургери с малко кафе и седнах зад пишещата машина. Писах до 18,00 часа и станах, за да си направя мартини. Хладилникът беше зареден много добре.

Бях стигнал момента, когато Лари Едуардс идва при мен, маскиран като Джон Мерил Фергюсън. Бях доволен от работата си. Ръкописът ми се струваше гладък и можех да продължа, но ми се прииска да почина малко преди да опиша момента, в който разбрах, че Фергюсън всъщност е Лари Едуардс.

Погледнах с копнеж плувния басейн навън. Имаше няколко мъже, жени и деца, които се забавляваха, но реших да не се показвам.

Около 19,30 часа чернокожата камериерка ми донесе пържола за вечеря. Дадох ѝ два долара и тя погледна със страхопочитание разпръснатите по масата машинописни страници.

След като се нахраних, дръпнах пердетата и продължих да пиша. Най-накрая, към 11,30 часа, успях да завърша. В края на разказа, както и в действителност, седях в един мотел и се чудех какво да правя по-

нататък. Трябваше да чакам, за да видя какво ще се случи. Събрах изписаните страници, сложих ги при останалите, взех душ и си легнах.

Не спях много добре. Мислех за бъдещето си. Не беше ли по-добре да се върна в Лос Анджелис? Там щяха да ме потърсят най-напред... Ако, разбира се, възнамеряваха да ме търсят.

В банката имах около осем хиляди долара. Може би щеше да е по-добре да купя кола и да отида в Мексико. Можех да се скрия там, докато преценя, че е безопасно да се върна. Какво щях да правя след това? Осемте хиляди долара за това време щяха да се стопят.

Спомних си ужасния си предишен живот — висенето край телефона и безкрайното очакване.

Може би книгата щеше да предизвика интерес. С тази успокояваща мисъл най-накрая заспах.

На следващата сутрин чернокожата камериерка ми донесе закуската и новия брой на „Парадайз Хералд“. Цялата първа страница беше посветена на смъртта на Джон Мерил Фергюсън.

Доктор Вайсман беше обяснил на журналистите, че Фергюсън е страдал от преумора. Сключил невероятна сделка с китайците. Бил потресен от смъртта на жена си. Всичко това допринесло за инфаркта му. Имаше снимка на доктор Вайсман, с тъжно изражение на лицето. Имаше снимка на Джоузеф Дюран, също с тъжно изражение на лицето. Пишеше, че сега огромната „Фергюсън Електроник & Ойл Корпорейшън“ ще се ръководи от Дюран. Имаше снимка и на мисис Хариет с пудела ѝ. Тя също имаше натъжен вид, както и пуделът. Пишеше, че сега тя е най-големият акционер в корпорацията и с всеобщо съгласие е избрана за неин президент.

Фергюсън бил сключил с китайското правителство секретна сделка. Корпорацията трябвало да достави компютърни системи и сателити за разузнаването, които да премахнат преднината на руснаците в тази област. Сделката била на стойност два милиарда долара.

Четях докато се хранех.

Два милиарда долара! Аз и Лари можехме да изпратим тази сделка по дяволите! Мисълта ме накара да изгубя апетит. Бутнах чинията напред, станах и се преместих на един шезлонг.

Ако аз или Лари разкриехме истината за подписите под тази сделка, резултатът щеше да наподобява атомен взрив. Спомних си

последните думи на Лари, преди да си тръгне: „Където и да отидеш, не казвай какво си видял тук. Аз и ти бихме могли да съборим империята им, но не съм толкова побъркан, че да го направя.“

„Нямаше нужда да ми го казваш, Лари — помислих си аз. — Последното нещо, което бих направил, е да се разприказвам.“ След това си спомних за ръкописа. Може би някой схватлив журналист би се досетил за какво всъщност става дума, след като го прочете. И какво от това? Не би могъл да докаже нищо. Този ръкопис щеше да е нещо като застраховка за старините ми. Щеше да почака, докато се слегне утайката, но няхах никакво намерение да го захвърля.

След това отново погледнах вестника и видях малко съобщение в долния край на страницата.

ТЕЛЕВИЗИОННА ЗВЕЗДА КАТАСТРОФИРА

Лари Едуардс, известен с множеството си роли в телевизионни уестърни...

Вестникът се изплъзна от пръстите ми. Започнах да треперя... Лари!

Изправих се с мъка и отидох до барчето. Налях си скоч. Чашата задрънча в зъбите ми. Запалих цигара и започнах да се разхождам из стаята с разтуптяно сърце.

Лари... мъртъв!

Заставих се да взема вестника и да прочета оскъдните подробности. Според вестника Лари Едуардс карал взет под наем Форд и бил ударен от тежък камион, който след произшествието избягал. Фордът излетял от пътя и бил смлян на пихтия. Полицията издирвала камион с повредена предница. Лари Едуардс бил на почивка във Флорида.

Значи го бяха открили! По челото ми изби пот.

След като си тръгна, Лари беше проявил достатъчно разум, за да зареже ягуара, както аз бях зарязал мерцедеса. Беше наел кола и беше тръгнал към Източното крайбрежие — но това не беше нито умно, нито достатъчно бързо действие.

А дали аз бях в безопасност тук?

Спомних си какво каза Лари: „*Слушай, Джери, видях как действат тези хора. Имат пипала навсякъде.*“

Наистина се уплаших!

Седнах и се опитах да се успокоя. Как можеха да ме открият в този далечен мотел? А как бяха открили Лари? Вече трябва да са намерили мерцедеса. Щяха ли наистина да помислят, че съм заминал някъде със самолет? А нямаше ли да проверят и да разберат, че човек с моята външност не се е мяркал на летището? Нямаше ли да стигнат до заключението, че се крия някъде наблизо?

Сега разбирах какво чувства лисицата, когато чуе лая на хрътките.

Около Маями трябва да има повече от триста мотела и не знам колко хотела. Щяха ли да проверят във всеки един от тях?

Започнах да се успокоявам. Нямаше да изляза от скривалището си. Щях да съм нащрек.

Замислих се за ръкописа. Той би могъл да спаси живота ми. Щях да пиша на мисис Хариет и да ѝ кажа, че съм описал всичко, от момента, когато се срещнахме във фойето на хотел „Плаза“. Щях да я предупредя, че ако с мен се случи каквото и да било, ръкописът ще отиде в полицията. Щях да ѝ обещаю, че ако ме оставят на мира, няма да говоря нищо.

Това ми се стори добра идея. Седнах зад пишещата машина и написах писмото.

Как да ѝ го предам? Не можех да го пусна по пощата оттук. Клеймото от Маями щеше да им подсказва, че съм някъде наоколо.

Трябваше да намеря някой, който да го изпрати от друго място. Адресирах плика: *Мисис Хариет, Резиденция Ларго, Парадайз сити*. Този, който щеше да го пусне в пощата не трябваше да разбере, че получател е човек от семейството на Фергюсън. Мушнах писмото в плика и го запечатах.

А какво да правя с ръкописа? Реших да го изпратя на Лу Пренц и да го помоля да го пази.

Излязох от бунгалото и отидох на рецепцията. Фред Бейн ми се усмихна.

— Здравейте, мистър Хигинс. Как върви?

— Добре. Можете ли да ми дадете малко амбалажна хартия и канап? Искам да изпратя колет.

— Веднага.

Той влезе в стаичката отзад и се върна с голям лист кафява хартия и канап.

— Ще свърши ли работа?

— Да. Благодаря. И още нещо, мистър Бейн. Имам едно писмо, което искам да изпратя по пощата, но не от този район. Не искам никой да знае къде се намирам. — Извадих писмото. — Мисис Хариет е тъща ми. Ако научи, че съм в Маями...

Намигнах му многозначително. Той ме изгледа леко озадачен, после кимна.

— Разбира се, мистър Хигинс. Предполагам, че писателите от време на време трябва да се крият, за да могат да работят. Едно семейство тази сутрин заминава за Ню Йорк. Ще ги помоля да го пуснат оттам. Приятни хора са. Става ли?

— Много добре. — Подадох му десетдоларова банкнота. — Ще им предадете ли това?

— Разбира се. Ще приемат с удоволствие, мистър Хигинс. Ще се погрижа за всичко. Не се безпокойте.

Чернокожата камериерка беше оправила леглото ми и изчистила.

Сега се чувствах доста по-спокоен.

Седнах зад пишещата машина и в продължение на три часа описах и последните събития.

„Сега се чувствам сигурен — написах аз, — че ще остана жив.“ Смятам да изпратя този ръкопис на Лу Пренц, за да го пази при себе си. Сега вече няма какво да правя, освен да стоя в това бунгало, докато се убедя, че мисис Хариет е получила писмото ми. Тя е хитра. Обещах ѝ да не казвам нищо. Предупредих я, че ако нещо се случи с мен, полицията ще получи ръкописа ми. Защо ще ѝ е да ме убива?

След седмица-две ще наема кола и ще замина за Мексико. След още няколко месеца ще се върна в Холивуд и отново ще увисна в очакване край телефона в някоя мизерна стаичка.

Това е лошо, но е по-добре, отколкото да умра.

ЕПИЛОГ

Лу Пренц беше в лошо настроение. В приемната при секретарката чакаха четирима непрокопсаници, които отдавна бяха преминали времето, когато някоя филмова компания би проявила интерес към тях и би могла да ги използва за каквото и да било. Мислеше за списъка си от близо четиристотин подобни отрепки и се чувстваше обезкуражен. Може би беше дошло времето да се оттегли? От двадесет и пет години беше в този бизнес. Беше заделил достатъчно настрана, за да може да си го позволи. Защо да продължава да седи в този мръсен офис и ден след ден да отпраща нещастници, които се мислят за много ценна стока, а всъщност не струват и колкото обещание на проститутка?

Той погледна през мръсното стъкло към смога, надвиснал над Холивуд и изпъшка тихо. Да, трябваше да се оттегли. Щеше да продаде всичко, да замине с жена си за някой остров и да прекара остатъка от живота си там. По дяволите тези несретници, които го чакат отвън!

Вратата на кабинета му се отвори и влезе Сол Хакенщайн.

Сол беше помощник-режисьор в една малка, но богата телевизионна компания, която напоследък, повече от късмет, отколкото заради ум, беше улучила десетката. Едър, дебел, със светлосин, добре скроен костюм, Сол Хакенщайн имаше внушителен вид.

— Здравсти Лу — извика той. Сол се смяташе за обаятелна личност и затова винаги крещеше. — Кога, дявол да го вземе, смяташ да си купиш нов костюм?

Предвкусвайки възможния бизнес, Лу Пренц скочи на крака и му протегна ръка.

— Сол! Къде се губиш? Имаш вид на милионер! Как я караш?

— Добре, добре. Вземи пура.

Сол извади две пури, пхна едната в ръката на Лу, отхапа края на другата и я мушна в устата си. Седна на стола за посетители.

— Дявол да го вземе! Не можеш ли да намериш нещо по-удобно за задника от това?

— Така се отървавам от досадниците по-бързо, Сол. Какво мога да направя за теб?

— Кой са онези отрепки навън?

— Четирима от най-добрите епизодични актьори в занаята — отговори Лу верен на бизнеса си.

— Така ли? Приличат ми на мухлясали трупове — отговори Лу. — Както и да е. Те са си твоя грижа. Имам работа за един от твоите лентяи. Искам да не ми вземе много пари. Слушай, сключих договор с „Интернешънъл“. Ще правим двадесет половинчасови серии. Страхотен сценарий. Дивия Запад. Не ми достигат хора, които знаят как се стреля с пистолет. Искам да взема Джери Стивънс, но пак ти казвам, искам да не ми струва много.

Лу направи физиономия, сякаш изведнъж го заболя зъб.

— Не можеш да го вземеш, Сол. Слушай, имам един нехранимайко, десет пъти по-добър от Стивънс. Ще ти вземе акъла! Голям, с космати гърди, язди кон като циркаджия, стреля без грешка... Няма да сбъркаш. — Лу се усмихна. — Шейл Макгивърн. Има страхотно бъдеще.

Сол въздъхна.

— Искам да взема Джери Стивънс, Лу. Момчетата са съгласни, че той е точно това, което ни трябва.

— Съжалявам, Сол. Не знаеш ли? Сол се вгледа в него.

— Какво да знам, по дяволите?

— Той умря.

— Умря? Как така! Какво се е случило?

— Знам само това, което пишеше във вестника. Това копеле преди време ми дължеше петстотин двадесет и три долара.

— Ти си щастлив, щом можеш да четеш вестници. Какво се е случило?

— Този глупак отишъл да плува посред нощ в някакъв скапан мотел в Маями. Пишеше, че като скачал, ударил глупавата си глава в дъното на басейна. Намерили го удавен.

— Боже! — Сол направи гримаса. — Значи не мога да го ползвам?

— Няма защо да питаш. Той е мъртъв. И още едно нещо ме побърква в цялата история — каза Лу. — Написал е някаква проклета

книга. Преди да умре, ми я изпрати. Този нехранимайко! Да напише книга!

Очите на Сол се присвиха.

— Е, безработните актьори понякога пишат книги. За какво се разказва в нея?

— Откъде, по дяволите, да знам? Аз не чета книги. И без това имам достатъчно работа с тези лентяи. Дадох я на Лиз. Тя обича да чете. Хареса ѝ, но пък на нея всичко ѝ харесва. Това момиче няма никакъв търговски усет. Слушай, Сол, какво ще кажеш за Шейл Макгивърн? Защо не го изпробваш, а?

Сол стана.

— Ще поговоря с момчетата. Искахме да вземем Джери Стивънс.

— Разбрах това. Но той е мъртъв.

— Да. — Сол сви рамене и пепелта от пурата му падна върху протрития килим на Лу Пренц. — Е, така е. Едни идват, други си отиват. Един ден и ние ще си отидем, Лу.

Сол се замисли, после отново сви рамене.

— Ще ти се обадя, Лу. И непременно си купи нов костюм. Ще поговоря с момчетата.

Лу го проследи с поглед докато излезе и въздъхна. Той протегна ръка и натисна звънеца. Лиз можеше да пусне в кабинета му първата отрепка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.